

Giới thiệu Lão Công Bất Chính

Truyện Lão Công Bất Chính, tưởng là yêu chân thật qua những cử chỉ thân mật tận tình quan tâm nhưng thật chất là sự giả dối, lợi dụng lẫn nhau vì một lý do nào đó hay chỉ là đùa giỡn rồi thẳng tay hạ thấp một người xuống tận cùng thế giới làm cho họ đau khổ thì đó chính là niềm vui của hắn.

Cô đã vô tình phá hỏng chuyện vui của hắn chính vì vậy hắn muốn trả thù cô, cho cô trở thành một thư ký đặc biệt của hắn rồi tận tình quan tâm chăm sóc những lúc cô bệnh, cô cũng chưa hoàn toàn tin tưởng anh nhưng dần dần hắn đã thành công biến cô thành người của hắn. Sau khi hắn đạt được mục đích rồi thì hắn bắt đầu ra tay tàn độc với cô.

Cô bắt đầu có niềm tin với hắn và muốn bày tỏ tình cảm thì bị hắn cho một cú lừa ngoạn mục, thật ra hắn chỉ trêu chọc cô, xem một người cứng rắn như cô có dễ bị một người đàn ông lịch lãm lừa tình hay không và cuối cùng hắn cũng thành công. Hắn thật là một người đàn ông tồi và rất dễ tiện dâm đem tình cảm ra mà đùa giỡn.

Bạn đang đọc truyện *Lão Công Bất Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

“Quý tổng, ngài xuất ngoại trong khoảng thời gian này, phòng kế hoạch đã dựa theo yêu cầu của ngài viết kế hoạch tuyên truyền, chờ khách sạn ở Paris được khánh thành thì liền triển khai hoạt động quảng bá.”

“Vi sao phải đợi đến khánh thành mới có thể quảng bá?” Quý Tiệp vừa đi tới đại sảnh tập đoàn Lôi Dương, lập tức có người đi đến báo cáo công việc, nhưng anh không hề dừng lại mà vẫn tiếp tục đi thẳng đến thang máy.

Anh mặc bộ âu phục Versace màu trắng, tư thái trông rất nhàn nhã, vẻ mặt hiện vài tia bất cần đời nhưng cũng không làm mất đi khí chất cao quý trên người anh, khi anh nhướng mi lại làm cho vẻ mặt càng thêm nghiêm nghị.

“Vâng, tôi đã hiểu.” Người cấp dưới kia mồ hôi nhễ nhại gật gật đầu ra vẻ hiểu ý.

Anh đi vào thang máy, đột nhiên xoay người, hạ lệnh: “Nhớ kỹ, các người phải lưu ý đến việc tuyên truyền, tôi không nghĩ phải nhắc lại lần thứ hai.”

“Vâng, vâng, tôi hiểu rồi.” Cho dù thấy thang máy gần đóng cửa, nhân viên cấp dưới vẫn lớn tiếng trả lời, sợ rằng Quý Tiệp không nghe được.

Nhân viên của tập đoàn Lôi Dương ai ai cũng biết yêu cầu đối với công việc của Quý Tiệp rất cao, không ai được sai sót gì cả, nếu khi họp, ai muốn báo cáo thì tuyệt đối chuyện đó phải cực kỳ quan trọng, còn nếu như không phải thì họ tốt nhất tự báo cáo riêng với anh, miễn cho cuộc họp bị kéo dài lê thê.

Quý Tiệp bước vào văn phòng ở tầng cao nhất, thư ký của anh đã đứng ở cửa chờ sẵn, nhưng vẻ mặt cũng không tránh được sợ hãi, “Quý tổng, hoan nghênh về nước.”

Anh khẽ gật đầu, “Đêm văn kiện mấy ngày gần đây để trên bàn tôi, sẵn pha cho tôi ly cà phê.”

“Vâng.” Thư ký không dám chậm trễ, vừa nói xong là đi đến bàn làm việc để soạn văn kiện, sau đó chạy nhanh đi pha cà phê.

Cửa phòng mở ra, căn phòng được thiết kế tuy đơn giản nhưng không kém phần sang trọng, nhìn những đồ vật trang trí trong phòng thì cũng đủ hiểu chủ nhân căn phòng này có phẩm vị bao nhiêu.

Quý Kiệt nói lỏng caravat, cởi áo khoác ngoài, rồi đi đến sofa ngồi xuống. Anh vốn định nghỉ ngơi một chút, ai ngờ mới vừa ngồi xuống thì điện thoại đã vang lên, nhìn tên hiển thị trên màn hình, anh khẽ chau mày, do dự không muốn bắt máy, đợi điện thoại vang một lúc lâu anh mới bấm nút trả lời.

“Chuyện gì?”

“Cậu về Đài Loan rồi sao?” Người gọi đến chính là bạn thân của anh – Đinh Dục Thần.

“Nhảm nhí, cậu không phải bạn gái của mình, làm quái gì mà tối ngày cứ điều tra mình thế?”

“Ai chọc giận cậu à? Làm gì mà tức giận vậy.”

“Cậu. Minh vừa xuống máy bay là lập tức đến công ty, tưởng được nghỉ ngơi chút thì lại có kẻ gọi điện thoại quấy rầy.” Anh biết rõ nếu mà không bắt điện thoại, chắc chắn Đinh Dục Thần vẫn gọi hoài.

“Minh còn nghĩ cậu cuồng làm việc, không ăn, không uống, không ngủ, chắc chết ở văn phòng rồi chứ.”

Quý Tiệp khẽ cười một tiếng, uể oải nói, “Minh cũng đang chờ ngày đó đến, mà nếu chết ở văn phòng thì rất vô lý.”

“Nếu quân nhân thì anh dừng hy sinh ở chiến trường, còn thương nhân như cậu chết ở văn phòng, không phải sao ?”

Lúc này, thư ký gõ cửa đi vào, cô đi đến chỗ Quý Tiệp đang ngồi, đặt phần văn kiện và tách cafe lên bàn, “Quý tổng, cafe và văn kiện ngài cần đây. ”

Anh dùng vai kẹp sát điện thoại vào tai, vươn tay lấy phần văn kiện lên coi, nhưng miệng vẫn liến thoắng nói chuyện với Đinh Dục Thần, “Đúng rồi, giám đốc Trần đã báo cáo với mình chuyện ký hợp đồng, về sau có chuyện gì thì cứ trực tiếp tìm ông ta, mình đã giao cho ông ta toàn quyền phụ trách. ”

“Nhắc tới chuyện này, mình mới nhớ 1 chuyện.”

“Chuyện gì ? Hợp đồng có vấn đề sao ?”

“Không, là trợ lý bên cạnh của giám đốc Trần có vấn đề...” Đinh Dục Thần đột nhiên tức giận.

Quý Tiệp một bên nghe điện thoại, một bên xem kỹ văn kiện, thư ký đang định ra khỏi văn phòng thì bị anh gọi lại, “Thư ký Tôn, phiền cô giải thích dùm tôi cái này, vì sao báo giá của tập đoàn Viễn Đông lại không giống với giá trước đây mà họ đưa qua ?”

Cả người thư ký Tôn cứng đờ, vội vàng xoay người, nhìn ngón tay anh đang chỉ ở phần báo giá, cô hoảng sợ trả lời, “Thực xin lỗi Quý tổng, tôi nghĩ chắc là tôi không cẩn thận đánh nhầm.”

Sắc mặt anh trầm xuống, giọng nói lạnh như băng, “Tôi nghĩ chắc tôi cũng không có khả năng mà tiếp tục mời cô làm việc.”

Thư ký Tôn bị bộ dáng của anh làm sợ đến phát khóc, “Tôi... Tôi lập tức sửa ngay.”

Nhưng anh cũng chẳng mềm lòng gì, mà khẩu khí càng hung tợn hơn, “Không cho phép khóc, muốn khóc thì đi ra ngoài mà khóc, tôi không cần thư ký mà cứ hễ đụng chuyện là khóc.”

Thư ký Tôn nghe giọng nói hung tợn của anh, cô không dám khóc nữa, nước mắt cũng không dám nhỏ 1 giọt, chỉ dám run run bờ vai nhỏ bé đáng thương, đứng đó chờ anh nói tiếp.

Quý Tiệp quát lên, “Đi ra ngoài, tôi sẽ nói với bộ phận nhân sự ngày mai sắp xếp công việc khác cho cô làm.” Thấy cô khóc như vậy, với lại cô làm việc cũng siêng năng, anh không đuổi cô là may lắm rồi.

“Quý tổng...”

“Đi ra ngoài. Lát nữa gọi giám đốc phòng nhân sự lên đây.”

Thư ký Tôn sợ tới mức mặt mày tái mét, vừa mới thăng chức làm thư ký cho tổng giám đốc, cô còn đang vui mừng vì được thăng chức, rồi tiền lương tăng gấp ba lần, cô còn hy vọng có thể từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, ít nhất là cũng mong làm lâu hơn các thư ký trước, tốt nhất làm được hơn nửa năm.

Nhưng làm chưa tới 3 ngày, cô liền cảm thấy công việc rất khó khăn. Làm mới hơn một tháng, cô đã bị cách xử sự và tác phong của anh làm căng thẳng thần kinh, mỗi ngày đến công ty đều nom nớp lo sợ. Mà làm được 2 tháng tính tới hôm nay, cô lại bị điều chức.

“Đã biết, Quý tổng.” Nói xong cô chạy như bay ra khỏi phòng.

Đinh Dục Thần nghe được mọi chuyện qua điện thoại, nhin không được mà cười, “Cậu lại đổi thư ký sao ?”

“Minh không biết tại sao các cô ấy không thể hoàn thành tốt công việc.” Máy thư ký của anh suốt ngày để đầu óc đầu đầu, nếu không mặc áo mỏng tanh thì cũng là áo somi ngắn cũn cỡ, hở cả rốn, nếu không thì mặc váy rất ngắn, cái gì cũng đều có cả.

“Đó là do lỗi của cậu.” Đinh Dục Thần châm chọc nói, nếu Quý Tiệp đừng quá đẹp trai, mà là ông sếp bụng bía, đầu hói, thì mọi chuyện chẳng có gì phức tạp cả.

“Đúng rồi, nãy cậu nói trợ lý của giám đốc Trần thế nào ? Minh nhớ hình như cô ta kêu là Ngô...” Ngô cái gì đó ! Anh thật không nhớ nổi.

“Là Ôn Gia Hinh.” Đinh Dục Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cô ta được bốn thiếu gia đây để mắt, là phước mấy chục đời, thế mà cô ta dám ở trước mặt mọi người nói mình là đồ hạ lưu, đề tiện.”

“Cái gì ?” Quý Tiệp rất ngạc nhiên, tò mò không biết Ôn Gia Hinh là loại con gái thế nào khiến cho bạn thân của anh phải nổi điên như vậy.

“Minh thấy cô ta làm việc cũng tốt, muốn mời cô ta dùng cơm, ai ngờ cô ta lại nói mình không đủ tư cách, còn nói muốn đi ăn cơm với cô ta thì ít nhất cũng là người có dung mạo siêu sao, giàu như tỉ phú Bill Gates, chỉ số IQ cao, tức nhất là cô ta còn muốn mình đi kiểm tra xe chỉ số IQ của mình là bao nhiêu, sợ mình bị thiếu năng...” Đinh Dục Thần càng nói lại càng to tiếng hơn.

“Ha ha...” Quý Tiệp đã muốn kiềm nén nhưng vẫn cười thật to, “Minh biết cậu lâu như vậy, không nghĩ tới việc cậu mắc bệnh thiếu năng !”

“Này ! Cậu có phải anh em của mình không mà còn đổ dầu vô lửa ?”

“VẬY cậu muốn thế nào ?” Anh vừa nói vừa hồi tưởng lại, rồi cuộc cũng nhớ được bộ dáng của Ôn Gia Hinh.

Ôn Gia Hinh là trợ thủ đắc lực của giám đốc Trần Vĩnh Chí, mỗi lần họp đều ngồi cạnh giám đốc Trần, im lặng ghi lại chi tiết cuộc họp, đôi khi cũng nhỏ giọng nói với giám đốc Trần vài câu, như là nhắc nhở chuyện gì. Nghĩ lại, từ khi cô ta làm trong phòng hành chính tới nay, công việc hình như trôi chảy hơn. Càng nhớ lại thì hình ảnh của cô càng hiện rõ trong đầu anh, hóa ra cô không phải họ Ngô.

“Mình thì làm sao ? Nếu mình nói muốn giết cô ta để bảo vệ danh dự, cậu có giúp không ?”

“Sẽ không.”

“Gi ? Tại sao không ? Cậu cũng coi trọng cô ta sao ?”

“Không, vì thanh danh của cậu không bằng một góc việc bồi dưỡng nhân tài của công ty mình, và lại mình chẳng bao giờ lãng phí nhân tài, còn có....”, Giọng nói anh đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Cậu cúp máy được rồi đó.”

Tập đoàn Lôi Dương cùng tập đoàn Đinh Thị thành công ký kết kế hoạch hợp tác, ở thương trường được xem như là sự kiện trọng đại.

Vì chúc mừng cho việc hợp tác thành công lần này, tổng giám đốc hạ lệnh tổ chức một buổi tiệc, muốn nhân viên trên dưới 24 tầng lầu đều phải đến tham gia, tuy rằng Ôn Gia Hinh bình thường không chán ghét những hoạt động loại này, nhưng lần này cô thực chẳng muốn đi. Cứ nghĩ đến bộ mặt tự phụ của Đinh Dục Thần, cô lại cảm thấy tức giận, chỉ muốn chạy lại bóp chết hắn mà thôi.

Loại người gì mà tưởng ai cũng mê mẩn hắn, đồ thần kinh !

Ngừng xe lại, Ôn Gia Hinh đi ra khỏi bãi đỗ xe, đang nghĩ lát nữa làm sao để tránh Đinh Dục Thần thì chợt nghe có cái gì rơi xuống đất, cô cúi đầu thấy hoa cài đính trên váy đang nằm ở trên đất. Có lộn không vậy ! Cái váy này tới mấy ngàn tệ, cô phải để dành cả tháng lương, chỉ dám mặc khi nào đi dự tiệc thôi !

Cô bước tới lượm lại hoa cài nằm ngay dưới chiếc xe hơi ở trong bãi, lúc đứng dậy thì vừa tầm nhìn vào cửa kính xe, cô tiện thể soi kính chải chuốt lại một tí.

Nhìn khuôn mặt thanh tú, nhỏ nhắn hiện lên trên cửa kính, cô không khỏi chau mày, một cô gái 28 tuổi, có công việc ổn định, lại xinh đẹp nữa, vì sao tới giờ cô vẫn chưa có bạn trai ?

Nghĩ tới điều này, cô không khỏi nhăn mặt, thầm than vãn trong lòng vài câu. Lúc cô định quay đi thì lại xảy ra một chuyện động trời —— cửa kính xe trượt xuống, Ôn Gia Hinh sợ tới mức lùi lại vài bước, lúc kính xe trượt xuống hết, cô cũng thấy rõ được mọi thứ bên trong xe. Một người đàn ông rất đẹp trai đang dùng ánh mắt thú vị đánh giá cô, trong lòng ngực người đàn ông đang có thứ gì to to đang lấp ló..... Ách, là mỹ nữ, nhưng mà cô ta lại nhìn cô với vẻ cực kỳ khó chịu, mà theo tư thế hai người, gương mặt đồ ồng của mỹ nữ, và áo cô ta bị kéo xuống phân nửa, cô ta không khó chịu mới là lạ.

Rõ ràng là cô đã quấy rầy “quá trình vận động” của 2 người. Nhưng mà cô có xui xẻo quá không vậy, sao lại gặp cái tình cảnh này ? Còn xui hơn nữa là người đàn ông đó chính là tổng giám đốc của cô ! Chết ngất !

Quý Tiệp nhàn nhạt cười, không hề cảm thấy xấu hổ : “Cô soi kính đã thấy vừa lòng chưa ? Ôn tiểu thư.”

Nếu là bình thường thì trừ khi là thân tín của anh, bằng không anh rất ít khi nào nhớ tên lẫn diện mạo của người khác, mà lần này cũng nhờ “phúc” của Đinh Dục Thần mà anh có một “ấn tượng khó phai” với Ôn Gia Hinh.

Tuy rằng cô nhất định không biết trong xe có người, nhưng thấy cô sẫm soi cửa kính rồi lại nhăn mặt nhăn mày, anh không thể làm như không thấy, cho dù trong lòng đang ôm nữ nhân cùng “vận động” thân thể, nhưng tâm tư anh vẫn tập trung trên khuôn mặt cô, cô thật sự là một người thú vị.

“Tôi... Tôi... Thực xin lỗi !” Không thể trách cô cả lắm lại đổ mặt được, nghĩ lại lúc cô soi kính xe làm này làm nọ, mà bên trong lại có người chứ, cô rất muốn chết tại đây cho rồi.

“VẬY cô còn muốn tiếp tục soi kính xe nữa không ?”

“Không không.”

Nói xong, Ôn Gia Hinh chạy như bay ra khỏi hiện trường phạm tội, nhưng thâm là, cô hoàn toàn không biết sau lưng đang có đôi mắt nóng rực nhìn chằm chằm cô.

Tieu rồi tiếu rồi ! Anh ta sẽ không giết người diệt khẩu chứ ? Không, không có, chuyện anh ta phong lưu thì ai mà chẳng biết, ngoài cô ra chắc cũng có khối người từng chứng kiến anh “vận động” thân thể !!!! Nhưng mà.... Cũng là tiếu rồi !!!!

Lúc vào đến bên trong, may mà đồng nghiệp không ai hỏi sao cô tới trễ, nếu không thì lại phải giải thích tùm lùm, đồng nghiệp nam thì đang bàn luận việc hợp tác sẽ mang đến cho công ty lợi nhuận bao nhiêu, còn đồng nghiệp nữ thì lại thấy đáng tiếc sao Đinh Dục Thần không đến. Cô nghe họ nói hẩn

không đến liền rất vui mừng, nhưng cô hiện tại không được thoải mái cho lắm, tình cảnh ở bãi đỗ xe cứ hiện lên trước mắt cô.

“Kỳ lạ, tổng giám đốc sao còn chưa đến ? Không phải là chưa làm xong việc nên hôm nay không tới đó chứ ?” Nữ đồng nghiệp bên trái Ôn Gia Hình nhìn ra cửa với vẻ đầy mong đợi, giọng nói tràn đầy hy vọng.

“Không thể nào, nếu hai nhân vật lớn đều không đến, bữa tiệc này còn ý nghĩa gì chứ !”

“.....”

Chủ đề buồn chuyện về Quý Tiệp ngày càng nhiệt liệt, nhưng Ôn Gia Hình chẳng có chút hứng thú, chỉ có cô mới biết sao anh ta lại tới trễ thôi, anh đúng là “công tác” bề bộn mà.

Liên tục uống mấy ly rượu, cô rốt cuộc cũng không chịu nổi cuộc thảo luận này, đành phải trốn vào toilet, muốn tai được yên tĩnh 1 tí rồi mới ra ngoài. Lúc cô đi ra thì bầu không khí hội trường trở nên yên ắng lạ thường.

A ~~~ Thì ra là tình thánh Quý Tiệp rốt cuộc cũng đã đi vào hội trường.

Bên người anh không thể thiếu những giám đốc a dua, còn có ánh mắt sùng bái của các nữ nhân viên. Ai ai cũng lo ngấm nhìn khuôn mặt anh, chỉ có Ôn Gia Hình là nhìn bộ âu phục của anh, nhìn kỹ thì mới thấy đây là bộ âu phục khác, anh đã thay bộ âu phục màu xám, không phải bộ lúc này cô thấy.

Chắc chắn, anh cũng đã chuẩn bị rồi mới đến, còn biết đem theo bộ âu phục để thay, thật sự là chuyên nghiệp.

Còn có.... Này này, người đàn ông này đối bạn gái thần tốc thật ! Cô gái đi cạnh anh bây giờ không phải cái cô ở trên xe, cô gái trên xe nhìn thực tâm thường, còn cô gái này thì lại rất có khí chất, anh quả nhiên biết nhìn trường hợp mà làm việc.

Chẳng muốn gia nhập đám fan điên cuồng kia, Ôn Gia Hình trốn ở một góc, vừa nãy cô uống nhiều quá, đột nhiên cảm thấy hơi đói, cô liền đi đến bàn ăn... Uhm... Hôm nay đầu bếp nấu ăn ngon quá, tay nghề quả thật rất giỏi !

“Gia Hình, sao cô lại trốn ở đây mà ăn, tâm trạng tổng giám đốc hôm nay tốt lắm, giờ đang cùng nhân viên chụp hình, cơ hội ngàn năm hiếm có, chúng ta qua đó nhanh đi.” Đồng nghiệp Tiểu Mi vui tươi hơn hờ chạy tới, “Cô biết không ? Tổng giám đốc chụp hình với tôi cười nha, hắc hắc ! Tổng giám đốc quả thật cười rất đẹp trai.”

Trên tay đang cầm cái bánh ngọt, Ôn Gia Hình chỉ lo nhét vào miệng, đối với sự hưng phấn của Tiểu Mi cô xem như không thấy, “Vậy cô sao không lấy bút, rồi đưa lưng cho tổng giám đốc kí? Nói không chừng còn có thể tăng giá trị tài sản đó nha.

“Ừ ha, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ !” Tiểu Mi vẻ mặt hối hận, “Đều tại San San, cứ cản tôi, hại tôi không nói chuyện với tổng giám đốc.”

“Thì sao chứ ? Cứ nghĩ tới tiền lương tăng cao vùn vụt, mặc kệ người nào cản mình, cứ xông lên là được.”

“Oa! Gia Hình cô thật sự thực thông minh nha.”

Gặp Tiểu Mi nghe cô nói mà cứ tưởng như thật, Ôn Gia Hình cảm thấy mình sắp sửa hôn mê. Đúng thật tình cảm làm cho con người ta ngu muội, cho dù là thâm mến thì hiệu quả cũng giống nhau.

“Gia Hình, lát nữa giúp tôi chụp hình với tổng giám đốc nữa nha! Nãy tôi đứng cách tổng giám đốc 1 chút, lần này tôi sẽ đứng gần hơn.”

Cô lười biếng lắc đầu, “Đứng gần làm gì? Cô có xác định là anh ta không có bệnh chứ? Nói không chừng....”

Đang nói thì cô thấy Tiểu Mi vẻ mặt hoảng sợ, nhìn chằm chằm phía sau lưng cô, sắc mặt đột nhiên đỏ bừng biến thành thẹn thùng, “Quý... Quý tổng...”

Cả người Ôn Gia Hình run lên. Cô không phải xui xẻo vậy chứ?

Chậm rãi xoay người, Quý Tiệp đứng lặng ở phía sau cô, trên mặt anh lộ ra nụ cười tươi rói, đáy lòng cô run lên, có chút bàng hoàng. Không biết câu vừa rồi anh ta có nghe được không?

Tốt nhất là không, bằng không tội cô càng thêm chông chênh.

Quý Tiệp chậm rãi đến gần cô, dùng ánh mắt mê người mang theo vài tia quý dị nhìn cô.

“Tôi không ngờ cô ngoại trừ quan tâm kính xe của tôi, thì ra đối với cơ thể tôi, cô cũng thực quan tâm, thật ra tôi cũng không ngại cô trực tiếp kiểm tra tôi mà trò chuyện.”

Thấy mặt cô đỏ lên, tâm tình anh tốt lắm, nhẹ nhàng cất bước lướt qua người cô.

Hôm nay gặp nhau ngoài ý muốn làm cho anh đối với Ôn Gia Hình càng cảm thấy hứng thú, hình ảnh người con gái làm cho Đinh Dục Thần nổi điên lại càng khắc sâu hơn.

:

Bạn đang đọc truyện *Lão Công Bất Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Sao ánh mắt người đàn ông kia lại nguy hiểm vậy?

Không biết phải cô nghĩ nhiều hay không, hay là anh ta cố ý, từ đầu hội nghị tới giờ, anh ta nhìn cô không dưới 20 lần.

Cô trước kia không phải chưa từng tới dự hội nghị, lúc đó ngay cả nhìn anh ta cũng chẳng nhìn cô 1 cái, hiện tại bị làm sao vậy? Chẳng lẽ muốn kiểm cơ hội trả thù vụ cô nói anh ta mắc bệnh sao?

Không có khả năng, tập trung vào họp !

Tập đoàn Lôi Dương tập trung kinh doanh chủ yếu ở các mảng khách sạn 4-5 sao, siêu thị và cửa hàng bách hóa, hai năm nay chuyển qua đầu tư phát triển làng du lịch trong và ngoài nước, phạm vi kinh doanh rất rộng.

Hôm nay là hội nghị tổng kết mỗi một quý, công ty các ngành đều tụ họp ở đây, anh hẳn sẽ không ở hội nghị gây sự với cô chứ?

Ôn Gia Hình buộc mình đừng suy nghĩ lung tung, lại ngẩng đầu, cố gắng tập trung nghe giám đốc phòng kế hoạch ngồi bên phải Quý Tiệp đang thao thao bất tuyệt phát biểu. Nhưng mặc kệ cô cố gắng bao nhiêu, tầm mắt vẫn không tự chủ liếc nhìn anh, mà anh lại ngồi đó vừa vịn dùng ánh mắt mĩa mai nhìn cô.

Nhất thời cô rùng mình, ngực như có gì đó đè nén, làm cho hô hấp ngưng đọng, bên tai còn nghe rõ tiếng tim mình đập, hai má nóng bừng.

Quý Tiệp chết tiệt! Anh dường như cảm thấy cô lúng túng, khoe miệng anh lại càng nhếch lên, cô lập tức cúi đầu.

Đợi đến lúc thủ trưởng báo cáo xong, Quý Tiệp rốt cuộc cũng lên tiếng, “Ý Giám đốc Trần nói là, bởi vì khách sạn lúc trước quy hoạch ở vị trí không được thuận lợi làm cho mấy khách sạn kinh doanh không có hiệu suất phải không?”

“Đúng vậy, điểm tham quan càng hấp dẫn, du khách sẽ tới nhiều, khách sạn sẽ ngày ngày đầy phòng, đương nhiên trí địa lý là một lợi thế, cho nên.”

“Cho nên, ông muốn nói tôi biết rằng, khách sạn không có ưu thế về vị trí địa lý thì làm sao mà kinh doanh? Trực tiếp nói cho tôi đáp án, các người định xử lý thế nào?”

“Này. ... Có lẽ chúng ta nên xem xét, khách sạn hiện giờ kinh doanh lỗ lã, tạm thời nên ngừng kinh doanh. ...”

Quý Tiệp cười bốn cột: “Ngừng kinh doanh? Đó là phương án tốt nhất của ông sao?”

Sắc mặt giám đốc Trần thoáng chốc trở nên khó coi. Tuy nói ông là nguyên lão cấp cao nhưng nghe những lời chỉ trích của tổng giám đốc trẻ tuổi, ông chỉ biết im lặng, không nói được lời nào.

Phòng họp đột nhiên yên tĩnh lạ thường, Ôn Gia Hình thấy sợ thay cho vị giám đốc của mình, đồng thời không thể không khâm phục Quý Tiệp – nhà lãnh đạo đầy tài năng, trong phòng họp có mấy chục người, toàn bộ đều im lặng, không dám hó hé gì, chờ anh xử lý.

Nhìn giám đốc Trần mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cô thật sự không nhìn được, nghiêng người góp ý với giám đốc mình, hy vọng có thể giải cứu được giám đốc Trần. Nhưng mà cô mới vừa nghiêng đầu sang, còn chưa kịp nói gì thì đã nghe tiếng nói truyền đến, “Ôn trợ lý, hình như cô có ý kiến gì thì phải !”

Cả phòng họp đều đồng loạt quay sang cô, y như bảy sói háu đói đang nhìn con cừu non. Cô nói cũng không phải, mà không nói cũng không được, nếu cô đứng lên nói, nói đúng thì công lao sẽ thuộc về cô, nhưng nếu nói sai thì chỉ tổ rước thêm mất mặt, mà nếu không đứng lên thì mọi người cứ nhìn mãi làm cô xấu hổ.

Quý Tiệp chết tiệt! Quả nhiên là muốn nhân cơ hội này trả thù cô mà !

Quý Tiệp thay đổi tư thế, chậm rãi ngồi thẳng lên, “Ôn trợ lý, cô không đứng lên thay giám đốc Trần bổ sung gì sao?”

Tên cũng kêu rồi, không thể không đứng dậy, Ôn Gia Hình lặng lẽ thở dài một hơi rồi đứng lên, thông dong mỉm cười, tận lực trấn tĩnh bản thân mình.

“Trên thực tế, giám đốc Trần vừa nói là ngừng kinh doanh cũng không gì là sai. ...” Cô hy vọng câu nói này cũng giữ mặt mũi cho giám đốc Trần, nếu mà

không thì chắc cô chỉ có nước về nhà húp cháo.

“À, cô cũng cho rằng không sai? Vậy là tôi sai sao?” Anh tựa tiểu phi tiểu (cười như k cười), nheo nheo con mắt khủng bố cô.

“Không, tổng giám đốc cũng không sai, chỉ là tổng giám đốc hiểu lầm ý của giám đốc Trần thôi, không tiếp tục kinh doanh chỉ là cho chúng ta thêm thời gian để quy hoạch lại. Nếu khách sạn đã nằm ở vị trí không thuận lợi là một thực tế không thể chối cãi. Vậy sao chúng ta không xem xét phương án khác, ví dụ như thu hút các du khách thuộc tầng lớp khác nhau.”

“Cái gì là du khách thuộc tầng lớp khác nhau?”

“Đối với những khách sạn nằm ở những điểm thu hút khách du lịch thì đương nhiên du khách sẽ thích, nhưng với những khách sạn nằm ở khu vực hẻo lánh thì chúng ta có thể phát triển những khu nghỉ dưỡng cao cấp, du khách không phải nhất thiết lúc nào cũng thích ở gần những điểm du lịch nổi tiếng, họ đơn thuần thích ở khách sạn có cách phục vụ ân cần chu đáo và quan trọng hơn chính là họ có thể thư giãn hoàn toàn.”

“Cho tôi một ví dụ đi.”

“Khách sạn Vân Hi đã lỗi suốt 2 năm nay, chúng ta hẳn là đi sai phương hướng, không nhất thiết chúng ta phải quảng cáo là khách sạn cách những điểm du lịch bao nhiêu km, mà chúng ta nên quảng cáo cho du khách biết, họ sẽ có một bầu không khí trong lành, yên tĩnh thế nào, rồi họ ở sẽ ở nơi thế ngoại đảo nguyên, hơn nữa...” Phòng họp to như vậy nhất thời chỉ còn lại âm thanh của Quý Tiệp và Ôn Gia Hinh, mỗi khi anh đưa ra vấn đề gì, cô đều thông minh đối đáp.

Quý Tiệp nhìn cô vẻ đầy khen ngợi và thương thức. Cô gái này so với tượng tượng của anh còn lợi hại hơn, xem ra anh không cần phiền não tìm thư ký làm gì nữa, anh sắp có một thư ký có năng lực siêu việt.

Sau khi nghe cô báo cáo xong, anh ra lệnh, “Như vậy, cứ theo ý kiến của Ôn trợ lý mà làm, giám đốc Trần tuần sau đưa tôi một bản kế hoạch đầy đủ. Biểu hiện của Ôn trợ lý rất tốt, vừa vặn tôi đang thiếu một thư ký, bắt đầu từ ngày mai Ôn trợ lý sẽ được bổ nhiệm thành thư ký của tôi, các ngành khác tiếp tục báo cáo.” Anh thừa nhận là cố ý ở hội nghị khó dễ cô, anh muốn biết Ôn Gia Hinh có bao nhiêu năng lực, đương nhiên cũng còn một dụng ý khác – nếu cô có biểu hiện tốt thì anh cũng quanh mình chính đại bổ nhiệm cô làm thư ký cho anh, với lại cũng né được cuộc trưng tuyển thư ký đầy ắp nhạ.

Hội nghị vừa chấm dứt, Ôn Gia Hinh liền ôm văn kiện chạy đến bên Quý Tiệp, “Quý tổng, tôi muốn nói chuyện với ngài.”

“Nói.” Vẫn như thường ngày, anh không dừng lại mà vẫn đi tới thang máy.

“Tôi nghĩ, việc tôi thăng chức, có thể không thích hợp. Tôi rất hài lòng với chức vụ hiện giờ, hưởng hồ ngài điều tôi đi, thì giám đốc Trần sẽ thiếu một trợ lý.” Không phải cô không hứng thú với việc thăng chức, cô cũng chẳng bận mà gì với chức vụ hiện giờ, mà cô có dự cảm nếu làm thư ký cho anh thì thập phần nguy hiểm.

“Tôi sẽ kiếm trợ lý khác cho giám đốc Trần.”

“Nhưng Quý tổng, tôi mới vô công ty chẳng được bao lâu, chưa có kinh nghiệm gì nhiều, chỉ sợ tôi làm không được.”

Anh đột nhiên đứng lại, xoay người, vì anh bất tỉnh lịnh dừng lại, làm cô bất ngờ tông vào anh, mặt áp vào ngực anh.

Anh buồn cười nhìn cô vội vàng lùi về sau hai bước, “Tôi chỉ điều cô làm thư lý, cô có cần sợ vậy không?”

“Tôi mà sợ?” Ừ, cô sợ đấy, nhưng tuyệt đối sẽ không thừa nhận trước mặt anh.

“Không phải sao?” Anh nhún mày, giống như hoang mang. “Hay là cô không dám chấp nhận thử thách này?”

“Quý tổng, đừng dùng cách khích tướng với tôi, tôi rất hài lòng với chức vụ hiện giờ.”

“Khích tướng vô dụng, vậy thì tôi dùng cách khác. Nếu cô làm thư ký cho tôi, tôi đây sẽ tăng lương cho cô, còn nếu không, tôi cũng không ép buộc, cô làm hết tháng này thì nghỉ được rồi, tôi sẽ nói với phòng kế toán tính tiền lương cho cô.” Anh không cần dùng chiêu này ép cô, nhưng cô càng muốn chạy trốn, anh càng cảm thấy hứng thú.

Ôn Gia Hinh bỗng thấy mây đen che phủ, quả nhiên tên đại ma đầu này muốn trả thù cô mà !

Vừa mới nói có chết cũng không chịu khuất phục, nhưng giờ cô lại tươi cười rạng rỡ đầy dối trá: “Ha ha, nếu Quý tổng đã trọng dụng tôi như vậy, nếu tôi từ chối thì quả là không phải phép. Cảm ơn Quý tổng, tôi sẽ nhận chức vụ này, ngày mai sẽ đứng giờ lên gặp ngài.”

“Vậy là cô đồng ý rồi?”

“Đương nhiên, được làm thư ký của ngài, tôi vạn phần vinh hạnh. Công việc của Quý tổng bề bộn, tôi không cản trở thời gian quý báu của ngài nữa, Quý tổng đi thông thả, hẹn gặp lại.” Nói xong, Ôn Gia Hinh còn cúi mình chào.

Chính là lúc cô quay người, lập tức sắc mặt thay đổi, cô nhất định phải tìm ngày sinh tháng đẻ của Quý Tiệp, sau đó làm một hình nhân ghi ngày sinh của anh lên đó rồi cầm dùi đánh đánh đánh... Đánh cho chết luôn !

Trái lại với vẻ căm thù của cô, Quý Tiệp chậm rãi bước vào thang máy đầy vui vẻ.

Cuộc sống này sao lại thâm trầm vậy? Chẳng lẽ cuộc đời lại kém may mắn thế sao?

Đây là lần thứ 120 cô ai oán thay cho số mệnh của mình, kể từ khi làm thư ký cho Quý Tiệp, chỉ có thể dùng 2 từ để hình dung — bận rộn và bận rộn.

Trước đó cô cũng nghe nói Quý Tiệp cực kỳ khó hầu hạ, đòi hỏi công việc rất cao, không cho phép ai phạm sai lầm, tính lại hay xoi mói, cuồng vọng tự phụ....

Giờ cô cũng tự nghiệm qua hết.....

Đây là ngày thứ 3 cô làm việc cho anh, mỗi ngày cô đều bị tên ác ma kia làm cho thân tàn ma dại, làm không xong báo biểu, đánh không xong văn kiện, còn phải nhắc tới tinh thần tác chiến bất ngờ với tổng giám đốc ác ma này.

“Ôn thư ký, cô cảm thấy cổ phiếu của Thánh Hoa Quốc Tế và Kim Đình Dược Nghiệp, cái nào đáng đầu tư hơn?” Anh sẽ đợi đến lúc cô điên cuồng đánh văn kiện, nhàn nhả ra khỏi văn phòng, hỏi những câu hỏi mà chẳng liên quan gì tới công tác của cô.

Mà thật sự cô không thể không hoài nghi. Đây cũng là chuyên môn mà 1 thư ký như cô phải biết sao? Hay là anh ta thích gây khó dễ cô?

“Ách...” Đầu óc nhanh chóng phân tích vấn đề, sau đó cô chậm rãi nói: “Theo tình hình hiện nay thì cổ phiếu của Thánh Hoa Quốc Tế đáng để đầu tư hơn.”

“Vì sao?” Anh chống một tay ở cạnh cửa, bộ dáng tỏ ra hứng thú.

“Bởi vì công ty đó cơ bản kinh doanh rất tốt.” Vừa lòng với đáp án, đại ác ma Quý Tiệp xoay người trở về văn phòng, cũng không nói thêm cái gì, cô thật sự không biết anh rốt cuộc muốn gì.

Có đôi khi, anh lại kêu cô vô văn phòng, không đầu không đuôi cùng cô thảo luận đầu tư học, kinh tế học, thậm chí ngay cả huyền học (trào lưu triết học duy tâm do Hà Yên, Vương Bật thời Ngụy Tấn sáng lập bằng cách nhào nặn tư tưởng Lão Trang và tư tưởng Nho gia) và y học anh cũng hứng thú tán gẫu với cô vài câu.

Chịu đựng suốt hai ngày, hôm nay cô vội vã đến công ty, sợ tới trễ hơn anh thì anh sẽ lại gây khó dễ, nhưng chờ rồi chờ, đến giữa trưa mà vẫn chưa thấy Quý Tiệp tới. Cô nhịn không được trong lòng vờn cao cờ hoan hô, mong là ông trời có mắt để anh đột nhiên nói với cô là anh sẽ đi Châu Phi công tác 8 năm, mà không, cả đời này cũng không về!

Tuy rằng vậy thực độc ác, nhưng thà anh đi khuất mắt cô còn hơn phải chịu đựng thế này.

Ngay lúc cô đang mơ mộng hão huyền, thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc đột nhiên “đình” một tiếng, Quý Tiệp thong dong bước ra từ thang máy, làm bao nhiêu kỳ vọng của cô đều tan biến.

“Quý tổng, xin chào.” Cô đứng dậy nghênh đón, lộ ra nụ cười ấm áp, kỳ thật trong lòng lại ân cần hỏi thăm mấy chục đời tổ tông của anh. Aizzzz, cô thật không muốn làm thư ký của Quý Tiệp!

“Đánh bản hợp đồng của tập đoàn Trình Thị và Trung Kiên Quốc Tế, xong rồi đem vô phòng tôi, đồng thời nói với phòng kế hoạch 3h chiều nay họp, lập tức gọi điện thoại nói quản lý Trần đi Nhật công tác, kêu ông ta mau giải quyết cho xong mọi việc.” Một hơi nói xong, anh đi vào văn phòng, bước vào trong anh quay đầu lại, “Sẵn tiện pha cho tôi ly cà phê, tôi uống loại Lam Sơn.”

Phanh! Không đợi cô trả lời, anh xoay người đã cửa.

“Vâng, Quý tổng.” trên mặt vẫn giữ nét tươi cười, nhưng ánh mắt cô tức giận nhìn chằm chằm cánh cửa. Xi, chỉ có tổng giám đốc như anh đã tới trễ mà còn kiêu ngạo vậy.

Tuy rằng ngoài miệng oán giận không ngừng, nhưng cô cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng hoàn thành mọi việc.

Cuối cùng cô cũng đánh xong văn kiện, pha xong cà phê, đem vào cho anh. Quý Tiệp thanh thản tựa đầu vào ghế sofa gọi điện thoại, đầu tiên là anh nói một ngụm tiếng Nhật lưu loát, thấy cô đến, anh chỉ tay lên bàn ý bảo cô đặt lên bàn, không bao lâu sau, anh lại gọi điện thoại tiếp, lần này là dùng một ngụm tiếng Anh lưu loát.

Không nghĩ tới anh trừ bỏ kiêu ngạo, thì ra cũng biết lo công việc.

Vừa nói vừa xem văn kiện, bưng tách cà phê uống, anh đột nhiên nhíu mày, “Cô bỏ mấy viên đường?” Lúc này anh đã cúp máy, nhướng mày hỏi cô.

“Hai viên.” Cô chỉ thêm đường theo ý thích của người bình thường, anh sẽ không ngay cả việc nhỏ này cũng muốn khó dễ cô sao?

“Tôi uống cà phê chỉ thêm một viên đường, không thêm sữa.”

“Thực xin lỗi, bởi vì ngài chưa từng dặn tôi, nên tôi không biết.” Cô nhất thời cảm thấy tủi thân, anh ngay cả chuyện nhỏ cũng làm khó dễ cô? Nếu không

thì chỉ cần nói lần sau cô chú ý hơn, làm chi mà giọng nói cộc cằn vậy !

Nhìn phòng dành riêng cho việc pha cà phê thì cũng biết, anh rất coi trọng việc hưởng thụ cuộc sống, cà phê và trà đều đa dạng và đầy đủ, ngay cả máy móc cũng mua đủ, không thể trách tại sao anh lại coi trọng việc pha cà phê.

Nhưng mà em gái cô làm ở cửa hàng bánh ngọt, nó pha cà phê thì cũng rất ngon, cho dù thêm đường hay sữa thì hương vị vẫn rất ngon, ai ai cũng thích, còn anh thì rất hay soi mói !

“Tôi không nói, chẳng lẽ cô cũng không hỏi? Cô như vậy thì làm sao mà làm thư ký.” Sắc mặt anh trở nên khó coi, giống như cô đang phạm phải tội tày trời.

Rõ ràng biết anh không nói sai, là do cô sơ sót, nhưng mấy ngày nay cô đều rất cố gắng, chỉ có 1 ly cà phê mà cũng khó chịu với cô.

“Ngài nói rất đúng, không tìm hiểu thói quen của Quý tổng là lỗi của tôi, tôi sẽ pha ly khác cho ngài.”

Cô đang định bước đến lấy ly cà phê, nhưng anh đã cầm lên, nhướn mày, cười gian xảo, “Sắc mặt Ôn thư ký hình như có chút khó chịu, có phải bị bệnh không?”

“Quý tổng nghĩ nhiều rồi.” Cô cố gắng kiềm chế cơn giận của mình.

“Là tôi nghĩ nhiều? Nhưng tôi thấy vẻ mặt cô hình như là thầm trách tôi, cảm thấy tôi khó dễ cô.”

“Không phải sao?” Cô rút cuộc nhìn không được cãi lại. Anh rõ ràng vậy mà, bằng không mấy ngày nay cứ hỏi cô hết cái này tới cái nọ, lại giao cả đồng việc.

“Là cô nghĩ nhiều thôi, tôi chỉ là một tổng giám đốc muốn có một thư ký giỏi giang, chẳng những phải làm việc chăm chỉ, mà còn phải là một người có tay nghề pha cà phê, tôi không có cố ý gây khó dễ cho cô.” Nhưng trong lòng anh biết rõ là không phải như thế. Anh thật là cố ý gây khó dễ cho cô, tìm Ôn Gia Hình làm thư ký, ngoại trừ việc cô tài giỏi, đương nhiên cũng bởi vì từ khi Đinh Dục Thần nhắc đến cô, hơn nữa lại xảy ra chuyện ở bãi đỗ xe cùng vũ hội, làm cho anh thực có hứng thú với cô.

Anh thích nhìn vẻ khổ sở của cô, cho nên mấy ngày nay anh cố ý làm khó, hỏi cô này nọ, nhưng không ngờ cô đúng là rất lợi hại, cái gì cũng đều biết 1 chút. Nghĩ lại, anh cũng thật buồn cười, chỉ có 1 ly cà phê mà cũng làm khó dễ cô cho được.

“Nếu tôi có thể làm tốt những việc đó, ngài có tăng lương gấp 3 lần cho tôi không?” Giỏi giang, chăm chỉ, tay nghề khá? Người này vừa muốn mua con ngựa tốt lại muốn ngựa không ăn cỏ, khó trách cứ đòi thư ký xoành xoạch là vậy.

Quý Tiệp tao nhã nhún vai, bộ dạng ra vẻ đồng ý, nhưng lại hỏi ngược lại cô, “Nếu tôi tăng lương gấp 4 lần cho cô, cô có ngủ với tôi không?”

Quả nhiên như anh nghĩ, biểu tình của cô có chút ngượng ngùng, nhưng sau đó hình như là nghĩ đến đối sách, cười như không cười nói, “Nếu tôi ngủ với Quý tổng rồi có con, tôi không phải được Quý tổng thưởng luôn cả tiền thưởng cuối năm sao?”

“A...” Câu trả lời của cô làm cho anh rất muốn cười, “Nếu cô muốn như vậy, thì tôi cũng không từ chối.” Thấy anh cười đến đáng giận, cô không khỏi lườm anh một cái, “Nếu Quý tổng không có gì phân phó, tôi ra ngoài trước.”

“Đáng vẻ tức giận của cô quả thật rất đáng yêu.” Anh thật không nhìn lầm, bộ mặt tức giận bùng bùng của cô rất thú vị.

“Quý tổng, tôi không có tức giận.” Tự nhiên anh khen cô, khiến cho trong lòng cô run mạnh lên. Đáng yêu? Tổng giám đốc ác ma nói cô đáng yêu, không phải quá buồn cười sao? Quý Tiệp cũng không phản bác lại cô, chỉ ngồi đó khêu gợi mỉm cười.

“Tôi chỉ khen cô đáng yêu thôi, cũng không bắt ép cô ngủ với tôi, cô không cần khẩn trương vậy, bắt quá nhìn cô hôm nay mặc.....”

Anh theo cổ áo cô nhìn xuống dưới, “..... là chiếc áo somi cổ chữ V khêu gợi, tôi thật không thể không hoài nghi cô đang quyến rũ tôi.”

Nghe anh nói vậy, Ôn Gia Hình tức muốn chết. Anh có thể si nhục chỉ số thông minh của cô, xem thường năng lực làm việc, có thể ghét bỏ cà phê cô pha, nhưng tuyệt đối không thể đụng tới nhân cách của cô. Nhất là nói cô quyến rũ anh, đó thật sự là 1 sự si nhục, vô cùng si nhục, tức chết mà!

“Quý tổng lại nghĩ nhiều rồi, tôi bình thường cũng mặc áo sơ mi, nhưng nếu khiến Quý tổng hiểu lầm, như vậy lần sau cho dù nóng đến cỡ nào, tôi cũng sẽ mặc áo cổ cao, không quấy rầy Quý tổng làm việc, ngày mai tôi sẽ nhớ rõ ngài uống cà phê không sữa và chỉ bỏ 1 viên đường.” Nói xong, cô đi thẳng ra ngoài, hơn nữa còn “thật không cần thận” đóng cửa một cái rầm, bên trong còn có thể nghe được tiếng cười cao ngạo truyền ra.

Ai có thể nói cô biết cách nào giết người mà không phạm pháp không ?

Rốt cuộc cũng tới giờ tan ca, một ngày chiến tranh cũng đã chấm dứt, Ôn Gia Hình thầm mừng trong lòng, lúc cô đi ra tới cửa công ty, gặp được chuyện không hay ho gì — nữ diễn viên Annie Chu hay lên trang đầu của các tạp chí gần đây đang mặc bộ váy gợi cảm, công khai đứng ở trước cửa cao ngạo liếc ngang liếc dọc. Không cần đoán thì cũng biết rõ cô ta chờ ai rồi. Nhưng mà cô ta cũng đáng thương thật, Quý Tiệp là đại ác ma cuồng làm việc, cho nên anh lúc nào cũng tan sở trễ hơn mọi người. Thấy cô đi ra, Annie Chu trừng mắt nhìn cô, mà cũng kì lạ, Annie Chu hình như chỉ trừng mắt với mấy đồng nghiệp nữ thì phải ! Nhưng chưa tới 3 giây, không chờ cô đoán, Annie Chu đột nhiên tươi cười sáng lạn, đi đến phía sau cô, Ôn Gia Hình cũng tò mò xoay người theo, chỉ thấy Annie Chu như bạch tuộc lao thẳng đến Quý Tiệp mới bước ra từ thang máy, ôm chầm Quý Tiệp rồi còn đặt một nụ hôn

lên má anh.

Không xong, lại nhìn thấy người ta thân thiết ! Vì tránh cho mình bị phiền phức, Ôn Gia Hình xoay người định đi, coi như không thấy gì cả. Đáng tiếc lúc cô chuẩn bị chạy đi thì cánh tay bỗng nhiên bị ai đó kéo mạnh, không đợi cô hỏi chuyện gì xảy ra thì cả người đã nằm gọn trong lòng ngực rộng lớn kia. Cánh tay rắn chắc không hề giảm đi lực mà còn ôm chặt eo cô, mùi nước hoa xộc thẳng vào mũi, không phải là mùi nước hoa của con gái, mà là mùi nước hoa của đàn ông.

“Hình, anh với cô gái này không có gì cả, em đừng hiểu lầm, đừng về nhà mà bỏ mặc anh được không?” Bên tai truyền đến giọng nói ôn nhu của Quý Tiệp, anh từ phía sau ôm cô, khuôn mặt tuần tú kề sát tai cô, môi thiếu chút nữa đã đặt lên má cô 1 nụ hôn. Hơi thở đầy nam tính khiến cho lòng cô rối bời, khuôn mặt đỏ lên, đầu óc nháy mắt trống rỗng, lòng cứ như lửa đốt.

Anh ta làm gì mà đột nhiên thân mật vậy?

“Quý Tiệp, sao anh ôm cô ta? Hai người có quan hệ gì, cô ta không phải thư ký của anh sao?” Hai ngày trước lúc Annie Chu đi tìm Quý Tiệp, cũng đã gặp qua Ôn Gia Hình 1 lần, nghĩ mình đẹp hơn Ôn Gia Hình, Annie Chu cũng chẳng thêm để mắt tới Ôn Gia Hình làm gì, nhưng không ngờ tới thì ra cô lại là tình địch của mình ?!

Quý Tiệp vẫn như trước vô cùng thắm thiết ôm Ôn Gia Hình, nói “Tôi có khi nào nói với cô rằng cô ấy là thư ký của tôi? Trên thực tế, tôi cùng Hình đã yêu nhau mấy năm rồi, lúc trước chúng tôi cãi nhau, nên tôi mới tìm đến cô thôi.” Anh nhún nhún vai lại tiếp tục nói: “Chuyện này tôi cũng đã nói với cô ấy, và cô ấy cũng đã tha thứ rồi, tôi mong cô hãy hiểu mà đừng làm phiền tôi nữa.”

Trước kia, anh cũng có hứng thú với Annie Chu, dù sao nam chưa cưới, nữ chưa gả, có gì mà nghiêm túc, nhưng vừa rồi thấy Ôn Gia Hình xoay người muốn chạy đi, anh nhất thời cảm thấy không thoải mái. Đột nhiên, anh nghĩ cô chắc đang hiểu lầm anh có gì đó với Annie Chu.

“Ý anh là sao, tôi chỉ là cái phao lúc anh với cô ta cãi nhau, giờ hai người quay lại thì đá tôi sang một bên hả?” Bị xem thường đến vậy, Annie Chu đương nhiên tức giận....

“Đừng, chúng ta chỉ là đáp ứng nhu cầu của nhau thôi.” Cái này là anh nói thật, lúc anh quen cô ta, cô ta cũng biết rõ điều này, anh cũng cho cô ta rất nhiều tiền, vậy là sòng phẳng !

“Quý Tiệp, anh quá đáng lắm, đồ khốn nạn....”

“Annie Chu, cô nên chú ý thái độ của mình.” Anh vẫn ôm Ôn Gia Hình một cách nhẹ nhàng, nhưng sắc mặt lại tối sầm, “Nếu còn muốn đứng vững trong ngành giải trí, cô nên biết người nào có thể đắc tội, người nào không.”

Chỉ nói vài câu như thế mà đã làm Annie Chu sợ tới mức sắc mặt tái mét, cô cũng chẳng cả gan dám đắc tội tổng giám đốc tập đoàn Lôi Dương, biết vậy nên cô tự giác xoay người rời đi.

“Cám ơn cô đã giúp tôi.” Anh nghiêng đầu cười với Ôn Gia Hình.

Giây phút phong ba bão táp qua đi, tay anh cũng buông ra, cô cảm thấy mình như đang nằm mơ, tuy rằng không phải nằm mơ thật, nhưng cũng đủ làm tim cô đập loạn xạ.

“Sao? Tôi làm cô sợ à?” Cô gái này đỏ mặt cũng thật đáng yêu, y như con thỏ con vậy, thì ra cô cũng có lúc thẹn thùng.

“Không.... không có.” Ôn Gia Hình rốt cuộc lấy lại tinh thần. Đáy lòng đột nhiên mất mát gì đó, lại không biết mình buồn bã cái gì, chẳng lẽ cô tưởng anh sẽ tiếp tục ôm mình ? Ha ! Thật là buồn cười.

“????” Anh cúi xuống nhìn cô đầy vẻ hứng thú.

“Thân là thư ký của Quý tổng, có thể vì Quý tổng giải quyết buồn phiền, tôi cảm thấy rất vinh hạnh, vì vậy ngài cũng nên nhớ tăng tiền lương tháng này cho tôi.”

Dứt lời, cô nhanh chóng chạy đi, không muốn để anh nhìn thấy bộ mặt ngượng ngùng đỏ mặt của mình.

Thật sự là mất mặt mà ! Người ta chỉ là tìm cô để diễn thôi, cô làm chi mà tìm đập mạnh vậy ? Mất mặt, sống hai mươi tám năm mà bây giờ lại ngây ngốc như gi !

Nhìn cô hốt hoảng rời đi, khóe miệng Quý Tiệp không ngừng giương lên.

Buổi tối tại quán bar Âm Dạ Hoàng Tộc ————

Đây chính là nơi giới thượng lưu hay lui tới, nghe nói ông chủ nơi này cũng là kẻ có tiền, là hào môn thiếu gia, chẳng qua có rất ít người gặp được anh ta.

Đình Dục Thần đáng vẻ bất cần đời, chậm rãi thưởng thức ly Martini, “Cậu cũng thấy cô ta rất có tính cách phải không ?” Mới từ Châu Âu trở về, Dục Thần liền rủ bạn thân đi uống rượu. Ngồi bên cạnh anh, Quý Tiệp thấp giọng cười, “Đúng vậy !” Anh vừa nói vừa bung ly rượu Whisky có đá lên uống.

“Giữ chứ ? Cậu thật sự có hứng thú với cô ta sao ? Nghe nói giờ cô ta đang làm thư ký cho cậu.”

“Thì sao ?” Anh nhún vai, không có ý phản bác rằng anh thật có hứng thú với Ôn Gia Hinh, “Cậu cũng từng nói cô ta rất thực tế, thì giờ mình sẽ cho cô ta biết thực tế là thế nào.”

“Bên cạnh cậu đầy rẫy mỹ nữ, ứng phó nổi không ?”

“Phụ nữ chỉ dùng để giải trí, cần gì mà phải ứng phó với không ứng phó.”

“Vậy cậu có xác định Ôn Gia Hinh sẽ ngủ với cậu chứ ?”

“Muốn đánh cuộc không ?”

“Sao ?” Đinh Dục Thần rất hiểu ánh mắt gian tà của Quý Tiệp, chắc chắn Quý Tiệp khá chắc chắn về điều này.

“Cả Ôn Gia Hinh nhất định sẽ chủ động ngủ với mình, mà còn yêu mình tha thiết.”

“Thiệt hay giả ?”

“Cá 1000 tệ, thế nào ?”

“Cậu nói là cô ta chủ động ngủ với cậu và yêu cậu tha thiết, phải có chứng cứ.”

“Không thành vấn đề.” Anh rất tự tin, nói xong anh cũng có chút hoài niệm cảm giác ôm cô ngày hôm qua, anh còn nhớ cảm xúc thật sự là..... rất tuyệt.

“Ok, mình cá.” Đinh Dục Thần nâng ly rượu đến trước mặt Quý Tiệp, “Tạo ra trò chơi luôn là sở thích của mình.”

“Mình cũng vậy.” Ly rượu chạm nhau vang lên một tiếng.

“Cheer !”

Bạn đang đọc truyện *Lão Công Bất Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Văn kiện đã đánh xong hết, café cũng pha xong, không thêm sữa, chỉ bỏ một viên đường, hoàn thành công việc của 3 ngày tới chỉ trong 1 buổi chiều, Ôn Gia Hinh tự nhận biểu hiện hôm nay của mình rất tốt. Tuy rằng không dám nhận mình là nữ thư ký chuyên nghiệp có một không hai, nhưng cô cũng đã làm việc rất chăm chỉ, nếu tên ác ma này còn khó để cô nữa, cô chắc chắn xông vào đánh anh ta chết tại chỗ.

Quý Tiệp ngồi ở bàn làm việc thưởng thức cafe Mcnair, vị hơi đắng, nhưng lại rất thơm, “Ôn thư ký, café lần này pha rất ngon, coi như hợp khẩu vị tôi.”

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, xem xem hôm nay trời có mưa gió bão bùng gì không, không ngờ Quý Tiệp cũng biết khen cô. Nhưng chưa vui mừng được bao lâu, những lời nói tiếp theo của anh như là giáng một gậy vào đầu cô khiến cô xém tí nữa là ngất xỉu.

“Nhưng mà hôm nay Ôn thư ký lạnh lắm sao mà ăn mặc kỳ lạ vậy ?” Anh soi mói nhìn người cô từ trên xuống dưới giờ như là đòn bánh chưng, bọc kín mít, “Cô làm tôi cứ tưởng cô là nữ giáo viên đang nghiêm khắc dạy học sinh chứ.” Cô gái này mọi thường vẫn hay mặc váy dài đến đầu gối, mà hôm nay lại mặc nguyên quần dài màu đen, tóc thì búi cao, hơn nữa còn đeo cả gọng kính màu đen.

Ôn Gia Hinh cảm thấy miệng người đàn ông này quả thật rất cay độc, cô ngoài cười nhưng trong lòng đang rửa thầm, nhìn thẳng Quý Tiệp, “Nữ giáo viên nghiêm khắc thì không tốt sao, đỡ hơn là bị người khác hiểu lầm tôi có ý đồ với tổng giám đốc, không tốt không tốt đâu.” Hừ ! Muốn cô lúng túng hả ? Kiếp sau đi ! Sao không hỏi thử Ôn Gia Hinh cô đã trải qua bao nhiêu sóng gió mới được như ngày hôm nay chứ... Ách, thì cũng không bao nhiêu, nhưng hôm nay cô quyết tâm tuyệt đối không thể để tên ác ma này đánh bại.

“Thì ra Ôn thư ký để tâm những lời nói đùa của tôi ngày hôm qua.” Anh chậm rãi đứng lên, đi qua bàn làm việc đến trước mặt cô.

Anh càng tới gần cô càng cảm nhận được hơi thở của anh, làm cô nhớ đến cái ôm ngày hôm kia, khiến tim cô đập càng lúc càng nhanh. Anh nhìn cô với ánh mắt mờ ám, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng kề sát tai cô, “Nhưng mà Ôn thư ký... Cô cho rằng ăn mặc như vậy là an toàn, nhưng trái lại càng làm tôi thêm thích thú.” Nhớ tới ngày hôm qua đánh cuộc cùng Đinh Dục Thần, Quý Tiệp mạnh dạn hơn, anh nhất định phải làm cho bằng được.

“Quý tổng, ngài thật sự hiểu lầm rồi, tôi chỉ làm đúng trách nhiệm của mình, kiếm tiền của tôi, tuyệt đối không có ý định quyến rũ hay dụ dỗ ngài, nếu không ngài có thể điều chức.....” Cô kích động ngắt đầu, môi cô vô tình chạm vào đôi môi mềm mại, ngào ngạt hương vị café của Quý Tiệp.

Cô vội lấy tay che miệng, sắc mặt đỏ bừng, muốn tìm chỗ nào đó mà trốn, “Tôi... Tôi không cố ý.”

Khóe miệng anh gờ nhếch lên càng cao, càng thêm tà mị “Ôn thư ký, hành vi của cô lúc này được gọi là quấy rối tình dục.”

“Tôi quấy rối anh?” Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng! Cô bị anh làm cho tức chết, tên ác ma này rõ ràng là đồ lưu manh vô lại, ma quỷ hiện hình, tự cao tự đại.

Ôn Gia Hình hung tợn trừng mắt nhìn anh, “Anh không cần nói tôi quấy rối anh, là tại anh đứng sát vào tôi, tôi chỉ là không cần...”

..... Không đợi cô nói xong, anh đột nhiên lấy tay ôm cô xoay người áp sát vào bàn làm việc, quá bất ngờ nên cô chẳng kịp phản ứng gì. Tay anh nắm chặt cổ tay cô, đè cô nằm trên bàn. Khoảng cách hai người lúc này rất gần, cô có thể nhìn kỹ khuôn mặt của anh, làn da anh trắng, lại còn láng mịn, mắt anh không to nhưng rất có hồn, làm người ta nhìn đến mê mẩn, lông mi lại cong và rất nhiều, mũi anh cao và thẳng, hình môi rõ ràng, khóe môi anh hơi giương lên mang một chút tà ác.

“Ôn thư ký...” Giọng nói khàn khàn truyền đến tai cô, hơi thở anh nóng ấm làm trái tim cô đập càng nhanh hơn nữa. Cô thử giãy dụa, nhưng tay bị anh nắm chặt, cả người bị anh đè lên làm cô nhích cũng không thể nhích được, “Cô có biết cái gì kêu là có qua có lại không? Vừa mới hôn trộm tôi, tôi đây cũng phải lấy lại gì chứ!”

Anh cúi đầu khề hôn chớp mũi, sau đó dùng lưỡi liếm vành môi cô. Thấy Ôn Gia Hình định mở miệng kêu to, anh liền đưa lưỡi mình vào, quấn lấy lưỡi cô.

“Ngô..... Tránh...” Cô dùng sức tránh người sang một bên, nhưng cô càng phản kháng, anh lại càng hưng phấn.

Đột nhiên ở ngoài văn phòng truyền vào tiếng gõ cửa, nhưng chỉ làm Quý Tiệp tạm thời ngừng hôn, cô vẫn chẳng thể động đậy được.

“Anh buông tôi ra...” Cô không muốn ai nhìn thấy cảnh tượng bây giờ, nếu không họ chắc chắn sẽ nói cô quyến rũ Quý Tiệp, muốn từ chim sẽ biến thành phượng hoàng.

Anh không có ý định đứng dậy, ngược lại càng đè sát vào người cô, “Muốn tôi buông cô ra, được, cầu xin tôi đi.” Anh không để ý tiếng đập cửa càng ngày càng mạnh, vẫn ung dung mà huy hiếp cô.

“.....Được, tôi xin anh...” Vì bảo vệ hình tượng, cô chẳng ngại ngần cầu xin anh.

“Không có thành ý.” Bộ dáng thất kinh hôn vĩa của cô thật là thú vị, nhất là đôi mắt to kia hiện đầy vẻ kinh hoàng.

“Muốn có thành ý?” Được, tên ác ma này rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt, chờ xem.

Anh đắc ý gật gật đầu.

Về mặt cô tối sầm, ngay lúc anh chờ đợi xem cô sẽ làm gì, cô dùng chút sức lực cõn con húc mạnh đầu mình vào đầu của anh.

“A...” Quý Tiệp la lên, cô nhân cơ hội này đẩy anh ra, vội vàng chỉnh trang lại quần áo và mái tóc hỗn độn.

“Ôn Gia Hình! Cô dám đánh lén tôi!” Anh nhin đau mắt cô. Không ngờ cô gái này dám đánh cả anh! Cô đúng thật gan lớn mà!

“Quý tổng, ngài không sao chứ?” Chỉnh trang lại quần áo xong, cô giả bộ đi đến bên anh, sau đó hô lớn, “Có ai không? Mau tới giúp đi, Quý tổng hình như bị động kinh cấp tính...”

“Này...” Quý Tiệp vừa muốn ngăn cô, nhưng nhân viên nghe anh có chuyện liền xông vào văn phòng, “Quý tổng, ngài có bị gì không?”

Quý Tiệp đau đến sắc mặt tái nhợt, chỉ có thể trừng mắt nhìn Ôn Gia Hình đang cười đắc ý, sau đó liền vẫy tay ra hiệu mình không sao.

Anh có tí thất vọng, nhưng đồng thời cũng hiểu được ván bài này không giống như những gì anh dự đoán. Xem ra, cô gái có thể làm cho Đinh Dục Thần buồn bực quả nhiên cũng có chút tài năng.

Trong phòng họp của tập đoàn Lôi Dương hiện giờ chỉ có dùng hai từ “sát khí” để miêu tả.

Tổng giám đốc tập đoàn San Tiên cùng cấp dưới đã đợi hơn một tiếng đồng hồ, trà cũng uống vài ly rồi, nhân viên tập đoàn Lôi Dương ai nấy đều bốc hỏa, nhưng không có họp đồng thì không thể nào ký kết.

Mà bản họp đồng lại nằm trong tay Ôn Gia Hình, nhưng đã trễ như vậy mà bóng dáng của cô còn chưa xuất hiện, điện thoại ở nhà thì không ai nghe, di động cũng tắt máy, Quý Tiệp tức giận đến nửa câu cũng không nói ra. Chẳng lẽ cô công tư chẳng phân, vì trả thù anh mà làm hỏng buổi ký kết này?

“Quý tổng, nếu thư ký của ngài có việc đột xuất, không kịp mang bản họp đồng đến, chúng ta có thể hẹn lần khác bàn về chuyện này cũng được.”

“Đã làm trễ nãi thời gian của Lâm tổng, tôi thực có lỗi.” Quý Tiệp hiểu được, đối phương chỉ nói cho có lệ vậy thôi, giao dịch lần này sợ là đã không còn.

Đoàn người đang định đứng dậy, cửa phòng họp đột nhiên bị đẩy ra

“Thực xin lỗi tôi đến muộn.” Ôn Gia Hình cả người đầy mồ hôi chạy vọt vào phòng, sắc mặt phấp phồng, còn thở phì phò, như là đã chạy thẳng một đường đến đây.

Cô cầm trong tay bản họp đồng đưa cho Quý Tiệp, hô hấp cũng dồn dập.

Quý Tiệp lạnh lùng trừng mắt nhìn cô một cái, “Không cần, hội nghị hôm nay đã chấm dứt rồi.”

Cô biết anh tức giận, hơn nữa trước mắt không khí cũng làm cho mọi người đều xấu hổ. Nếu người phạm sai lầm là cô, thì người chịu trách nhiệm cũng phải là cô.

Ôn Gia Hình nhìn sang phía tổng giám đốc tập đoàn San Tiên, “Ngài là Lâm tổng? Tôi thật sự xin lỗi, bởi vì tôi đến trễ mà làm mọi chuyện phức tạp đến như vậy, tôi chỉ hy vọng ngài nghe tôi nói hết chi tiết của bản họp đồng này, rồi quyết định như thế nào cũng được.”

Nói xong, cô đưa bản họp đồng đến trước mặt Lâm tổng, hô hấp vẫn dồn dập, vừa mới chạy đường xa đến đây, năng lượng cơ thể cũng tiêu hao đi nhiều, tuy rằng đầu có chút choáng váng, nhưng bây giờ không phải lúc xiêu. Có lẽ cảm thấy thành ý của cô, đối phương hơi hơi gật đầu.

Bằng tốc độ nhanh nhất, cô giải thích nội dung bản họp đồng, lại ngắn gọn phân tích phương thức hợp tác cùng lợi nhuận, cuối cùng, chỉ có thể chờ đối phương đáp lại.

“Nói thực ra, tôi rất hài lòng với phương án mà quý công ty đưa ra, nhưng tôi không thể xác định nhân viên quý công ty có thể hoàn thành tốt mọi việc hay không....”

Ôn Gia Hình cúi đầu. Cô biết ý đối phương nói gì, ông ta không tin tưởng những nhân viên không có phép tắc như cô.

“Cho nên tôi nghĩ....” Đột nhiên điện thoại Lâm Tổng vang lên, nhìn tên trên điện thoại, ông vội ngừng đầu giải thích, “Thật có lỗi, cuộc điện thoại quan trọng, tôi mạn phép tiếp điện thoại.” Bấm nút trả lời, không biết bên kia điện thoại nói gì, sắc mặt Lâm tổng nhiên trở nên có chút ngưng trọng.

“Tình hình phụ nhân thế nào rồi? Có nguy hiểm đến tính mạng không? Đứa nhỏ có khỏe không?” Vài giây sau, ông rút cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm. Ông tắt điện thoại, sau đó đó lại quay sang nhìn chằm chằm Ôn Gia Hình.

Thấy Lâm tổng cứ nhìn mãi Ôn Gia Hình, Quý Tiệp bắt đầu chú ý, trong mắt mang vài phần cảm xúc phức tạp, làm cho anh cảm thấy không thoải mái. Tuy rằng biểu hiện hôm nay của Ôn Gia Hình làm cho anh thất vọng, nhưng ngay cả như vậy, anh cũng cho người đàn ông khác mơ tưởng gì tới cô. Hơn nữa tổng giám đốc San Tiên – Lâm Hạo Nhiên cũng đã ngũ tuần (50 tuổi) rồi, lại có vợ, anh làm sao có thể để ông ta tiếp cận cô chứ.

Không để ý đến ánh mắt Quý Tiệp, Lâm Hạo Nhiên lễ độ hỏi, “Xin hỏi Ôn tiểu thư tên đầy đủ là Ôn Gia Hình sao?”

“Ách....” Cô nuốt nuốt nước miếng, không hiểu sao đối phương lại hỏi vấn đề này, “Đúng vậy, tên tôi là Ôn Gia Hình.”

Lúc này Lâm Hạo Nhiên còn mặt mày nghiêm nghị, giờ thì lại hớn hờ cùng cảm kích nhìn cô, cô còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì ông ta đã tiến lên cầm chặt tay cô, “Ôn tiểu thư, cảm ơn cô, người nhà tôi gọi đến báo là vợ tôi buổi sáng ra ngoài mua đồ ăn bị xe máy tông phải, may mắn gặp được 1 cô gái có lòng tốt đưa đến bệnh viện, mà vợ tôi lại sanh khó, cần phải giải phẫu lấy em bé ra, cô còn giúp vợ tôi truyền máu nữa.” Nói tới đây, vẻ mặt ông có chút kích động, “Họ nói nếu không phải Ôn tiểu thư ra tay cứu giúp, vợ tôi đã mất mạng rồi.”

“À, thì ra người phụ nữ đó là vợ của Lâm tổng?” Cô thực sự kinh ngạc, không ngờ mọi chuyện lại trùng hợp như vậy.

“Ôn tiểu thư lúc ấy nhất định rất vội, quên cả bóp tiền ở bệnh viện, người nhà của tôi tìm thấy thẻ căn cước của Ôn tiểu thư, mới gọi điện thoại bảo tôi tìm người, tôi cũng chỉ ngờ ngờ không biết phải là cô hay không, không ngờ đúng thật là cô, tôi sẽ cho người đem bóp tiền đến cho cô.”

“Bóp tiền?” Cô hiện tại mới phát hiện bóp tiền không cánh mà bay mất tiêu, cô vỗ nhẹ cái trán. Cô quả thật rất hậu đậu! “Thực xin lỗi Lâm tổng, làm phiền người của ngài mang bóp tiền đến cho tôi.”

“Không, tôi mới là người nói cảm ơn. Đúng rồi, lúc này tôi còn hiểu lầm Ôn tiểu thư không tuân thủ phép tắc, không ngờ cô lại là người thiện tâm như vậy, hơn nữa điều kiện công ty đưa ra cũng rất tốt, tôi nghĩ chúng ta cũng nên ký kết ngay đi.”

Màn hí kịch chấm dứt, hai công ty thuận lợi ký kết hợp đồng, sau khi nhân viên tập đoàn San Tiên rời đi, Ôn Gia Hình mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Lúc truyền xong 400cc máu, sợ trễ nãi công việc, cô chạy thẳng một đường đến đây, hiện tại cả cơ thể cứ như đang bay trên mây, cô rất chóng mặt, mặc kệ Quý Tiệp đã đi hay chưa, cô ngồi phịch xuống ghế, chậm rãi nghỉ ngơi.

“Tôi đoán hiện giờ cô nghĩ tôi là một ông chủ ác ma không thông cảm cho cấp dưới, phải không?” Bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn, cô xoay người thì phát hiện Quý Tiệp không biết từ lúc nào đã đứng phía sau, cách cô rất gần, vẻ mặt không còn bất cần đời như ngày nào, mà giờ lại nghiêm trang cùng ôn nhu.

Cô bị anh dọa nhảy dựng cả lên. Anh ta đối tính sao?

“Không phải hiện giờ, từ đầu đến cuối anh đều là ông chủ ác ma.”

“Xin lỗi, lúc này tôi tức giận nên đã quá đáng với cô.” Từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên anh giải thích với người khác, nhất là nhìn sắc mặt tái nhợt, bộ dáng mệt mỏi của cô, anh cũng là lần đầu tiên đau lòng vì người khác. Xem bộ dạng cô hiện giờ, khỏi hỏi cũng biết chắc cô đã vội vàng đến đây, mà anh lại lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử, hoài nghi cô cố ý làm hỏng buổi ký kết này.

Ôn Gia Hình nhún nhún vai, nở nụ cười, “Quý tổng làm gì khách sáo vậy! Đến trễ chính là lỗi của tôi, vốn muốn gọi điện thoại báo cho ngài biết, nhưng lúc ra ngoài không để ý là điện thoại đã hết pin, lúc ấy cũng chỉ muốn cứu người, cũng không rảnh gọi điện thoại, mà ngài cũng có biết ắt gặp gì đâu, tất nhiên phải tức giận rồi, ngài không cần giải thích với tôi.”

Nghe vậy, Quý Tiệp kinh ngạc nhìn cô. Trừ bỏ giới giang, lúc tức giận, diện mạo Ôn Gia Hình cũng rất đáng yêu, quả thật là anh rất hứng thú.

“Nếu cô đã nói như vậy, thì để tôi không tức giận nữa, cô cũng phải làm gì chứ?”

“Hả? Quý tổng lại muốn làm gì?” Nếu anh mà dám quấy rối cô lần nữa, chẳng màng anh ta tức giận hay không, cô nhất định đánh anh ta bầm dập.

Khôi phục bộ dáng cà lơ phất phơ, anh nhe răng cười gian xảo, “Cô nghĩ đi đâu vậy? Ý tôi nói, làm tôi hết tức giận chính là mời tôi ăn cơm trưa, chắc là có thể chứ?” Đùa cô chính là thói quen bấy giờ của anh, hơn nữa cũng làm anh thấy thú vị.

“Vài phút trước, tôi còn tưởng ông chủ của mình tâm tính thay đổi, thì ra chỉ là ảo giác mà thôi!” Cô đứng lên, tiếp tục cùng anh vui đùa, “Được rồi, trưa nay tôi mời cơm.”

“Yên tâm, tôi sẽ ăn cho cô sạt nghiệp mới thôi.” Anh cười thực vui sướng.

Tâm tình Quý Tiệp đột nhiên tốt lên, mong chờ bữa cơm trưa nay.

Phanh! Phía sau truyền đến tiếng va chạm, anh vội xoay người thì thấy Ôn Gia Hình nằm bất tỉnh trên nền đất.

Bạn đang đọc truyện *Lão Công Bất Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Chậm rãi mở mắt, Ôn Gia Hình hoài nghi không biết có phải mình đang nằm mơ không, cô giống như đang ở thiên đường... Mà thiên đường thật sự xa hoa, trang hoàng thực đẹp, trần nhà trắng phau, có cửa sổ thủy tinh rất to, rèm cửa cũng màu trắng.

Không gian to như vậy, bốn phía lại yên tĩnh, có cái gì đó bao lấy cô rất ấm, làm cho người ta không muốn rời đi.

Bất quá lời đồn đãi quả nhiên không sai, thiên sứ và thiên đường đều màu trắng, cho nên căn phòng này đa phần mọi thứ đều màu trắng.

“ Tỉnh rồi sao?” Ngay khi cô đang đánh giá tiếp cái thiên đường này, Quý Tiệp mặc bộ quần áo ở nhà màu trắng đang cầm khay bước vào phòng.

Trên khay là một chén cháo sò điệp, còn có một ly sữa nóng. Cô có chút không tin vào mắt mình, thử nhúc nhích thì toàn thân đau nhức, lúc này cô mới tin đây là sự thật, cô không phải đang nằm mơ.

Ôn Gia Hình vội vàng muốn tung chăn đứng dậy, lại bị bàn tay ai đó đè lại, vẻ mặt khó chịu nhìn cô.

“Đừng lộn xộn, cơ thể của cô vẫn còn yếu.” Anh đặt khay xuống, xoay người ngồi ở mép giường, kê gối thẳng lên để cô tựa vào, anh cầm ly sữa lên đưa cô, “Uống đi, này tốt cho cơ thể cô.”

Ôn Gia Hình có chút hoài nghi nhìn người đàn ông trước mặt, “Quý... Ách... Là Quý tổng?” Cô có nhìn lầm không? Người đàn ông trước mặt rất giống với tổng giám đốc ác ma của cô, nhưng nhìn kỹ lại chẳng thấy giống, cô chưa hề biết một Quý Tiệp ôn nhu như vậy nha!

Thấy cô như vậy, Quý Tiệp nhin không được khẽ mỉm cười, “Cô không phải té xỉu rồi mất trí nhớ chứ? Không phải tôi chứ là ai?”

“Thật là anh?”

“Vô nghĩa, lúc trưa cô té xỉu, tôi mời bác sĩ đến xem, ông ta nói cô mới truyền máu lại không nghỉ ngơi, nên mới bị ngất xỉu, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi. Giờ cô cứ ngủ đi, lát tối tôi sẽ kêu cô dậy ăn tối.”

“Thực xin lỗi, đã làm phiền ngài.”

“Yên tâm. Tôi sẽ không vì cô ngủ nhiều mà đuổi việc cô đâu.” Anh cẩn thận đưa ly sữa cho cô. Cô cầm ly, uống một ngụm, nhưng đầu vẫn còn chút choáng váng, ngay cả cái ly mà tay cũng run nhẹ

Thấy thế, Quý Tiếp lập tức vươn tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Ôn Gia Hinh, làm cho cô ngẩn người.

“Tôi dứt cô.”

“Không, không cần...” Cô đang muốn giành lại thì anh đã đoạt lấy cái chén, vòng tay ra sau người cô, kéo cô dựa vào trong lòng.

“Quý Tông...”

“Im ngay, việc của cô hôm nay là uống hết sữa này, đợi một lát thì ăn cháo, cô nếu không nghe tôi, tôi xem như cô nghỉ làm mà không xin phép.”

Cái ly đưa đến miệng, cô đành phải há mồm ngoan ngoãn uống hết, nhưng kỳ thật cô muốn nói là – chỉ là dứt sữa thôi, cần gì phải ôm chứ.

Huống hờ, cứ tựa vào trong ngực anh, tiếp xúc gần như vậy, tim cô lại đập thành thịch, làm hại cô cứ suy nghĩ miên man. Nhưng mà dựa vào người anh quả thật rất thoải mái, cô còn nghe được tiếng tim anh đập, cảm nhận được hương vị trên người anh, bình thường ở công ty anh đều mặc tây trang màu đen, hiện giờ anh mặc quần áo ở nhà, làm cô cảm thấy anh gần gũi hơn, không còn vẻ xa lạ như mọi khi.

Kỳ quái, cô rõ ràng chán ghét anh mà, vì sao hiện tại lại có cảm giác này chứ?

Khẩu khí anh nghe rõ ràng rất hung ác, nhưng giọng nói lại mang hơi hướng quan tâm, cô an tâm dựa vào lòng anh mà uống hết ly sữa, bàn tay to mềm nhẹ giúp cô sửa lại mái tóc dài hỗn độn.

“Khi không khi không lại té xiu, dọa tôi sợ chết khiếp, còn tưởng rằng cô sợ tôi sẽ ăn hết gia tài của cô, nên mới té xiu để trốn tránh.”

Nhớ lại lúc cô ngã xiu, đến bây giờ anh vẫn còn sợ, từ nhỏ đến lớn ít khi nào anh vì ai mà lo lắng như vậy. Anh làm sao vậy? Tại sao lại cảm thấy đau lòng? Cho dù anh lúc ấy suy nghĩ trăm ngàn lý do để giải thích, cho dù anh nói với bản thân, chỉ là ông chủ quan tâm nhân viên, nhưng khi ôm cô vào lòng, nhìn mặt cô không chút máu, đôi môi tái nhợt, tim anh như thắt lại.

Không phải anh có ý với cô chứ?!

“Là do tôi không tốt.” Cô ngẩng đầu nhìn anh, bướng bỉnh nói, “Vừa nói đến tiền là tôi đau lòng đến chết, anh muốn tôi mời anh ăn trưa, muốn báo tư thù nên tôi làm bộ té xiu, sự thật chứng minh tôi tránh được một kiếp.”

Anh làm mặt lạnh lấy tay gỡ đầu cô 1 cái, “Cảm ơn cô đã tự thú, chờ cơ thể cô khỏe hơn, tôi sẽ tiếp tục kêu cô dẫn đi ăn, ăn đến khi nào cô phá sản mới thôi.”

“Này, anh không cần tàn nhẫn vậy chứ!” Hai người rất ăn ý, đồng thời nở nụ cười, không khí hòa hợp lúc này cứ nhau đôi lứa yêu nhau nhiều năm rồi, ngay cả Quý Tiếp cũng không dám tin rằng có một ngày anh sẽ cười thật vui vẻ trước mặt người con gái này.

“Đúng rồi, cơ thể cô còn yếu, cứ nghỉ ngơi 3 ngày đi, tôi phê chuẩn, không cần lo lắng!”

“Không cần, tôi không yếu đuối như vậy.”

“Tôi nói nghỉ ngơi. Truyền cho người ta 400cc máu, cô còn nói mình mạnh khỏe lắm hả?”

“Nhưng mà cũng không cần nghỉ ngơi tới ba ngày, buổi tối tôi chỉ cần đi ngủ sớm một tí, ngày mai là có thể...” Cô còn muốn nói gì đó, nhưng chưa nói hết câu đã thấy mắt anh sắc bén nhìn cô, cô nhin chỉ biết than thở, “Nghỉ ngơi như vậy là được rồi, hơn nữa nghỉ ba ngày không lương, nghỉ như thế nào cũng không có lời.”

Nghe vậy, anh thật sự muốn đánh cô, “Kiếm tiền quan trọng hơn sức khỏe sao? Cô chẳng lẽ muốn trở thành thư ký đi làm mà mặt mày cứ phờ phạc hay sao?” Thấy cô hình như bị thuyết phục, anh mới đem chén cháo đến bên cô, múc một muỗng cháo nhỏ, còn đưa lên miệng mà thổi, “Mở miệng ra, ăn cháo.”

“Tôi có thể tự ăn.” Đây là dứt sữa, chẳng lẽ giờ anh ta muốn dứt cháo cho cô sao? Hôm nay anh quả thật khác thường!

“Chỉ cần mở miệng ra, những chuyện khác không cần cô làm.” Phước mấy đời mới được anh tự mình hầu hạ, cô nếu dám từ chối, không nể mặt, anh nhất định sẽ trừng trị cô.

Này, cháo thật rất thơm, mặn ngọt vừa phải, Đây là chén cháo ngon nhất mà cô từng ăn qua!

“Đôi đũa cấp dưới và phụ nữ, nếu không nghiêm nghị, đối phương sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.” Anh thực vừa lòng thấy cô ngoan ngoãn ăn cháo, làm cho có cảm giác thắng lợi.

Cô nhin không được nhìn anh đầy vẻ xem thường, người này sao lúc nào cũng kiêu ngạo tự phụ vậy? Há miệng ra, cô tiếp tục ăn cháo anh dứt, nhưng mà nghĩ lại, cô giờ lại giống như nữ vương có người hầu hạ vậy!

“Anh thật hạnh phúc.” Nuốt cháo xuống, cô đột nhiên mở miệng nói, “Đầu bếp nhà anh nấu ăn thật ngon, khó trách anh lại cao lớn mạnh khỏe thế.”

“Ôn thư ký, cháo này là do tôi nấu.”

“Hả?” Cô kinh ngạc nhìn anh, “Anh nấu?”

Cô không tin nhìn ngón tay thon dài trắng nõn kia, cả bộ dáng cao quý đó, anh thật sự xuống bếp nấu ăn?

“Ánh mắt cô đúng thật là si nhục người khác.” Anh lại dứt cô thêm muỗng cháo, “Trước kia tôi học ở Mỹ, ông ngoại vì muốn tôi tập tính tự lập, nên chỉ giúp tôi đóng tiền học phí, cho nên ngoại trừ hàng ngày đọc sách, đi làm, tôi phải xuống bếp tự mình nấu cơm, hơn nữa tôi lại là người kén ăn, cho nên phải tìm tòi việc nấu ăn rất nhiều...” Anh chậm rãi kể cô nghe những năm đó thú vị thế nào, nào là việc anh lần đầu tiên xuống bếp, lần đầu tiên đi làm, lần đầu tiên quen bạn gái, lần đầu tiên viết luận văn, lần đầu tiên làm hội trưởng, lần đầu tiên.

Anh trong đời có rất nhiều lần đầu tiên, Ôn Gia Hình nghe đến mê mẩn, thì ra bề ngoài người đàn ông này ưu tú vậy mà cũng có những việc anh không hề dám kể ai nghe.

Có đôi khi nghe anh kể mà cô cười ha ha, có đôi khi lại nhũn mày nhắm mắt. Lúc này, hai người giống như tri kỷ nhiều năm, cùng nhau ôn lại chuyện cũ, không khí thực vui vẻ, chuyện cười kể mãi không ngừng.

Lúc này ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh xe ô tô, cửa sổ phòng cô đang nằm sát mặt đất, cô nhìn thấy một chiếc Cadillac màu đen đang từ trong garage đi ra.

Quý Tiệp cũng nhìn theo, anh cười cười, “Ông ngoại của tôi, chắc ông lại đi ra ngoài kiểm mấy người bạn già tán dóc, đánh cờ.”

“Tôi đột nhiên đến nhà anh, có làm phiền anh không?”

“Sẽ không, ba mẹ tôi hiện tại đều ở nước ngoài, bọn họ đều hoạt động trong ngành âm nhạc, hầu như lúc nào cũng đi nước ngoài biểu diễn.” Đối với cô, anh không ngại nói ra tình hình gia đình mình.

Thời gian trôi qua thật mau, ngay cả chính anh cũng không ngờ hai người trò chuyện đến tận nửa đêm. Cùng phụ nữ ở cùng một chỗ mà chẳng phải yêu đương cũng chẳng lên giường, chỉ ngồi nói chuyện phiếm, vậy mà anh lại rất vui vẻ đến nỗi quên cả thời gian.

Đêm đã khuya, anh để cô ngủ trên giường của mình, tối nay anh ngủ ở phòng dành cho khách, để phòng mình lại cho cô, tuy rằng Ôn Gia Hình cực lực phản đối, nhưng cuối cùng cũng chẳng thay đổi được quyết định của anh.

Trước khi đi ngủ, anh kéo chăn đắp lên người cô, y như một người chồng vậy, lúc đóng cửa đi ra ngoài, anh đột nhiên quay lại tặng cô một nụ cười mê hồn, “Yên tâm đi, ngày mai buổi sáng đi làm sẵn tiện tôi đưa cô về nhà, còn nữa, ngoan ngoãn ở nhà tịnh dưỡng 3 ngày, 3 ngày này tôi vẫn trả lương cho cô, cô hài lòng chưa?” Nói xong, anh đóng cửa mà đi, Ôn Gia Hình ngạc nhiên, ngay sau đó liền tươi cười rạng rỡ.

Thì ra anh cũng rất ân cần chu đáo, thì ra anh không phải đáng ghét như vậy, mặt cô đột nhiên ửng đỏ, cô từ từ nhắm mắt lại, khuôn mặt anh hiện lên trước mắt, một đêm an giấc mộng đẹp, trong mộng tất cả đều là anh...

Ở nhà tịnh dưỡng 3 ngày, cô cảm thấy mình sắp mốc meo đến nơi, muốn đi ra ngoài đi dạo hít thở không khí cũng không được, Quý Tiệp mỗi ngày 3 bữa đều gọi điện thoại, còn cảnh cáo cô là không được phép đi ra ngoài, nếu lúc anh gọi mà cô không nghe máy, anh sẽ trừ lương của cô. Chưa thấy ông chủ nào như anh cả, vừa quan tâm lại vừa uy hiếp cô, nhưng mà trong 3 ngày này cô cũng bắt đầu quen việc chờ điện thoại của anh. Nếu anh không gọi, cô không biết tại sao mình lại buồn chán, thậm chí cô lại chủ động gọi cho anh, hỏi thăm anh. Thật sự là gặp quý! Chẳng lẽ cô yêu anh vì một chén cháo sao?

Rốt cuộc cũng đến ngày đi làm, Ôn Gia Hình tinh thần phấn chấn đi vào công ty, không nghĩ tới vừa đến công ty thì cô đã nghe tin giám đốc Trần ngày hôm qua đã bị Quý Tiệp sa thải. Việc giám đốc Trần bị sa thải làm cô thật ngạc nhiên, tuy rằng hiện giờ cô là thư ký tổng giám đốc, nhưng giám đốc Trần là người đã đề bạt và giúp đỡ cô rất nhiều, giao tình hai người cũng rất tốt, giống như là quan hệ thầy trò, cô rất quý trọng ông.

Cô không hiểu tại sao giám đốc Trần ngày thường làm việc rất có năng lực lại bị sa thải? Trong đầu đầy nghi vấn, Ôn Gia Hình đi thẳng đến phòng tổng giám đốc, không gõ cửa liền thô lỗ xông thẳng vào phòng.

Hôm nay Quý Tiệp vẫn như ngày thường mặc âu phục màu đen, tạo cho người ta cảm giác anh luôn là người lạnh lùng, quả quyết. Anh ngẩng đầu, thấy cô không có phép tắc tự ý xông vào phòng, hơi hơi nhũn mày, “Cửa phòng tôi có thù oán với cô sao? Làm gì mà thô bạo ngược đãi nó vậy?”

Cô không thèm trả lời vấn đề của anh, nhìn anh nhân nhả ngồi ở bàn làm việc, mà giám đốc Trần lại bị sa thải, nhất thời trong lòng lửa giận bốc lên.

“Giám đốc Trần rốt cuộc làm sai chuyện gì, tại sao vô duyên vô cớ sa thải ông ấy?” Không chào hỏi gì cả, cô trực tiếp đi thẳng vấn đề.

“Cô vừa đến công ty, xông thẳng vào phòng tôi là để hỏi chuyện này?” Quý Tiệp chậm rãi nhún vai, “Tôi nghĩ đuổi việc ai, mướn ai, không tới phiên cô can thiệp?”

“Quý tổng, tôi không hiểu, giám đốc Trần là nguyên lão công ty, không có công lao cũng có khổ lao, cũng sắp đến lúc ông ấy về hưu, mà anh lại chọn lúc này đuổi việc ông ta, anh có độc ác quá không?” Cô không khách khí chất vấn, “Giám đốc Trần tốt cùng đã làm sai gì mà anh lại đuổi việc ông ta?”

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ của cô, không giận mà còn cười, “Xem ra cơ thể cô cũng khỏe hơn rồi, mới có sức lực hô to gọi nhỏ với tôi thế này.”

“Quý tổng, anh không cần lấy bộ dạng cà lơ phất phơ đó ra, tôi đang hỏi anh đó.”

“Ôn thư ký, cô nên xem lại thái độ của mình đi, chuyện này không đến phiên cô xen vào đâu, tôi mới là người quyết định ở công ty này, đuổi hay mướn ai là quyền của tôi.”

Nghे anh nói thế, cô mới tỉnh táo lại, Quý Tiếp là người chịu mềm chứ không chịu cương, thái độ cô giờ lại hùng hổ quá mức. Kim nén cơn giận, Ôn Gia Hình ôn hòa nói, “Tôi chỉ muốn biết tại sao? Tôi không phải bác bỏ quyết định của anh.”

“Không tại sao gì cả, bởi vì tôi muốn đuổi việc ông ta, đơn giản vậy thôi.”

Nghе vậy, lửa giận trong lòng lại bùng lên, lập tức quát mắng, “Quý Tiếp, anh quá đáng rồi đó! Tôi nghĩ anh là người theo yêu cầu hoàn mỹ, là một tổng giám đốc thường phạt phân minh, nhưng tôi lầm rồi anh là người chẳng biết nói lý lẽ gì cả!” Xoay người, cô tức giận ra khỏi văn phòng.

Quý Tiếp nhìn bộ dạng nóng giận của cô, anh giương giọng nói, “Trên bàn còn rất nhiều văn kiện đang chờ cô xử lý, lát nữa sẵn tiện pha cho tôi tách trà.”

“Thật xin lỗi Quý tổng, hôm nay tôi xin phép nghỉ.”

“Ôn thư ký, tôi chỉ cho phép cô nghỉ 3 ngày.”

“Tôi muốn nghỉ tiếp.” Chẳng quan tâm anh cho cô nghỉ mấy ngày, cô hôm nay chẳng muốn nhìn thấy anh, cô chịu đủ rồi.

“Ôn thư ký, cô quên rằng tôi chỉ cho cô nghỉ phép có lương 3 ngày thôi sao?”

“Anh muốn trừ thì trừ đi, tôi chẳng quan tâm!” Cô mở cửa đi, không để ý tới ánh mắt kinh dị của đồng nghiệp, đi thẳng ra khỏi cửa công ty. Cô đứng làng ngổ! Mấy ngày nay cứ nghĩ anh là người tốt, kết quả anh vẫn ác độc như trước, cái thay đổi chỉ là lòng của cô. Tự mình nộp mình cho giặc, cô đứng thật là ngu mà!

Cô bực tức trở về cửa hàng bánh ngọt, vừa mới ngồi xuống thì điện thoại vang lên inh ỏi, cô cứ nghĩ rằng là Quý Tiếp, cô vội vàng tìm di động, không ngờ tên trên màn hình không phải Quý Tiếp. Lòng cô có chút mất mát, có chút buồn bã.

Tiếp nhận điện thoại, cô không ngờ người gọi điện thoại lại là giám đốc Trần. Đối phương gọi điện thoại nói rằng tuần sau sẽ cùng gia đình đi Mỹ, đột nhiên rời công ty, không có cơ hội nói tạm biệt cho nên mới gọi điện thoại cho cô.

Càng làm cô khiếp sợ hơn là, ông ta vốn dĩ không phải do tổng giám đốc sa thải, mà là vì bệnh tim của ông ngày càng nghiêm trọng, gia đình khuyên ông ra nước ngoài chữa trị, nhưng ông lại mê làm việc không thể đi được.

Trường kỳ làm lụng vất vả, làm cho bệnh tim càng thêm nghiêm trọng, Quý Tiếp biết được, ngoài mặt là đuổi việc ông, nhưng thật ra là muốn ông sớm nghỉ hưu, mau chóng ra nước ngoài giải phẫu. Không chỉ như thế, Quý Tiếp còn cho ông tiền hưu khổng lồ, ông cảm động thiếu chút nữa đã khóc rống lên.

Biết được chân tướng sự thật, Ôn Gia Hình tự trách, cô quá xúc động, chưa hỏi rõ mọi chuyện đã đi chỉ trích Quý Tiếp, cô đã hiểu lầm anh.

Cúp điện thoại, cô cầm túi xách đi ra ngoài, phía sau truyền đến tiếng Ôn Gia Nhu và lão Tiêu gọi cô, cô ngoảnh mặt làm ngơ, cô muốn sớm một chút gặp anh. Lúc cô trở lại văn phòng, chợt nghe văn phòng của Quý Tiếp truyền đến một tiếng rống to, chắc ai đó đã làm Quý Tiếp nổi giận.

Không đợi cô gõ cửa, chỉ thấy giám đốc bộ tài vụ mặt mày ủ rũ đi ra, trên mặt viết rõ ràng 3 chữ “Tôi bị mắng”. Lướt qua người đó, cô vội đi vào phòng, thấy Quý Tiếp đang đứng ở quầy bar rót rượu, vẻ mặt cực kỳ âm đạm.

Anh đang giận dữ, giờ cô đi vào chắc chắn sẽ bị mắng, quên đi, trốn trước đã. Cô xoay người định đi ra ngoài, không ngờ nhãn lực ai kia thật sự quá tốt, cô còn chưa đi được vài bước thì đã bị ánh mắt ai kia nhìn thấy.

Bị ai kia nhìn thấy, cô muốn tránh muốn trốn cũng không xong, đành phải giả bộ cười ngây ngô, muốn giảm bớt cơn tức của anh.

Môi Quý Tiếp nhếch lên, ánh mắt có chút giễu cợt, “Không phải là Ôn thư ký sáng nay hùng hổ tuyên bố muốn nghỉ việc đó sao? Sao giờ lại trở lại vậy?”

Anh chán chường kéo lỏng caravat, tâm trạng hiện giờ của anh rất tệ, không biết là vì bộ tài vụ làm việc tắc trách, khiến công ty bị tổn thất, hay là bởi vì Ôn Gia Hình ở trước mặt anh đá cửa mà đi.

Tóm lại anh hiện giờ như núi lửa đang hoạt động, cơn tức rất lớn. Ôn Gia Hình lập tức thay đổi vẻ mặt gian trá, cười nói, “Thật là oan uổng, tổng giám đốc! Tôi chỉ là một nhân viên nhỏ, làm sao dám tùy tiện nghỉ việc, chỉ là tôi đi toilet hơi lâu thôi, hiện tại không phải tôi đã trở lại rồi sao.”

“Vậy bước lại đây.”

“Hả.... Đột nhiên tôi cảm thấy đau bụng, tôi đi....”

Anh đứng dậy, bước nhanh đến chỗ cô, cô sợ đến mức lui về phía sau, nhất thời sắc mặt anh trở nên lạnh lùng, “Còn muốn trốn? Không muốn bị mắng thì bước vào đây cho tôi.”

“Nhảm nhí, vậy muốn bị mắng có đi vào được không?” Cô trốn không được, đành phải bước vào trong phòng, không ngờ, mới bước vào phòng đã bị anh thô lỗ ép sát vào tường, anh từ trên cao trừng mắt nhìn cô, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

“Anh... Anh muốn cái gì?” Cô ngẩng mặt nhìn gương mặt đang tức giận của anh. Bàn tay to của Quý Tiệp nâng cằm cô lên, ngón cái xoa xoa hai má mềm mại trắng nõn của cô, cố ý cười gian xảo, “Cô thường mắng chửi tôi ở trong lòng là ác ma phải không? Vậy cô đoán thử ác ma khi tức giận thì sẽ làm cái gì?”

Cô run lấy bầy, một Quý Tiệp như vậy cô chưa từng thấy qua, khuôn mặt tà mị, vài sợi tóc xõa trước trán, đôi mắt đen sâu, cổ áo somi hở rộng, lộ ra khuôn ngực rắn chắc, khoe miệng cong lên tạo thành nụ cười đầy quyến rũ, trên người tỏa ra mùi rượu thơm nồng.

Anh cúi sát mặt cô, môi anh gần như sắp đụng vào môi cô, lòng cô không khỏi kinh hoàng, anh định hôn cô sao? Có khác so với trước, cô lần này có chút mong đợi, chờ mong anh hôn mình, chờ mong đôi môi kia mang đến cho cô nụ hôn thật sâu và mãnh liệt.

Theo bản năng, hơi thở cô trở nên dồn dập, ánh mắt híp lại, nhưng anh đột nhiên ngừng lại, nở nụ cười tựa như mình là người chiến thắng.

“Nhìn cô hình như rất chờ mong tôi hôn cô thì phải.”

Rầm! Mặt cô đỏ đến tận cổ. Người này sao lại có thể gian xảo đến vậy?

“Tôi không có.” Cô nghĩ một đằng phải nhận một nẻo, tìm đập càng lúc càng nhanh, như nhảy ra ngoài. Anh buông cô ra, cẩn thận giúp cô sửa lại áo, “Bộ phận tài vụ làm việc tắc trách, bởi vì sai lầm không ngừng, tôi nghĩ cần phải làm gì đó, có lẽ cần phải đuổi việc vài người, giết gà dọa khỉ, làm mọi người làm việc nghiêm chỉnh hơn.” Nói xong, anh vuốt lại vài sợi tóc xõa trước trán cô, động tác rất nhẹ nhàng.

Anh muốn cô! Anh biết rõ điều đó, nghĩ đến việc một khi đã hôn cô, anh chắc chắn sẽ không kiềm chế được, nhưng lại không muốn làm tổn thương cô, cho nên hiện tại không phải là lúc thích hợp.

“Tôi nghĩ bộ tài vụ chỉ nhất thời sơ sẩy thôi...” Thấy anh đột nhiên chuyển đề tài sang công việc, cô có chút mất mát, nhưng lại không muốn anh phát hiện điều này.

Tay anh che miệng cô lại, không để cô nói tiếp, “Cô không cần nói giúp cho bọn họ, có công sẽ có thưởng, có sai ắt phải phạt, tôi không có bạc đãi bọn họ, cô chỉ cần làm tốt công việc của mình, OK?”

Cô biết anh không có sai, chỉ là hy vọng anh làm việc nhẹ nhàng một tí, nhưng cô xác thực không có tư cách nói thêm cái gì, “Vâng, tôi đã biết.”

“Đừng rồi, tôi nhớ rõ không phải cô muốn nghỉ việc sao, sao lại trở về?”

“Hiểu lầm hiểu lầm, tôi đã nói là tôi đi toilet, tuyệt đối không phải nghỉ việc, nói sao chứ tôi vẫn còn muốn có tiền lương lắm, đúng không, tổng giám đốc.” Người này quả thật nhớ dai, còn tưởng rằng anh đã quên mất chuyện này, xem ra là cô đã vui mừng quá sớm.

“À? Xem ra cô coi văn phòng tổng giám đốc như là nhà của mình rồi, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.”

Thấy tình thế không ổn, cô lập tức giả bộ đáng thương, nói, “Thật ra tôi là người có nhân cách phân liệt. Tổng giám đốc, anh có thể thông cảm cho tôi không?”

Quý Tiệp buồn cười vì bộ dáng của cô, “Muốn tôi tha thứ cũng được, hôm nay buổi tối mời tôi ăn cơm đi, coi như nịnh tôi.”

Thấy anh mỉm cười, cô mới thở phào nhẹ nhõm, coi như đã không còn việc gì.

Cô dường như càng ngày càng không hiểu Quý Tiệp, khi thì bá đạo tự phụ lại cả lơ phát phơ, nhưng lúc làm việc thì rất nghiêm chỉnh, gần đây lại đối xử dịu dàng với cô, làm hại lòng cô rối bời.

Buổi tối, Quý Tiệp dẫn cô đến nhà hàng Tứ Xuyên, nhà hàng cũng không lớn lắm, trang trí đơn giản mà tao nhã, nguyên liệu nấu ăn và tay nghề đều rất tuyệt.

Ông chủ là người Tứ Xuyên, sở trường duy nhất là nước nấu cá và nước nấu thịt, không ngờ giá ở đây rất bình dân, thật sự là mỹ vị. Cô vốn muốn dẫn anh đi nhà hàng sang trọng, nhưng không ngờ anh lại dẫn cô đến một quán bình dân như thế này.

Vừa vặn hai người đều là người Tứ Xuyên, tuy rằng bị cay đến mồ hôi con mồ hôi mẹ đều tuôn ra, nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến khẩu vị của hai người, vừa ăn vừa cười nói, có đôi khi còn có thể vì thưởng thức một miếng thịt bò mà đấu võ mồm với nhau.

Cô vội vàng tìm đề tài, “Thật ra giám đốc Trần đã nói cho tôi biết hết rồi, thật xin lỗi, tôi chưa làm rõ mọi chuyện đã hiểu lầm anh, giám đốc Trần gọi cho tôi thì tôi mới biết được, thì ra anh đuổi ông ta là có nguyên nhân.” Quý Tiệp cười cười, “Ông ấy đã làm việc cho công ty rất lâu, không nên vì công việc mà làm tổn hại sức khỏe của mình, sinh mệnh so với tiền tài quan trọng hơn.” Dứt lời, anh vui vẻ ăn tiếp.

Anh nói không có gì, nhưng cô đã có chút cảm động, “Kỳ thật anh đã làm một chuyện tốt, làm chi không chịu nói rõ ràng, để cho người khác hiểu lầm?”

“Mỗi người đều góc nhìn nhận sự việc khác nhau, có người thì cho rằng là chuyện tốt, nhưng cũng có người cho rằng là chuyện xấu, tôi không thể ngăn cản cách nhìn của họ đối với tôi, tôi chỉ làm những gì tôi cho là đúng, cuộc sống này sẽ đơn giản hơn, không phải sao?”

Cô không khỏi ngạc nhiên, anh nói rất đúng, là cô rất để ý suy nghĩ của người khác.

“Nếu cảm thấy áy náy, thì sau này mời tôi ăn cơm nhiều hơn, tôi nói rồi, khiến cô phải phá sản là mục tiêu kế tiếp của tôi.”

Bộ dạng trẻ con của anh làm cô dao động, lòng càng hướng về anh nhiều hơn.

“Đúng rồi, ngày mai là thứ bảy, cô rảnh chứ? Chúng ta đi leo núi đi.” Trước kia, anh thích một mình leo núi, không cần phải chờ người khác, rất thoải mái, nhưng hiện tại anh muốn có người đồng hành, bởi vì muốn thấy cô, muốn cùng cô chia xẻ sự thoải mái này.

Cô do dự, mặt lộ vẻ khó xử, “Nhưng mà... ngày mai tôi không rảnh.”

:

Bạn đang đọc truyện *Lão Công Bất Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Quý Tiệp không ngờ tới lần đầu tiên mình chủ động hẹn lại bị cự tuyệt.

Nhưng bị cự tuyệt không phải là nguyên nhân làm anh bức mình, mà là anh suy nghĩ đến nát óc, thứ bảy cô rút cuộc là hẹn với ai? Chẳng lẽ là đàn ông?

Sáng sớm thứ bảy, anh định lái xe đi leo núi, nhưng mới đi được một đoạn, anh càng nghĩ càng bức, lập tức quay đầu xe lại, đi đến nhà Ôn Gia Hình, anh rất muốn biết rút cuộc cô đã hẹn với ai? Xe mới đến gần nhà cô, thì đã thấy cô tay xách nách mang lên xe.

Cô gái này định đi đâu?

Rất tò mò, anh liền chạy theo phía sau xe cô, không bao lâu, anh thấy cô dừng xe trước viện mồ côi, cô xuống xe đem đồ đi vào.

Ở trước cửa viện mồ côi có viện trưởng đang đứng cùng một đám nhóc nháo nhào la lên, “Chị bánh ngọt...Chị bánh ngọt đến kìa...”

Một đám nhóc quay quanh Ôn Gia Hình, cô giơ túi đồ lên cười vui vẻ. Cả nhóm thấy thế càng hét to hơn.

Viện trưởng cùng đám nhóc và Ôn Gia Hình vui cười đi vào trong. Đến khi vào trong viện, cô lấy bánh ngọt từ trong túi ra, chia cho mấy đứa nhỏ mỗi đứa một cái.

Đám tiểu quỷ kia ăn rất ngon miệng, vẻ mặt rất hạnh phúc.

Lúc Ôn Gia Hình tạm biệt viện trưởng và mấy đứa nhóc, cô định xoay người rời đi, thì chợt nhìn thấy cách đó không xa dưới tán cây có một bóng người trông rất quen.

Người đó đang khoanh tay trước ngực, tựa nhả dựa vào thân cây, kính râm đeo trên mặt che khuất nửa khuôn mặt, nhưng vẫn không dấu được được nét mê người trên khuôn mặt ấy. Quý Tiệp sao lại xuất hiện ở đây?

Anh chậm rãi tháo kính xuống, lờ mờ đi về phía cô, khóe miệng còn lộ ra nụ cười yếu ớt, “Thì ra cô từ chối đi chơi với tôi là tại vì đem bánh lại cho mấy đứa nhóc ở viện mồ côi?”

Mặt cô đỏ lên, “Tôi hứa với tụi nó là vào đầu mỗi tháng thì sẽ đem bánh đến cho tụi nó. Nếu tôi không tới, mấy đứa nhóc sẽ rất thất vọng.”

“À, vì không muốn làm tụi nó thất vọng, nên cô nhẫn tâm làm tôi thất vọng, làm tổn thương lòng tự trọng của tôi?” Nói là trách móc, nhưng mà giọng nói lại rất dịu dàng.

“Tôi không dám làm tổn thương lòng tự trọng của anh, tôi làm sao có thể không nghĩ đến tiền lương của mình được chứ!” Cô sóng vai đi cùng anh, có thể nhìn thấy anh ở đây, ngoài trừ ngạc nhiên, cô cũng rất vui mừng, kỳ thật cô thật sự rất muốn gặp anh.

Từ chối lời mời của anh, cô còn giận mình đến cả đêm mất ngủ.

“Được, sáng nay tôi còn chưa ăn sáng.”

“Lại muốn làm tôi phá sản hả?”

“Cô cũng nên vì làm tổn thương lòng tôi mà bồi thường đi chứ.” Anh cười rất thực mê người. “Hơn nữa mấy cái bánh ngọt cô vừa mới mang cho mấy đứa nhóc, tôi cũng rất thích, cô tự tay làm sao?”

“Là em tôi làm.” Sau khi ai nấy lên xe của mình, cô đưa anh đến tiệm bánh ngọt của em cô.

Giữa trưa nên khách trong tiệm cũng không nhiều lắm, Quý Tiệp chăm chú đánh giá cửa tiệm này, cũng không lớn lắm, trang trí cũng rất đơn giản, tạo nên sự ấm áp. Chủ cửa tiệm này là một cô gái xinh đẹp khoảng 20 tuổi, có chút giống Ôn Gia Hình, nhưng tính cách thì lại không giống nhau.

Ôn Gia Hình thì khôn khéo tinh ranh, còn em cô thì lại ngây thơ chất phác.

Vừa làm việc xong, Ôn Gia Nhu thấy chị dẫn một người đàn ông đi vào, lập tức phát huy tam cô lục bà công lực của mình, hỏi đông hỏi tây. Ôn Gia Hình cười giải thích với Gia Nhu, xoay người đi vào bếp nấu cơm, sáng sớm em gái đã làm rất nhiều bánh ngọt, cho nên cô không muốn làm phiền đến em gái, tự mình xuống bếp nấu cơm, dù sao anh cũng đã tự tay làm cơm cho cô ăn.

Ôn Gia Nhu thấy cô đi vào trong bếp, tận dụng thời cơ lập tức kéo ghế ngồi bên cạnh Quý Tiệp, không nói hai lời liền hỏi.

“Anh trai, anh có quan hệ gì với chị em vậy? Bạn trai sao?” Cô nói thật nhỏ, nhưng ánh mắt lại lóe lên ánh hào quang, tâm trạng rất phấn khích, “Nói nhỏ cho anh biết, chị em đến từng tuổi này nhưng chưa từng đưa bạn trai về nhà. Có nhiều khi em nghĩ không biết có phải... bạn trai chị ấy là nữ?”

Quý Tiệp cười mỉm, em gái Ôn Gia Hình quả thực rất vui tính, nhưng anh lại thích nghe cô nói anh là bạn trai của Ôn Gia Hình, hoặc là tại vì anh cũng muốn chức danh bạn trai này lâu rồi.

“Anh cam đoan chị của em không có vấn đề gì về giới tính đâu.” Kinh nghiệm vài lần quyến rũ cô, anh dám chắc cô không có hứng thú với con gái.

“Thiệt không?” Ôn Gia Nhu lập tức híp mắt nhìn anh, “Chẳng lẽ anh và chị em đã...” Cô đề thấp giọng nói, “Gạo nấu thành cơm?”

Anh chỉ cười nhẹ, cố ý tránh đi đề tài này, “Chị em là người rất nhân ái, tuy rằng tính toán tiền lương rất chi li, nhưng cô ấy lại đối xử mấy đứa nhỏ ở viện mồ côi rất tốt.”

Ôn Gia Nhu rất dễ bị lừa, lập tức quên đi câu hỏi lúc này, nói, “Chuyện này cũng liên quan đến chuyện gia đình tụi em.”

“Sao?” Lời của cô làm cho anh rất hiếu kỳ. “Là chuyện gì?”

“Ba mẹ tụi em đã ly hôn lúc tụi em còn nhỏ, bởi vì ba em thay lòng đổi dạ, ruồng bỏ mẹ con em để đi theo người phụ nữ khác, mẹ em không chịu nổi nên đã cắt tay tự sát, để lại mình em và chị. Họ hàng không ai muốn nhận nuôi tụi em, năm đó chị em mới 16 tuổi. Để trang trải cho cuộc sống này, chị em vừa học vừa làm rất vất vả...” Càng nghe tâm trạng Quý Tiệp càng âm trầm.

Không nghĩ tới suốt ngày lạc quan, cãi cọ với anh, anh không tìm thấy chút tự ti hay nhát gan gì ở trên người cô, ngược lại cô còn rất kiên cường.

“Chị em cảm thấy mấy đứa nhỏ ở viện mồ côi rất giống tụi em, ba mẹ không còn, nhất định mấy đứa nhỏ sẽ rất buồn, cho nên ngoài trừ mỗi tháng đưa bánh đến, lễ Noel chị còn dẫn bọn nhóc đi chơi trò chơi nữa.”

“Gia Nhu, làm ơn đừng đem chuyện nhà chúng ta tùy tiện nói cho người ngoài biết được không?” Từ trong bếp đi ra, Ôn Gia Hình cầm mấy đĩa đồ ăn trên tay, cô trừng mắt nhìn em gái, “Việc xấu trong nhà đừng nói lung tung, xem ra em càng ngày càng nhiều chuyện rồi.”

Cô không cần người khác đồng tình, cho nên không thích kể ai nghe chuyện này. Nhưng một câu “người ngoài” của cô làm cho Quý Tiệp nhũn mảy. Thì ra trong mắt cô, anh chỉ là người ngoài, điều này làm anh rất khó chịu.

“Mẹ, buổi chiều con và Tiểu Ba đi mua truyện tranh, mẹ cho con một trăm đồng đi!” Giọng Ôn Tiểu Khải từ ngoài cửa truyền vào.

Đứa nhỏ gọi là mẹ làm cho Quý Tiệp nhất thời chấn động.

Ai là mẹ của nó?

Ôn Gia Nhu lập tức móc 100 đồng ra đưa cho Tiểu Khải, cúi người nói với con trai, “Con xem, chú này có phải rất đẹp trai không, là bạn trai của dì con đó.”

“Em gái, không biết gì thì đừng nói lung tung.” Ôn Gia Hình lập tức đỏ mặt, cũng sốt ruột nhìn Quý Tiệp.

Quý Tiệp nhìn Ôn Gia Nhu, nói, “Nhóc con này... là con của em?”

“Đúng vậy, con của em, Ôn Tiểu Khải, Tiểu Khải, mau gọi chú đi.” Ôn Tiểu Khải ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bốn mắt nhìn Quý Tiệp, một lớn một nhỏ nhất thời nhìn nhau không nói gì.

“Con em cũng họ Ôn ? Vậy chồng của em...”

“Con không có ba.” Nó biết không có ba là điều dọa người, nhưng nó rất tự hào về mẹ và di nó.

Quý Tiệp thoáng kinh ngạc. Đứa nhỏ này tuy còn nhỏ tuổi nhưng nói năng rất ra hồn, trong mắt lại không có chút gì sợ hãi, lại còn rất thản nhiên. Ôn Gia Hình dọn đồ ăn lên bàn xong, xoay đầu sang nói, “Tiểu Khải, nếu buổi chiều cùng Tiểu Ba đi chơi thì giờ ăn cho no đi, nếu không lát nữa lại đói bụng.”

“Dạ.”

Ôn Tiểu Khải ngồi cùng phía với Quý Tiệp, như là cha con vậy, mà Ôn Gia Hình lại bận rộn y như một người vợ, ân cần đem chén đĩa cho bọn họ.

Ôn Gia Nhu ngồi xuống, miệng không ngừng nói, “Chị, chị cũng đã có bạn trai rồi, thì đổi việc làm đi, để khỏi bị tên Hitler tàn bạo cưỡng làm việc đó áp bức, hại chị không có thời gian yêu đương, hưởng chi...” Đang chuẩn bị ăn cơm, Quý Tiệp đột nhiên nhướn mày, “Hitler tàn bạo cưỡng làm việc?”

Ôn Gia Hình biến sắc, dùng ánh mắt nhìn em gái ý bảo Gia Nhu im miệng, nhưng trời sinh Ôn Gia Nhu thiếu căn cơ, không đủ nhanh nhạy mà hiểu được ý chị mình.

“Đúng vậy, chị em bị tên tổng giám đốc ác ma đó hại rất thê thảm, mỗi ngày về nhà đều trút giận lên khách của em, làm hại Ông bánh ngọt rất sợ hãi, mỗi lần trước khi đến tiệm đều gọi điện thoại hỏi chị có trong tiệm không...”

“Em gái, em ăn nhiều thêm đi!” Cô hiện tại thật sự muốn bóp chết em gái mình rồi sẽ tự sát, trời ạ! Cô thật sự hận cái miệng bép xép của em gái mình!

Nhưng Quý Tiệp lúc này lại hứng thú cô vũ đối phương nói tiếp, “Vậy chị em thấy tổng giám đốc ác ma đó thế nào?”

“Cuồng vọng, tự kiêu tự đại, tùy hứng, vô phép, bá đạo, kiêu ngạo, em đoán chị em rất ghét tên Hitler đó, bởi vậy mỗi ngày chị em đều nguyên rủa hần uống nước sặc chết, ăn cơm nghẹn chết. Còn định muốn sát thủ giết anh ta nữa chứ, sau đó sẽ phanh thây anh ta ra quảng cho chó ăn, chị em còn nguyên rủa anh ta sinh con không có mắt...”

“Ôn Gia Nhu!” Ôn Gia Hình rút cuộc nhịn không được, lên tiếng ngăn cản, “Em làm ơn có thể im miệng đi được không?”

Cô lén nhìn Quý Tiệp, đối phương lại nhìn cô mỉm cười đầy trêu chọc. Thảm! Người này biết cô nguyên rủa anh ta sau lưng, nhất định sẽ khó dễ cô.

“Thì ra tổng giám đốc của chị em lại là người tệ như vậy, không làm người ta ghét cũng uống!”

“Tôi có thể giải thích.” Ôn Gia Hình thà bị anh ta mắng nhiếc, còn hơn nhìn bộ dáng dửng dưng này của anh.

“Cô nấu ăn rất ngon.” Anh không đầu không đuôi nói, nhưng câu kế tiếp mới là trọng điểm, “Nhưng không biết trong đồ ăn có bỏ thạch tín không!”

“Giết người là phạm pháp.” Cô méo mó cười. Anh tiếp tục cười, không hề lên tiếng, cùng Ôn Tiểu Khải tận tình ăn cơm.

Sau khi ăn cơm no, Ôn Tiểu Khải từ đầu đến giờ im lặng buông đũa, quay đầu nhìn Quý Tiệp, “Con đoán, chú chính là tổng giám đốc ác ma dì con muốn muốn sát thủ giết mà mẹ con nói đến.” Dứt lời, Quý Tiệp liền cười to ra tiếng.

Ôn Gia Hình tái mét.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Quý Tiệp lái xe đưa cô đến trung tâm thương mại, nói là muốn “cải trang đi tuần”, đột kích kiểm tra.

Vì để không bị ai phát hiện, trước khi đến trung tâm anh đến cửa hàng thể thao mua quần áo.

Ôn Gia Hình buồn cười nhìn Quý Tiệp mặc bộ đồ thể thao, bộ dáng cứ như là sinh viên mới tốt nghiệp, còn rất hồn hờ nữa.

“Tôi mặc như vậy chắc là sẽ không ai nhận ra.” Quý Tiệp soi kiếng, rất hài lòng với dáng vẻ của mình bây giờ.

“Tôi nghĩ nói ra cũng sẽ không có ai tin, tổng giám đốc tập đoàn Lôi Dương lại giả trang như vậy cả.”

“Nè!” Anh quảng cho cô bộ đồ thể thao của con gái, “Thay đi, chúng ta mặc quần áo cặp, thì càng sẽ không ai nhận ra.”

Quần áo cặp? Cô hơi hoảng sợ, lời đề nghị này của anh làm cô thẹn thùng nhưng cũng rất chờ mong.

Được rồi, anh muốn giả trang, thì cô sẽ làm theo. Thay quần áo xong, tóc cột cao lên, Ôn Gia Hình nhìn rất năng động. Hai người đứng cùng nhau, cho dù ăn mặc rất đơn giản, nhưng cô biết đi chung với Quý Tiệp, giống như cả người là một viên kim cương chói lóa.

Hai người sống vai đi vào trung tâm thương mại, thật ra đây chính là một phần kinh doanh của tập đoàn Lôi Dương, vì diễn thì phải diễn cho giống, anh ôm cô vô cùng thân thiết, như là tình cảm rất khăng khít.

Ôn Gia Hình trong lòng dao động, cảm giác hai người như là đang hẹn hò, trên người anh luôn tỏa ra mùi vị nam tính rất đặc trưng, làm hại cô ý loạn tình mê.

“Một trung tâm thương mại nếu như muốn thu hút khách, chỉ dựa vào các mặt hàng thì còn chưa đủ, thái độ phục vụ của nhân viên rất là quan trọng, gần đây tôi phát hiện tỉ lệ khách khiếu nại tăng cao.” Quý Tiếp nói nhỏ bên tai cô, môi gần như chạm vào tai Ôn Gia Hinh.

“Cô nói xem, nếu tôi cải trang thành một người khách bình thường thì thái độ phục vụ của họ thế nào?” Anh hỏi tiếp

“Được, nhưng anh sẽ có chừng mực sao? Anh rất hay soi mói người khác, đạt được yêu cầu của anh rất khó.”

“Cô luôn bênh vực người khác, đối với cô mà nói mọi quyết định của tôi đều sai cả.” Tuy nói vậy nhưng giọng nói của anh cứ như đang làm nũng, “Tùy cô, nhưng làm một tổng giám đốc ác ma trong mắt cô cũng tốt lắm”

Cô nhin không được bật cười, anh lúc này thật đáng yêu.

“Làm ơn, đáng về anh bây giờ cứ như là đang ghen vậy.” Đàn ông đôi khi cứ y như là con nít vậy.

“Tôi biết hình tượng bản thân không tốt, cho nên ai đó mới muốn sát thủ giết tôi, còn nguyên rửa tôi sinh con không có mắt nữa...”

“Ai nha, đâu có, từ này về sau không có chuyện này nữa đâu.” Nhắc tới chuyện này, cô muốn về nhà ngay lập tức, vừa rồi ở trên xe cô còn vãi lạy trời phật cho anh quên chuyện này đi.

“Được thôi, nhưng nhớ rõ là cô nợ tôi!” Anh lại kè sát tai cô uy hiếp, “Sớm muộn gì một ngày nào đó tôi sẽ đòi lại.” Nói xong, anh cố ý cắn vành tai cô một cái.

“Này...” Cô muốn kháng nghị hành động của anh, nhưng anh đột nhiên buông cô ra.

“Tôi đi toilet, ngoan ngoãn ở chỗ này chờ tôi.” Dứt lời, anh không để ý đến vẻ mặt thẹn hóa quá giận, anh xoay đi chạy lấy người. Ôn Gia Hinh thật sự bó tay với anh, nhưng cô đã yêu anh rồi thì làm sao mà giận cho được.

Dù sao cũng đã giả trang, cô quyết định đi những cửa hàng gần đó coi xem sao, nhưng mới đi được hai bước, cô bắt gặp một thân ảnh quen thuộc, thoáng chốc cô chấn động.

Đối phương dường như cảm giác được ánh mắt của cô, cũng quay đầu nhìn chằm chằm cô.

Đó là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, ăn mặc sắc sỡ, trên mặt còn đeo kính râm, có thể nhìn ra ông ta lúc trẻ rất đẹp trai, chỉ là do năm tháng qua đi, hằn dấu vết trên khuôn mặt ông, cho dù ông có ăn mặc thế nào thì cũng không thể che dấu được.

Người đàn ông đang ôm một phụ nữ, xoay người đối lưng với cô, nhưng từ xa cũng có thể nghe được mùi nước hoa nồng nặc trên người phụ nữ này. Lúc này, người phụ nữ đi vào cửa hàng, người đàn ông nhìn theo một lúc sau đó chậm rãi đi về phía cô, “Tiểu Hinh, đã lâu không gặp”.

Ôn Gia Hinh lạnh lùng cười, “Không thấy ông thì tốt hơn.”

“Nói chuyện với ba mình mà làm gì giọng nói mỉa mai vậy?” Đối phương đeo kính râm, tỏ ra mình vô tội, “Năm đó rời khỏi các con, ba cũng bắt đầu đi thôi.”

“Tôi giải thích dùm ông, ông yêu tiền bạc quyền thế, mẹ con chúng tôi không giúp ông được, đúng không!”

“Con nói gì khó nghe vậy, cái gì mà yêu tiền bạc quyền thế? Ba chỉ muốn tìm kiếm hạnh phúc của bản thân mình thôi.”

“Phải không?” Cô cười lạnh, “Tôi đây hiểu rõ mẹ tôi không phải hạnh phúc của ông, chắc là vì bà ấy rất đẹp, không phù hợp với tiêu chuẩn của ông”

“Tiểu Hinh, ba hy vọng con có thể hiểu cho ba.” Ông đến gần cô, “Nếu con cần ba giúp gì, ba nhất định sẽ giúp con.”

“Tiền!” Cô không chút cảm xúc nói, “Tôi chỉ cần tiền, ông nợ tôi, nợ mẹ tôi, nợ em tôi, nhiều năm như vậy, ông không làm tròn trách nhiệm làm cha, hiện tại tôi cho ông một cơ hội đền bù, năm trăm ngàn, đưa tôi số tiền đó, tôi sẽ không hận ông”

“Năm trăm ngàn? Con sao không đi ăn cướp đi?” Người đàn ông nháy mắt thay đổi, ông không muốn cãi cọ gì với con gái mình, cũng không muốn mình mất mặt, cũng không muốn thật sự đền bù.

Lúc này, người phụ nữ từ cửa hàng bước ra, thấy hai người đang nói chuyện, liền hung hăng lớn tiếng nói, “Ông xã, anh đang làm gì vậy?”

“Không có gì bà xã, anh chỉ gặp người quen thôi.” Người phụ nữ đến gần bọn họ, ánh mắt khinh thường nhìn Ôn Gia Hinh, “Người quen? Quen như thế nào?”

“Hà. là con gái của bạn anh!” Ông không dám thừa nhận cô là con gái mình trước mặt vợ ông, đồng thời cũng nhìn thấy được ánh mắt khinh bỉ của Ôn Gia Hinh.

“Con gái của bạn ? Người bạn nào ?”

“Thì chính là con gái của lão Lý mà anh hay đánh golf cùng đó, nó là con riêng của ông ta, lão Lý không chịu cho nó tiền sinh hoạt, cho nên nó nghĩ đến đây nói ngon nói ngọt dụ anh đưa tiền.” Ôn Gia Hình nghe ông nói vậy, cô tức muốn chết, vừa muốn nổi giận thì một bàn tay to dịu dàng ôm cô kéo vào trong lòng.

“Em yêu, sao lại đi lung tung, hại anh tìm này giờ, chú này là ai vậy ?” Quý Tiệp vững vàng nói, ánh mắt khiêu khích nhìn người đàn ông.

Thấy anh tiếp dừng khí cho mình, cô lớn tiếng nói, “Không biết, chỉ là người qua đường thôi. Vừa mới nhận lầm em là con gái bạn ông ta, đó tới giờ em chưa gặp qua ông ta lần nào, nhưng ông ta cứ đi theo em, em đoán là ông ta muốn tán tỉnh em.”

“Sao ?” Quý Tiệp cười gian xảo, “Xem ra có người thật không biết lượng sức, kể cả vị hôn thê của tổng giám đốc tập đoàn Lôi Dương mà cũng dám đụng tới, chán sống sao ?”

Vị hôn thê tổng giám đốc tập đoàn Lôi Dương ? Đáp án này làm ông sững sốt.

“Tổng giám đốc tập đoàn Lôi Dương ?” Hiển nhiên tập đoàn này rất nổi tiếng, hai mắt người đàn ông sáng lên, “Vậy trung tâm thương mại có phải của anh phải không ?”

Quý Tiệp bắt cần đòi nhún vai, “Đúng vậy, hôm nay tôi dẫn vị hôn thê đi dạo phố, cô ấy nói muốn để tự do quyết định mua sợi dây chuyền nào, bà xã à, thật là phiền phức, anh không biết chọn đâu, cũng có mấy trăm ngàn thôi, cứ lấy hết đi, em xinh đẹp như vậy, đeo thế nào cũng đẹp mà.”

Người đàn ông thoáng chốc tái mặt. Tiểu Hinh khi nào quen được người giàu có như vậy ? Tổng tài tập đoàn Lôi Dương không phải so với bà vợ mập của hắn còn giàu hơn sao ?

“Ha ha, Tiểu Hinh, ba...” Ông chưa nói xong thì Ôn Gia Hình đã bị kéo đi.

“Cám ơn anh giúp tôi giải vây.” Cô biết dụng ý của Quý Tiệp, anh chỉ là diễn một màn kịch mà thôi.

“Cô cũng giúp tôi giải vây vậy, coi như đáp trả lại.” Anh nhìn sắc mặt cô không tốt, vì cô có một người cha vô lương tâm đến vậy.

Anh không muốn làm cô đau khổ, anh vui vì có thể giúp được cô, là anh cam tâm tình nguyện làm vậy.

“Kỳ thật ông ta là...”

“Ba cô.” Anh tiếp lời. Ôn Gia Hình khiếp sợ nhìn hắn, “Anh làm sao biết?”

“Tôi nghe các người nói chuyện.” Bàn tay to nhẹ nhàng kéo cô vào lòng anh, giọng nói đầy vẻ đau lòng, “Tôi nghĩ có lẽ cô không muốn tôi nhìn thấy, cho nên tôi không lên tiếng, xin lỗi đã lên nghe các người nói chuyện.”

“Không có gì, tôi chỉ là không muốn người khác thương hại mình.”

“Tôi không thương hại cô, tôi đau lòng thay cô, cho nên mới nhìn không được ra mặt dùm cô, không muốn cô bị người khác xem thường. Gia Hình, cô không nên tức giận vì loại người đó, đừng để những người đó ảnh hưởng tâm trạng mình, cô không phải còn em gái và Tiểu Khải sao ?”

“Cám ơn...” Không đợi nước mắt cô chảy ra, anh đã ôm chầm cô vào lòng.

“Nếu cô muốn khóc, tôi có thể cho mượn vai mình.”

“Cám ơn...” Cô nghẹn ngào nói.

Bàn tay anh vuốt mặt cô, khóe miệng cười nói, “Tôi muốn làm việc thiện để cô đẹp bỏ ý định muốn sát thủ giết tôi.”

Cô lại nín khóc bật cười, “Anh hứa không nhắc đến chuyện này mà.” Người đàn ông này... Làm cô vừa yêu vừa giận.

“Lão Tiêu, ông làm gì ở đây ?” Sáng sớm mới bước vào công ty, cô liền thấy lão Tiêu đeo cái bóp ngang hông đứng nhíp nhíp chân trong sảnh tập đoàn Lôi Dương.

Ôn Gia Hình lo lắng hỏi, “Ông có biết đây là đâu không, ở đây không cho phép người ngoài tùy tiện vào đâu, chẳng lẽ ông muốn bảo vệ đuôi ông ra ngoài hả?”

“Nghe tôi nói, hôm nay tôi tới đây là.....”

“Đi nhanh, ông chủ của tôi là người thiết diện vô tư, nếu lỡ lát nữa anh ta thấy ông, thế nào cũng kêu bảo vệ đuổi ông ra ngoài, rồi đưa ông đến đồn cảnh sát.” Cô kéo tay ông đi ra ngoài.

“Này, cô cũng phải nghe tôi nói hết đã.”

“Còn nói cái gì nữa ? Tôi biết trước kia ông hay nghe ông chủ đàn áp tôi, nên ông muốn trả thù phải không ?! Nhưng tôi chỉ nói đùa thôi, hơn nữa gần đây tôi phát hiện anh ta cũng không phải xấu lắm”

“Tiểu Hinh, chẳng lẽ cô đổi tính rồi sao ?” Lão Tiêu cười mờ ám

“Đúng vậy, tôi đổi tính rồi, ông mau đến cửa hàng bánh của em tôi đi, hôm nay ăn miễn phí, tôi mời khách.”

Cô một đường kéo ông đi thẳng ra ngoài, đúng lúc gặp Quý Tiệp mặc âu phục từ cửa đi vào, cô sợ tới mức đem lão Tiêu dúi phía sau mình. Thấy thế, Quý Tiệp liền đi đến bên cô, nhú mày, giống như suy nghĩ gì đó.

“Anh đừng hiểu lầm, ông ta là ông ngoại của tôi, đi lạc đường mà thôi, tôi sẽ dẫn ông ấy về ngay.”

“Ông ngoại, sao ông lại tới đây ?” Quý Tiệp nhìn lướt qua người sau lưng cô, vẻ mặt khó hiểu.

“Hà ? Anh gọi ông ấy là ông ngoại ?” Ôn Gia Hinh nhất thời khó hiểu, nếu anh ta muốn gia tăng tình cảm với cô thì cũng không cần nhận người nhà bậy bạ vậy chứ.

Lão Tiêu cũng không bắt ngờ gì, ông cười ha ha, “Hôm nay sinh nhật bạn già của ông, ông muốn đến công ty làm cho ông ta bất ngờ.”

“Phải không? Hôm nay là sinh nhật của chú Chu?”

Chú Chu? Ôn Gia Hinh nhú mày suy nghĩ, cô nhớ rõ Quý Tiệp chỉ kêu trưởng ban giám đốc là chú Chu, mà lão Tiêu lại nói là bạn già, hơn nữa Quý Tiệp còn đang nói chuyện với lão Tiêu, mà còn gọi ông ấy là... Ông ngoại?

Sắc mặt cô nhất thời biến đổi, xoay qua trừng mắt nhìn lão Tiêu, “Ông là ông ngoại của Quý Tiệp?”

Chân tướng của đương sự đã bị vạch trần, cô thật sự chết khiếp, không nghĩ tới người hàng ngày dờ dờ ương ương mua bánh ở tiệm của em gái cô lại là tổng giám đốc tiền nhiệm của tập đoàn Lôi Dương – Tiêu Chấn Kì.

Mà lão Tiêu biết rõ cô làm việc ở tập đoàn Lôi Dương, biết rõ người cô mắng nhiếc là ai, lại còn giả ngu giả khờ, bọn họ hai ông cháu đều giống nhau, đều khiến người ta tức giận.

Trong văn phòng, Quý Tiệp nghe lão Tiêu nói chuyện ông và Ôn Gia Hinh quen nhau, Quý Tiệp nghe xong cười rất to, ông ngoại của anh là người thế nào anh hiểu rất rõ. Nhưng nhìn thấy Ôn Gia Hinh tức đến đỏ mặt, điều này mới làm anh cảm thấy thú vị.

“Thật sự không ngờ thì ra Ôn thư ký nhanh nhẹn miệng của tôi lại bị ông ngoại tôi gạt, ha ha ha....” Quý Tiệp cười đến không kiềm lại được.

Cô trừng mắt nhìn anh, “Này, anh có biết ông ngoại của anh có quan hệ gì với tôi không?”

“Quan hệ gì?” Anh nhú mày hỏi.

Cô lập tức nhìn sang lão Tiêu, “Ông bình thường ở trong tiệm bánh gọi tôi là gì?”

“Dì.” Đôi phương lập tức trả lời.

Ôn Gia Hinh kiêu ngạo liếc nhìn Quý Tiệp, “Ông chủ yêu quý, ông ngoại của anh gọi tôi là dì, vậy anh nên gọi tôi là gì?”

Sắc mặt Quý Tiệp tối sầm lại, nói, “Này, ngay cả ông chủ của cô, mà cô cũng dám chọc sao?”

“Thì sao?” Cô to gan hỏi ngược lại anh, “Quý Tiệp, đắc tội với dì của ông ngoại anh, cũng chính là đắc tội với bà tổ ngoại, anh có biết hậu quả là như thế nào không?”

“Thế nào?”

“Lão Tiêu, cháu của ông vô phép vô tắc, ông không nhanh lấy gia pháp ra trừng trị anh ta?”

“Ôn Gia Hinh.” Một tiếng hét to vang lên, liền sau đó một bóng người tiến về phía cô, “Ngay cả ông chủ mà cô cũng dám lấy ra đùa giỡn, xem hôm nay tôi trừng trị cô thế nào.” Nói xong, anh kéo cô vào lòng, hai tay chọc lét cô.

“Này, đây là văn phòng... ha ha ha... nhột... Lão Tiêu, nhanh kéo cháu ngoại ông ra cho tôi... ha ha ha...”

“Tôi là người thức thời, sẽ không quấy rối cháu ngoại tôi đeo đuổi con gái đâu.” Lão Tiêu cười không ngừng, “Không làm phiền vợ chồng mới cưới nói chuyện nữa, tôi còn phải gặp ông bạn già của tôi nữa.”

“Ai là vợ chồng mới cưới với anh ta, này, lão Tiêu, ông thật là không có nhân tính... ha ha ha Quý Tiệp.... buông ra buông ra....nhột.... ha ha ha...”

Lão Tiêu thông minh bỏ của chạy lấy người, để lại không gian cho hai người, đến khi cười đã đòi, Quý Tiệp mới buông tha cô, kéo cô ôm vào lòng, cảm nhẹ nhàng tựa trên đầu cô.

“Ông ngoại tôi hình như rất thích cô.”

“Người ông ta thích là em gái tôi kia.” Cô giống như dần quen với việc bị anh ôm.

“Nhưng tôi nghĩ ông ngoại tôi rất thích cô làm cháu dâu của ông.” Anh nhân cơ hội hôn cô, hít lấy mùi thơm trên người cô.

Ôn Gia Hình bỗng nhiên đỏ mặt, “Nói năng lung tung, cháu ngoại ông cũng đâu đeo đuôi tôi.”

“À, thì ra có người oán giận tôi theo đuôi không nhiệt tình sao?” Anh cười nói.

“Ai? Ai vậy?” Cô giả ngu, cho dù trong đầu cô lúc nào cũng mơ tưởng việc trở thành bạn gái của anh.

“À, vậy thì ra là lỗi của tôi, vậy thì tôi đây dùng một chút hành động để chứng minh.”

Anh cúi xuống mặt đối mặt nhìn cô, hai má cô ửng đỏ khiến người ta muốn cắn một cái.

“Quý....A...” Lời chưa nói hết thì đã bị anh hôn.

Bạn đang đọc truyện *Lão Công Bất Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Chi nhánh khách sạn của tập đoàn Lôi Dương ở Paris, nước Pháp, chính thức khai mạc, nghi thức cắt băng khánh thành không thể nào thiếu tổng giám đốc tập đoàn Lôi Dương – Quý Tiệp, mà thân là thư ký của Quý Tiệp, Ôn Gia Hình đương nhiên phải hộ tống theo.

Nhưng cô biết rõ đây không phải là việc công, hai người từ khi đến Pháp đều như hình với bóng.

Cô thích cảm giác ở bên cạnh anh, rất thoải mái, rất hạnh phúc, hai người suốt ngày cứ nói mãi không thôi, lúc thì lại khắc khải, lúc thì lại vui đùa y như con nít.

Rất khó tưởng tượng một người đàn ông cao ngạo như Quý Tiệp lại có thể cùng cô đùa giỡn, cùng cô đi nơi này nơi nọ tham quan, chỉ thể hiện bộ mặt làm nũng như con nít với cô.

Trong tiệc rượu chiều dài, đa phần người tham dự đều là bạn làm ăn của tập đoàn Lôi Dương, đương nhiên cũng có không ít người nổi tiếng nhận lời tham gia, thân là chủ nhân của bữa tiệc, việc bắt tay chào hỏi một nghi lễ điều không thể thiếu.

Anh cả đêm cứ đi vòng vòng trong hội trường để chào hỏi mọi người, Ôn Gia Hình không quen ai chỉ có cười khỏ mà thôi. Đúng vậy, anh hấp dẫn cô, đương nhiên người khác cũng bị anh hấp dẫn. Cô không muốn làm hỏng mối quan hệ của anh, đành phải đứng cách anh vài bước, nhìn anh thao thao bất tuyệt với mấy người đó, cô chợt có cảm giác xa lạ.

“Đó là ai vậy? Sao chưa từng gặp qua?”

“À, đó là thư ký của Quý tổng.”

“Lại đổi nữa hả ? Người thứ mấy rồi ?”

“Cần chi biết người thứ mấy, dù sao cũng chẳng phải cùng một người, ai mà chẳng biết Quý tổng đổi thư ký y như thay áo vậy.”

“Đó là nói về bạn gái, còn về thư ký thì cần chi phải đổi chứ ?”

“Anh thật sự là lạc hậu, thư ký của Quý tổng không ai trụ lâu cả, chưa đầy hai tháng thì anh ta sẽ thấy chán ngay, anh chờ coi, lần sau gặp lại, chắc chắn lại có thêm một thư ký khác.”

“Thật sao ? Chúng ta cá đi...”

Cuộc đối thoại của hai người khác đó, Ôn Gia Hình đều nghe hết rồi, trong lòng cũng bất chợt quặn đau. Hai người kia tuyệt đối là nói để cho cô nghe, nhưng cô lại không cách nào không để ý được.

Chẳng lẽ hạnh phúc luôn ngắn ngủi vậy sao ? Chẳng lẽ không bao lâu nữa cô cũng sẽ có kết cuộc như những thư ký trước ?

Nhìn Quý Tiệp cười cười nói nói vui vẻ, cô đau lòng xoay người đi.

“Tiểu thư Á Đông xinh đẹp, có thể nể mặt uống với tôi một ly không?”

Một giọng nói khàn khàn truyền tới bên tai, cô quay lại thì thấy một người đàn ông người Pháp tay bưng ly rượu, nhìn cô mỉm cười. Anh ta cũng là khách tham dự bữa tiệc, tên gì thì cô không tài nào nhớ được, chỉ nhớ là một khách hàng quan trọng của Lôi Dương, cô cũng cười đáp lại, nhận ly rượu trong tay anh ta.

Người đàn ông Pháp không che dấu ánh mắt hâm mộ Ôn Gia Hinh, mà cô cũng không cự tuyệt làm bạn với anh ta, hai người một ly rồi lại một ly, cô bắt đầu cảm thấy choáng váng, đứng cũng không vững nữa.

“Ôn tiểu thư, cô không sao chứ?” Người đàn ông nghiêng vai cho cô tựa vào, cũng thuận tay ôm lưng cô, “Cô có muốn qua bên kia ngồi một chút không?”

“Tôi không sao, chỉ là hơi choáng váng một tí thôi.”

Ôn Gia Hinh đang say, cô không có cự tuyệt đối phương chạm vào người mình, mà vì say rượu mà hai má cô ửng đỏ, ánh mắt mờ ảo, bộ dáng rất hấp dẫn người khác, làm cho người đàn ông Pháp ôm cô càng chặt hơn.

Quý Tiệp lúc này mới phát hiện Ôn Gia Hinh đã đi đâu mất, ngó xung quanh tìm cô, rốt cuộc cũng tìm thấy Ôn Gia Hinh, nhưng cô lại đang ở trong lòng người đàn ông khác?

Lửa giận trong lòng bùng cháy, cứ như là bị rần độc cắn, chất độc giờ lan tỏa cả cơ thể, anh vội vàng đi qua bên cô, một tay kéo cô vào lòng mình, động tác rất mãnh liệt, nhưng lực tay lại rất nhẹ.

“Xin lỗi đã làm phiền anh, bạn gái tôi uống hơi nhiều.” Anh lạnh lùng cười, nhìn chằm chằm ánh mắt thất vọng của đối phương.

Đối phương nhún vai, “Không sao cả, Ôn tiểu thư là người rất đáng mến.” Giọng nói có vẻ tiếc nuối.

“Tôi biết.” Quý Tiệp dấu đi sự ghen tuông trong lòng mình, cũng ôm cô thật chặt trong lòng, “Tôi so với anh càng hiểu cô ấy hơn.”

Người đàn ông Pháp đang định nói thêm gì đó, nhưng lại thấy Quý Tiệp công khai việc “chủ quyền” Ôn Gia Hinh, người đàn ông Pháp đành phải cô đơn rời đi. Thấy đối phương đã đi khỏi, Quý Tiệp mới cúi đầu nhìn Ôn Gia Hinh đang say khướt không biết sống chết là gì.

Cô thoáng giãy nảy trong lòng anh, bàn tay nhỏ bé cầm cả vạt của anh, hai mắt lơ mờ ngây ngốc cười nói, “Rượu ngon lắm, tôi muốn uống nữa.”

“Em say rồi.” Sợ cô ngã xuống đất, anh càng dùng sức ôm chặt hơn, bắt đầu dĩ trách cô, “Làm gì mà uống nhiều như vậy, tưởng rằng uống say thì anh không giận em để người khác lợi dụng mình sao?”

Đương nhiên cô sẽ không trả lời anh, chỉ biết ngây ngô cười, “Ha ha— uống đi, uống nữa đi...” Anh khẽ thở dài, cứ như vậy ôm cô đi, mặc cho khách trong bữa tiệc nhìn bọn họ, anh trước báo cho nhân viên quan hệ công chúng là mình muốn rời đi, sau đó đem cô lên phòng tổng thống ở tầng cao nhất.

“Edward, đêm nay chúng ta nói chuyện rất vui, cảm ơn.” Còn chưa biết mình đang ở trong tình cảnh nào, vẫn là say rượu nói tùm lum, cô chỉ nhớ lúc mình uống rượu và nói chuyện phiếm rất vui vẻ với người đàn ông Pháp.

Anh rất muốn tức giận, nhưng tức giận với một người say thì được gì?

“Nhìn cho rõ, anh không phải là Edward.”

“Hà?” Cô cố gắng mở hai mắt đang lơ lơ vì say của mình, “Vậy anh là ai?”

“Quý Tiệp.” Anh lớn tiếng nói ra tên mình, lại cảm thấy chính mình thật ngây thơ, dù cho nói lớn tiếng thì con ma men kia cũng không biết là anh đang nổi giận.

“Quý Tiệp? Anh là cái đồ đáng ghét kia? Thả tôi xuống.” Vừa nghe đến tên anh cô càng giãy dụa muốn mình tự đi.

Sợ cô té, anh đành phải thả cô xuống đất, cô tuy rằng có thể tự mình đi, nhưng lại đi cong cong vẹo vẹo, cứ tưởng sắp ngã xuống đất, gậy của cô thì bị quăng ở trên đất. Anh vội vàng đi lên đỡ lấy cô, cầm gậy cô lên, đi đến thang máy, “Em say rồi, chúng ta về phòng.”

“Không cần.” Cô đẩy Quý Tiệp ra, oán giận nói, “Không cần, đồ đáng ghét... Đồ chuyên gia nói dối Quý Tiệp, em ghét anh...”

“Gia Hinh, cho dù có uống say thì cũng đừng nói ghét anh chứ.” Biết cô uống say nói lung tung nhưng những lời này cũng làm anh buồn bực.

Cô kéo cả vạt Quý Tiệp, lơ lơ nhìn anh, “Vi sao không nói ghét anh? Đều là tại anh cả... tại anh cả, em ghét anh... Em thích Paris nhất, đều do lỗi của anh cả.” Cô say khướt nhìn anh, Quý Tiệp liền đỡ thân hình xiêu vẹo của cô vào thang máy, ấn nút lên tầng cao nhất, “Vi sao ghét anh?”

“Bởi vì... em ghét anh.”

Tốt lắm, hỏi mà không có đáp án, anh lại hỏi ngược lại, “Vì sao thích Paris?”

“Bởi vì... rất lãng mạn, rất... không biết, nói chung là em thích rất nhiều nơi. Em muốn đi Ai Cập coi kim tự tháp, đi Tây Tạng tham quan cung điện Potala, đi sa mạc Sahara, đi Ấn Độ, đi Luân Đôn... Muốn đi đến nơi em có thể sống vì mình.”

“Gia Hinh, em đang sống vì bản thân mình mà.” Đến tầng cao nhất, ra khỏi thang máy, anh liền quẹt thẻ đi vào phòng tổng thống, Quý Tiệp đỡ Ôn Gia Hinh ngồi xuống sofa.

“Edward, anh không hiểu... Ba mẹ chúng tôi không cần tôi và em gái, bọn họ... từng người một đều rời bỏ chúng tôi, lúc đó em gái tôi còn rất nhỏ, nó chỉ có mình tôi, nếu tôi không kiên cường thì nó sẽ ra sao bây giờ... Anh biết không? Nhiều lúc tôi rất muốn khóc, nhưng lại khóc không được... nước mắt chạy ngược vào tim, nó giống như axit vậy, từ từ gặm nhấm lòng của anh...”

Quý Tiệp đau lòng nhìn cô, anh không tài nào tức giận với cô được, anh thương tiếc, hận chính mình gặp cô quá muộn, vì vậy hiện tại không thể làm gì ngoài ôm cô vào lòng.

“Tôi không thể sống vì chính mình... tôi muốn kiếm tiền, muốn cười, muốn an ủi em gái, lúc em gái mang thai Tiểu Khải... lần đầu tiên tôi đã khóc trước mộ của mẹ... xin mẹ tha thứ cho tôi vì không chăm sóc em gái cẩn thận, nhưng Edward, ai... Có ai chăm sóc tôi chứ?” Cô òa khóc trong lòng anh, giọng nói nghẹn ngào.

“Anh sẽ chăm sóc cho em.” Quý Tiệp vuốt vuốt lưng, trấn an cô.

Cô cười mếu máo, “Nhưng tôi không cần anh chăm sóc, tôi không yêu anh, ở bên cạnh anh tôi không có cảm giác gì cả... nhưng ở bên cạnh anh ấy thì tôi lại rất vui...” Quý Tiệp cứng đờ người, Gia Hinh nói cái gì? Cô không yêu anh? Vậy người cô yêu là ai?

“Gia Hinh, anh...”

“Vốn tưởng có thể cùng anh ấy đến Paris thực hiện nguyện vọng của tôi, tôi đã rất vui mừng, chúng tôi sẽ cùng nhau đi chơi, cùng tâm sự...”

Anh nở nụ cười, cũng yên tâm phần nào, thì ra cô gái ngốc này tưởng anh là Edward... Nghĩ lại đúng thật là uất ức, cô gái ngốc này nghĩ anh là Edward!

“Có phải là do tôi tưởng tượng quá nhiều không? Tôi nghĩ những điều này chỉ có giữa riêng tôi và anh ấy, nhưng mà... Anh ta chắc cũng đã làm điều này với nhiều cô gái khác rồi, Edward, đàn ông đều như vậy phải không?”

“Gia Hinh, anh không có cô gái khác, anh chỉ có mình em là bạn gái, anh chỉ yêu mình em.” Là lỗi tại anh, để cô một mình bơ vơ trong hội trường không quen biết ai, chỉ lo nói chuyện với người khác.

“Đúng vậy, anh là Edward, tôi biết anh thích tôi.”

“Gia Hinh, anh là Quý Tiệp.”

“Quý Tiệp? Đúng, Quý Tiệp đáng ghét, anh nói em là bạn gái duy nhất của anh, phải rồi, thư ký nào cũng là bạn gái của anh cả... Còn muốn gạt em sao? Hừ, em nghe người ta nói hết rồi... nghe người ta nói...” Cô lại khóc nức nở.

Anh dịu dàng vỗ lưng cô, anh cũng đang rất tức giận, ai dám cả gan nói mấy lời này?

Quý Tiệp một tay ôm cô, một tay lấy điện thoại từ trong túi ra, bấm nút ghi âm, “Gia Hinh, em hiểu lầm rồi, anh thừa nhận anh hay đổi bạn gái, nhưng anh công tư phân minh, anh không bao giờ đụng đến thư ký của mình, chỉ ngoài trừ em mà thôi, anh thật lòng yêu em, chỉ yêu mình em, em có hiểu không?”

“Edward, anh cũng đang thiếu thư ký hả? Hay là anh muốn tôi đi... Tôi không muốn gặp anh ấy nữa.”

“Gia Hinh, nghe anh nói... ”

“Tôi không muốn gặp anh ấy nữa...” Cô khóc đến hai vai run lên hết, “Tôi quả thật yếu đuối, cho dù biết anh ấy chỉ vui chơi qua đường với tôi thôi... nhưng sao tôi vẫn yêu anh ấy, tôi yêu anh ấy... tôi yêu Quý Tiệp...” Quý Tiệp nghe thế liền cười rất tươi. Quên đi, cô ấy đang say, chính anh làm cô phải khóc, anh từ nay về sau sẽ không bao giờ để cô khóc nữa.

Sau khi tỉnh rượu, đầu cô đau như búa bổ, cô nhớ lại chuyện gì đã xảy ra ngày hôm qua, mọi thứ dần dần rõ ràng hơn, cô bị người đàn ông Pháp ôm lên phòng, trên người anh ta có hương vị giống Quý Tiệp...

Nguy rồi! Ôn Gia Hinh đột nhiên ngồi bật dậy, trán toát mồ hôi lạnh.

Cô hoảng sợ sờ đông sờ tây trên giường. Hoàn hảo, cô vẫn mặc quần áo trên người, cô chắc là không có làm gì với người tên Edward kia?

Nghĩ đến thật đáng sợ, cô lần sau không dám uống say như vậy nữa đâu.

Đưa mắt nhìn ra phía cửa sổ, nắng ban mai chiếu xuyên tấm kiếng bụi vào phòng, cô nhìn chung quanh xem xét.

Kỳ lạ, cô sao có thể tự trở về phòng? Edward không thể biết cô ở phòng nào được.

A.... Đầu của cô càng đau hơn trước, hơn nữa còn muốn ói.

Lúc này cửa phòng mở ra, Quý Tiệp tay cầm khay đi vào, thấy cô tỉnh, chậm rãi đi đến trước mặt cô, bàn tay to thân nhiên nhẹ nhàng xoa mặt cô, “Đầu đau lắm phải không, đây là trà giải rượu anh kêu khách sạn pha cho em, ngoan ngoan uống hết đi.” Ôn Gia Hinh nhìn anh, lập tức ừ ừ, cô nhớ tới đoạn đối thoại của hai người đàn ông ngày hôm qua.

Cô ngoan ngoan cảm lấy lý, ngoan ngoan uống nhưng lại liếc anh một cái.

Quý Tiệp lấy tay sờ đầu cô, nhưng cô lại nghiêng mình tránh, giống như là đang hôn dỗi.

Anh cũng không tức giận, ngược lại còn cười nói, “Em không muốn biết sao mình có thể về phòng hả? Em không muốn biết ai thay áo ngủ cho em sao?”

Áo ngủ? Ôn Gia Hinh cúi đầu thì phát hiện – đúng vậy, cô đang mặc áo ngủ, cô sao lại có thể ngốc như vậy? Lúc nãy sờ thấy còn mặc quần áo cô liền cảm thấy an tâm, nhưng lại quên mất hôm qua lúc đi ra ngoài, cô mặc đầm dạ hội!

“Là.... Anh thay quần áo cho em?” Cô cẩn thận hỏi, trong lòng lại rất hoảng sợ.

“Em nghĩ sao? Em dám chắc hôm qua anh đưa em về hả?” Anh biết anh đang dọa cô, nhưng cũng phải thừa nhận anh lòng dạ hẹp hòi, đang rất giận cô.

Cô gái đáng giận này, ngoài trừ một câu “Tôi yêu Quý Tiệp” làm anh sướng như điên, thì lúc ngủ cô cũng nói mớ tên Edward.

Chết tiệt! Edward chết tiệt!

“Em....” Cô ngoe nguẩy đầu, cố nhớ lại chuyện gì xảy ra đêm hôm qua, cuối cùng cũng nhớ được hôm qua cô bị Edward ôm vào lòng.... Không thể nào, cô thật sự làm chuyện đó với Edward sao?

“Người đó tên là Edward.” Anh nghe cô niệm cái tên đó đến thuộc nằm lòng.

Ôn Gia Hinh hốt hoảng nhìn anh. Chẳng lẽ cô nói với Edward phòng cô ở đâu, rồi anh ta đưa cô về, tiếp theo hai người.... còn bị Quý Tiệp bắt quả tang?!

“Anh gặp anh ta rồi sao?” Cô thấy anh gạt đầu, đã hoảng sợ giờ còn hoảng sợ hơn.

“Thì sao? Em có gì giải thích không?” Anh đúng thật là đã gặp Edward, nhưng cô cứ nhớ người ôm cô chính là Edward chứ không phải anh, Quý Tiệp giận đến nắm chặt tay thành nắm đấm.

Chết tiệt! Edward chết bầm!

“Em uống rượu, em....” Cô đột nhiên ngừng nói, giống như nhớ tới gì đó, đột nhiên ném gối về phía anh, ngã lăn trên giường, trùm mền kín mít.

Quý Tiệp khó hiểu, kéo mền cô xuống, cô lại nín lấy mền không chịu buông, còn quay mặt sang chỗ khác không chịu nhìn anh.

“Em không có gì giải thích với anh sao?”

Trong nền truyền đến giọng nói rầu rĩ, “Giải thích cái gì? Một đêm tình thì một đêm tình, cũng có nhiều người làm vậy mà, có gì mà cần giải thích chứ?”

“Anh là bạn trai của em, không cho phép ngủ cùng người khác.” Câu “một đêm tình” đánh trúng tử huyệt của anh, anh tức giận đến nổi kéo mạnh tấm mền.

Không có mền che chắn, anh có thể nhìn thấy nước mắt của cô, bởi vì đau lòng mà cô còn vừa khóc vừa nói, “Cái gì.... Cái gì bạn trai? Anh gạt em.... Anh chỉ quan hệ lung tung với thư ký mà thôi.... Đồ đáng ghét! Em ngủ với người khác thì sao? Anh.... Anh mới là người bắt cả hai tay.... đồ đáng ghét.... Anh, Anh.... Em nguyện rửa anh sớm muộn gì cũng gãy xương....”

“Ha ha—” Anh cười lớn tiếng, cô sao cứ mỗi lần giận anh đều nguyện rửa anh như vậy?

“Anh còn cười nữa hả?! Em nguyện rửa anh.... Em sẽ bỏ xác anh ở nơi hoang vắng còn....” Còn cái gì?

“Còn bị sấm sét đánh đến khét lẹt. Em đúng thật là có nhiều đồ thôi mà cũng quên cho được....” Anh trêu chọc cô, tiện tay lấy di động ở đầu giường.

“Đúng. Em muốn quý thi diệt tích, muốn anh bị sét đánh cho đen thui thui lụi. Sao? Định báo cảnh sát bắt em hả? Hay là....” Ôn Gia Hinh há to miệng, không nói gì nữa, bởi vì trong di động phát ra giọng nói quen thuộc – “*Gia Hinh, em hiểu lầm rồi, anh thừa nhận anh hay dối bạn gái, nhưng anh công tư phân minh, anh không bao giờ đụng đến thư ký của mình, chỉ ngoài trừ em mà thôi, anh thật lòng yêu em, chỉ yêu mình em, em có hiểu không?*”

Đây chẳng phải là giọng nói của Quý Tiệp sao? Là đang nói với cô? Vậy lời của hai người đàn ông kia.... Chỉ là lời đồn? Cô thoáng cảm thấy ảm áp, chỉ vì một cuộc đối thoại vô căn cứ mà cô lại tin như thiệt.

“Edward, anh cũng đang thiếu thư ký hả? Hay là anh mượn tôi đi.... Tôi không muốn gặp anh ấy nữa.”

Cô liếc Quý Tiệp đang đứng một bên hả hê cười. Được lắm, người hôm qua cô ôm hẳn không phải là Edward, không, cô dám chắc nhất định không phải Edward.

Cô đúng thật là ngốc, nếu hôm qua cô ngủ cùng người khác thì người này làm sao có thể bình tĩnh mà nói chuyện với cô. Đáng ghét, dám chọc cô !

“Gia Hình, nghe anh nói.....”

“Tôi không muốn gặp anh ấy nữa.....”

“Tôi quả thật yếu đuối, cho dù biết anh ấy chỉ vui chơi qua đường với tôi thôi... nhưng sao tôi vẫn yêu anh ấy, tôi yêu anh ấy.... tôi yêu Quý Tiệp...”

“Gia Hình này, giờ anh mới biết thì ra em yêu anh nhiều như thế!” Anh cười càng tươi hơn, tươi đến nỗi làm cô phát điên lên, “Em nguyên rủa anh.....”

“Phải, em muốn nguyên rủa anh, đầu tiên là bị vứt xác nơi hoang vắng, sau đó bị sét đánh đến khét lẹt, sinh còn không có mắt, còn.....”

Quý Tiệp đáng ghét, đồ gian xảo, cô thề cô sẽ mướn sát thủ giết anh!

Cắt băng khánh thành đến ngày thứ ba, mặc kệ nhân viên quan hệ công chúng của khách sạn sắp xếp hoạt động gì đó, Quý Tiệp và Ôn Gia Hình đều đồng thời “mất tích”.

Mọi chuyện bắt nguồn từ đoạn đối thoại ngẫu hứng ——

“Chúng ta cứ như vậy mà đi sao, chuyện khách sạn không có vấn đề gì chứ? Không phải còn mấy hoạt động gì đó sao?”

“Mặc kệ anh ta, không để bọn họ làm việc, thì bọn họ sẽ thấy chán, anh là vì muốn tốt cho bọn họ thôi, huống chi anh cũng làm việc nhiều quá rồi, riết rồi cũng thấy chán, đi chơi với em coi vậy còn vui hơn.”

“Ừ, cũng phải, không cần họp, không cần đánh họp đồng, tuyệt nhất là không cần nhìn sắc mặt của ông chủ! Ai nha, nghĩ đến đó thôi mà đã cảm thấy trời trong xanh lạ thường.”

“Sao? Ông chủ của em đã cố gắng nhiều như vậy, mà hình tượng anh ta trong lòng em cũng không có thay đổi gì sao?”

“Anh ta hả? Miễn cưỡng cũng tạm chấp nhận được.”

“Miễn cưỡng cũng tạm chấp nhận được? Em cũng to gan lắm!”

“Đúng vậy, anh ta chỉ tạm chấp nhận được thôi... Còn làm bạn trai hả? Chuyện này phải coi sao đã... Mấy người như vậy, thế nào trở về Đài Bắc cũng sẽ chứng nào tật nấy, bắt em làm việc như điên, đàn áp em mà thôi.”

“Như vậy sao được ? Bằng không chúng ta đừng trở về Đài Bắc, cả đời ẩn cư ở Paris đi.”

“Cũng được, nhưng mà em thấy Paris không thích hợp định cư tí nào.”

“Thụy Sĩ thì sao ? Lúc trước khi học hành căng thẳng, anh thường đi tới đó để thư giãn, nơi đó rất tuyệt, anh thích cùng bạn bè đến Thụy Sĩ trượt tuyết, có thể tung hoành trượt tuyết ở đó cảm giác y như bay vậy.”

“Anh biết trượt tuyết hả ?”

“Em không biết trượt tuyết sao ?”

“Em là người nghèo, gia tài chả có bao nhiêu, chỉ biết mỗi lướt ván thôi.”

“Ha ha.... Anh sẽ chỉ cho em.”

“Gi? Anh muốn ở trên đường làm mẫu cho em xem sao? Anh mà dám làm thế, em sẽ cho anh biết tay.” Ôn Gia Hình thật không ngờ tới không bao lâu sau cô và Quý Tiệp hai người thật sự đứng ở phía đông nam St-Moritz Thụy Sĩ.

Anh là người thuộc trường phái hành động, nghĩ là làm, anh tìm người giúp bọn họ làm visa, hai người bọn họ giả trang làm khách tham quan, tự mình đi xe lửa, tìm khách sạn, trên đường cũng ghé vào nhiều nơi, hai người vui vẻ cùng nhau đến Thụy Sĩ trượt tuyết.

Mùa đông ở Thụy Sĩ nhiệt độ lúc nào cũng dưới 0 độ, hai người thuê một bộ dụng cụ trượt tuyết, sau đó cùng nhau vui chơi thỏa thích.

Nhưng vui chơi thỏa thích đúng là vất vả, vì Ôn Gia Hình chưa từng trượt tuyết bao giờ, đi vài bước là đã ngã xuống, nói chi đến trượt tuyết.

Tuy thế Quý Tiệp cũng rất kiên nhẫn dạy cô, ở bên cạnh bảo vệ cô, cho đến lúc cô có thể trượt tuyết được, hai người đều cười rất tươi, còn cười tươi hơn so với công ty mở thêm chi nhánh.

Hai người cùng nhau trượt tuyết, sau đó định về khách sạn nghỉ ngơi, đột nhiên có một người đàn ông xa lạ đến gần bọn họ, hỏi bằng tiếng Trung, “Xin hỏi, anh có phải là Quý Tiệp, tổng giám đốc tập đoàn Lôi Dương không?”

Ôn Gia Hình đang định mở miệng nói, thì lại bị Quý Tiệp dùng ánh mắt ngăn lại, hắn giả ngu cười cười, nói với người đàn ông bằng tiếng Anh, “Xin lỗi, có chuyện gì sao? Anh biết nói tiếng Anh không?”

Cái này cô đã hiểu, Quý Tiệp đề phòng người đàn ông này, cho nên không thừa nhận thân phận của mình. Người đàn ông xa lạ không chịu thua, lần này dùng tiếng Anh để hỏi, “Xin hỏi anh là có phải là Quý Tiệp không? Tôi nghĩ tôi sẽ không nhận lầm người, tôi đã xem qua hình anh trên tạp chí.”

“À, đúng rồi, tôi chính là Quý Tiệp.” Anh làm như có lỗi giải thích, “Thật ra tôi chỉ là một bác sĩ bình thường mà thôi, đây là vợ của tôi, hàng năm chúng tôi đều đến Thụy Sĩ để trượt tuyết, năm trước cũng có người giống anh nhìn lầm, nhưng mà tôi không phải là người đó, tôi và anh ta chỉ là người giống người mà thôi.” Người đàn ông đó về mặt là lạ, chỉ đứng ngây ngốc ở đó nhìn hai người.

“Xin lỗi, tôi còn muốn cùng vợ tôi trượt tuyết, chúng tôi xin phép đi trước.” Nói xong, anh kéo tay cô đi, không để cho đối phương có cơ hội nói thêm gì.

“Anh cứ như là tội phạm bị truy nã vậy.” Ôn Gia Hình nhin không được trêu chọc Quý Tiệp.

“Anh vừa nhìn là biết anh ta là phóng viên rồi, anh không muốn bọn họ quấy rầy chúng ta.” Quý Tiệp nhấn mặt nói, bộ dáng rất bức bối.

“Anh không muốn lên báo sao? Đăng càng nhiều thì anh càng nổi tiếng chứ sao, đến lúc càng có nhiều người đẹp quỳ rạp dưới chân anh, anh thật sự không cần hả?”

“Em yêu, em quên rồi sao, anh là rất sợ bị em nguyên rủa.”

Cô mỉm cười ngọt ngào, anh ôm bà vai cô, cùng nhau tản bộ.

“Anh không muốn bị người khác truy đuổi, anh chỉ muốn ở cùng người mình yêu, hẹn hò, đi chơi...” Lời nói của anh làm cô cảm động, hai người bốn mắt nhìn nhau, cùng tìm đến hương vị quen thuộc của nhau.

Đột nhiên cách đó không xa truyền đến âm thanh của máy ảnh, phá hủy cảnh đẹp mỹ mãn này.

:

Bạn đang đọc truyện *Lão Công Bất Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Chị, anh chị và anh rẽ trần lên trên mặt báo nè, chị nổi tiếng rồi nha.” Ôn Gia Nhu hôn hờ hờ to trong cửa hàng bánh.

Ngày đó ở St-Moritz trượt tuyết bị phóng viên phát hiện, Quý Tiệp và Ôn Gia Hình trở về nước, lúc ra khỏi sân bay hai người bị một đám phóng viên bao vây, hỏi đông hỏi tây, chính là muốn biết tình cảm hai người phát triển thế nào.

Ngoài mặt là quan tâm nhưng thật ra bọn họ chỉ muốn viết tin bậy bạ thôi.

“Chị, chị và anh rẽ muốn bỏ trốn sao không nói em một tiếng? Để em còn biết chỗ để tìm chị nữa chứ.” Ôn Gia Như giậm chân trách móc.

“Tụi chị không có bỏ trốn.” Ôn Gia Hình cười khò.

Mấy tin tức này đúng thật là tạp nham, như là – cô bé lợ lợ phiên bản hiện đại? Chim sẻ thật có thể biến thành phượng hoàng? Bát com hào môn này ăn được bao lâu?

Được bao lâu? Không phải ý họ nói là kỳ hạn sao, nói cách khác, hai người họ không có khả năng bạch đầu giai lão sao? Đúng là tức chết mà!

Không biết tin tức ở đâu truyền ra, nói cái gì hai người tình cảm lưu luyến, ba mẹ Quý Tiệp không thích cô vì thân thế cô thấp hèn, cho nên hai người họ thừa dịp khai trương khách sạn mới mà xuất ngoại, cuối cùng trốn đến Thụy Sĩ mai danh ẩn tích.

Được, vấn đề là ở đây, nếu mai danh ẩn tích thì trở về làm gì nữa?

Mà bọn phóng viên cũng không chịu thua, nói ba mẹ Quý Tiệp muốn thám tử tư tìm được họ, hai người đành phải ngoan ngoãn về nước trường kỳ kháng chiến.

Trường kỳ kháng chiến? Sao nghe cứ như kịch bản vậy? Cô còn chưa gặp mặt ba mẹ Quý Tiệp mà.

“Chị, sao ba mẹ anh rề không thích chị vậy?”

Ôn Gia Hình lại thờ dài, “Bọn họ không phải không thích chị.”

“Vậy là thích rồi, chị gặp họ hồi nào thế, sao lại không nói em biết?”

Không được, cô đã từng thế trước mộ của mẹ, tuyệt đối sẽ không đánh chết em gái.

Cô giải thích, “Chị còn chưa gặp ba mẹ anh ấy, dù sao hiện giờ chị và anh ta cũng chỉ mới quen nhau, còn chưa tính tới chuyện kết hôn, không cần gặp ba mẹ anh ấy sớm vậy đâu.” Huống hồ kết hôn là chuyện hai người tự nguyện mới được, có lẽ Quý Tiệp cũng có kế hoạch của anh, anh không nhắc đến chuyện này, cô cũng không mặt dày mà mở miệng hỏi – hai người yêu nhau có phải luôn lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết không?

“Nhưng mà trong tương lai nếu chị thật từ chim sẽ biến thành phượng hoàng, em đây không phải trở thành em vợ của tổng giám đốc tập đoàn Lôi Dương rồi ư?”

“Vậy con sẽ là cháu ngoại của tổng giám đốc tập đoàn Lôi Dương.” Ôn Tiểu Khai miệng còn đang ăn cũng chen chân nói.

“Làm ơn đi, hai người đừng làm phiền chị nữa, chị.” Điện thoại Ôn Gia Hình reo lên, cô vội vàng bắt máy, sau một lúc cô chột la toáng lên, “Sao? Họ muốn gặp em? Nhưng mà. . . Không phải không được. . . hôm nay buổi tối. . . nhưng mà em còn chưa chuẩn bị. . . Được rồi, tối gặp.” Tắt điện thoại, cô đột nhiên ừ rừ, về mặt phiền nào.

Đúng thật là miệng quạ mà, mới vừa nói gặp ba mẹ Quý Tiệp thì liền bị họ đòi gặp mặt, đây đúng là cơ hội lớn, nhưng cô lại hoảng loạn tay chân, tâm lý chuẩn bị cũng không có, cô rất lo lắng ba mẹ Quý Tiệp sẽ nghĩ sao sau khi đọc mấy bài báo viết về cô.

Ít nhất giờ cô phải nghe lời em gái, phải chú ý cách ăn mặc và tuyệt đối không thể thất lễ.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, quần áo cô lúc nào cũng là áo sơ mi, nếu không thì cũng là quần jeans, thật sự không phù hợp để mặc trong ngày đầu tiên gặp người lớn.

Ôn Gia Hình né tránh phóng viên, tính đi trung tâm thương mại mua quần áo thích hợp, nhưng ở trung tâm thương mại vòng qua vòng lại cô cũng chăm được vài cái, nhưng mà chưa quyết định được mua cái nào, cuối cùng chọn mua chiếc váy màu vàng cô nhìn trúng đầu tiên, tuy nhiên vì phí nhiều thời gian chọn đồ nên cô phải mặc lên người luôn.

Cuối cùng cũng giải quyết xong quần áo, nhưng lúc cô đi ra khỏi trung tâm thương mại thì nhìn thấy một phụ nữ trung niên đang đuổi theo cái gì đó trên đường mà lúc ấy lại có chiếc xe tải đang lao đến.

“Cẩn thận!” Ôn Gia Hình bỏ đồng tử trên tay mình xuống đất, lao đến kéo người phụ nữ đó vào lề, tuy rằng hai người may mắn không bị sao cả, nhưng lúc xe tải chạy qua giẫm phải vũng nước, làm nước bắn tung tóe lên váy cô, dơ hết chiếc váy.

“Tiểu thư. . .” Người phụ nữ áy náy vì Ôn Gia Hình vì bà mà làm dơ hết cả chiếc váy, vội vàng ân cần hỏi han, lo lắng Ôn Gia Hình bị thương, “Cô có bị sao không?”

“Tôi không sao.” Cô vẫn còn sợ hãi, nhưng cũng vui mừng vì hai người không bị gì, “Dì à, đi qua đường phải nên coi chừng xe, rất nguy hiểm đó.”

“Xin lỗi, tôi chỉ muốn lấy lại món đồ này thôi.” Người phụ nữ trung niên về mặt xin lỗi, bà cúi xuống coi chiếc nhẫn kim cương rất chói mắt, “Đây là nhẫn kết hôn mà chồng tôi tặng cho tôi, lúc này không cẩn thận làm rớt, nên tôi nhất thời nóng vội mới. . .”

Nghe vậy, Ôn Gia Hình cũng không trách bà nữa, dù sao nhẫn kết hôn cũng rất quan trọng, lo lắng là lẽ đương nhiên.

Giọng nói của cô cũng dịu xuống, “Dì, lần sau nên cẩn thận hơn, nhẫn kim cương tuy rằng rất quý, nhưng mà mạng của mình cũng quý hơn.”

“Tôi biết tôi biết.” Người phụ nữ nắm tay cô, trề mồm nói, “Thực xin lỗi, làm cả người cô bị dơ hết, đều là do lỗi của tôi. Đằng trước có cửa hàng quần áo, tôi mua lại cho cô bộ quần áo khác.”

“Không cần đâu, đây chỉ là chuyện nhỏ, dì không cần phải cảm thấy áy náy đâu.” Thấy người phụ nữ lo lắng, cô ôn nhu cười.

Mẹ cô mắt sớm, thấy vẻ mặt lo lắng của người phụ nữ này, cô cũng cảm thấy ảm áp, nhưng dù sao cũng là người xa lạ, cũng chỉ có thể quan tâm qua vài lời nói vậy thôi.

Cô nhìn đồng hồ thấy đã đến giờ hẹn với Quý Tiệp, nếu đến muộn chắc chắn ba mẹ anh sẽ có ấn tượng không tốt với cô.

“Dì à, tôi còn có chuyện phải đi trước, dì nhớ lần sau qua đường phải cẩn thận.” Cô vội vàng chào đối phương, sau đó đi đến bãi đỗ xe, cũng nhanh

chống thay lại bộ quần áo cũ. Quên đi, tuy rằng bộ đồ này không phải đẹp gì, nhưng dù sao cũng đỡ hơn chiếc váy bị dơ này.

Cô nhanh lá xe đến Quý gia, Quý Tiệp đã đứng sẵn ở cửa chờ cô.

Thấy xe cô đến, anh cảm thấy yên tâm, “Còn tưởng rằng em khăn trương nên bỏ trốn rồi chứ, trên đường đi không có chuyện gì xảy ra chứ?”

“Không có gì cả.” Cô không nói với anh chuyện lúc nãy, sợ anh lo cho cô.

Anh mở cửa cho cô xuống xe, nắm tay cô nói, “Không có việc gì là anh yên tâm rồi, ba mẹ anh vừa trở về là nói muốn gặp em, nhưng chiều nay anh có bữa tiệc quan trọng phải tham dự, không thể ở lại đây với em.” Vốn hai người cùng nhau đến công ty làm việc, nhưng bởi vì đám phóng viên chết tiết đó đăng tin tùm lum, sợ cô bị bọn họ làm phiền nên anh mới kêu cô nghỉ ở nhà vài ngày.

“Em không sao đâu, anh cứ lo việc của mình đi, đúng rồi, ba mẹ anh sao đột nhiên về nước vậy? Là vì chuyện báo chí đăng sao?” Cô lo lắng đây là bữa tiệc Hồng Môn Yến.

Thấy cô hồi hộp, Quý Tiệp cười trấn an cô, “Em không cần lo lắng như vậy, không phải người ta nói con dâu xấu thì cũng phải gặp ba mẹ chồng đó sao!”

“Quý Tiệp, anh dám nói em xấu xí hả?” Cô tức giận đâm vào ngực anh, cũng vì lời nói đùa của anh mà cô cảm thấy thoải mái hơn.

Anh ôm cô vào lòng, bàn tay to véo má cô, “Anh nào dám chê vợ anh xấu chứ! Nếu không thì em lại sẽ nguyên rửa anh rất ác độc... Được rồi, đừng khăn trương quá, ba mẹ anh rất hiền, hôm nay chủ yếu là muốn gặp mặt ăn bữa cơm với em thôi.” Hai người sóng vai đi vào trong nhà, Ôn Gia Hình rất cuộc cũng có tâm trạng đùa giỡn với anh, “Nếu ba mẹ anh phản đối chuyện chúng ta, anh có làm như báo chí nói bỏ trốn với em không?”

Nghe xong, anh cười ha ha, “Được, nếu bỏ trốn, chúng ta lại đi Thụy Sĩ.”

Sự hài hước của anh cuối cùng cũng diệt đi sự bất an trong lòng cô, lúc hai người bước vào phòng khách, nhìn thấy ba mẹ Quý Tiệp mà Ôn Gia Hình giật nảy người.

Ăn tối xong, Quý Tiệp và Ôn Gia Hình cùng đi dạo trong vườn hoa, hai người lãng lãng ngồi xuống xích đu ngắm bầu trời đêm đầy sao.

“Rất cuộc em có ma lực gì vậy? Sao cả nhà anh ai cũng thích em?” Quý Tiệp giả vờ thờ dài, “Trước kia ông ngoại anh coi em như là bảo bối, giờ ba mẹ anh cũng rất thích em, thật sự là không công bằng, anh mới là con ruột của họ mà.”

Cô bật cười, bộ dạng làm nũng của anh quả thật rất đáng yêu!

Thật ra cô cũng không ngờ người phụ nữ trung niên trước cửa trung tâm thương mại lúc đó lại là mẹ của Quý Tiệp, mẹ của anh chẳng những hiền hậu mà còn rất bình dị gần gũi.

Mẹ anh là nhà biểu diễn violon nổi tiếng, còn cha anh là nhạc sĩ dương cầm cũng rất nổi tiếng, vợ chồng hai người hàng năm đều ra nước ngoài công diễn, một năm cùng lắm chỉ về nước vài lần, Quý Tiệp là do ông ngoại nuôi lớn.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng tình cảm gia đình họ, hai người đều rất quan tâm Quý Tiệp, lúc ấy hai người biết được tin tức của Quý Tiệp và cô trên báo chí, rồi nghe lão Tiêu nói Quý Tiệp lần này thật sự quen bạn gái, nên họ muốn về nước gặp mặt xem sao.

Vợ chồng hai người vì muốn mua quà ra mắt cho cô nên đến trung tâm thương mại để lựa đồ, không ngờ lúc ba anh đi lấy xe, thì mẹ anh lại không cẩn thận làm rơi nhẫn, vừa vặn lúc đó cô kịp thời cứu giúp.

Lúc gặp hai người ở phòng khách, cô thoáng giật mình, sau đó mấy món quà lớn nhỏ lần lượt được đưa cho cô, hiển nhiên họ không còn coi cô là bạn gái Quý Tiệp nữa, trực tiếp xem cô là con dâu tương lai của họ. Lão Tiêu cũng luôn miệng kêu Quý Tiệp nhanh nhanh cưới cô về, để ông không cần kêu cô là “dì” nữa, còn có thể ỷ vào thân phận ông ngoại mà đến ăn chùa ở cửa hàng bánh.

Ôn Gia Hình không nói gì. Cô chỉ sợ đây chỉ là giấc mơ mà thôi!

Nhưng gia đình Quý Tiệp quả thật rất đáng mến, làm cho cô cảm thấy rất ấm áp, làm cho cô tin tưởng vào tình yêu của anh, lúc này đây cô phá lệ cho mình hưởng cái hạnh phúc này.

Quý Tiệp nhẹ nhàng nắm tay Ôn Gia Hình, cả người cô dựa hẳn trong lòng anh, “Sao không nói gì hết vậy? Em có biết ba mẹ và ông ngoại anh rất thích em không?”

“Thì em vốn được nhiều người mến mà.”

Anh vui vẻ nói, “Thế thì em đi theo ba mẹ anh và ông ngoại luôn đi, em cũng thích bọn họ lắm mà.” Từ bữa tối đến giờ, cô và anh cũng chưa nói đến mấy câu.

“Anh ghen sao? Vậy em sẽ cho anh cơ hội, chứng minh anh yêu em nhiều hơn ba mẹ anh và ông ngoại đi.”

“À, chứng minh thế nào đây ta? Phải về phòng sao? Đi, chúng ta về phòng của anh, anh sẽ nhiệt tình cật lực chứng minh cho em thấy.”

Cô liếc hần một cái, “Nói hươu nói vượn, không phải, em chỉ muốn nghe một chút lời ngon ngọt thôi, chỉ cần anh nói thì em sẽ tin, ví dụ như là... Anh sẽ yêu em cả đời?”

“Sẽ không.” Câu trả lời này khiến cô thoáng chốc run lên.

Ôn Gia Hình kinh ngạc nhìn gương mặt nghiêm túc của anh, cô rất muốn khóc. Anh lúc này lại nở nụ cười, vẻ mặt cũng dịu xuống.

“Cô gái ngốc, cả đời thì làm sao mà đủ! Em nên yêu cầu anh yêu em vĩnh viễn, chỉ có như vậy mới chứng minh được tình yêu của anh đối với em rất chân thành.”

“Đeo mồm đeo miệng.” Cô nhẹ nhàng thở phào, nhưng làm sao dễ dàng tha cho anh được, vì thế không kiêng nể huých vào ngực Quý Tiệp, “Làm gì có vĩnh viễn, tổng giám đốc ác ma như anh áp bức em cả đời còn chưa đủ sao?”

Quý Tiệp đột nhiên nắm lấy bàn tay cô, ép chặt vào ngực mình, ánh mắt yêu thương hỏi, “Em còn chưa hiểu lòng anh sao? Anh rất ích kỷ, nếu đã yêu em rồi thì đời đời kiếp kiếp cũng chỉ yêu mình em, hiểu không?”

Cô cảm nhận đến ánh mắt chân thành của anh, anh làm cô cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời.

Cô ôm chầm lấy anh, hai người trao nhau nụ hôn đắm thiết, bất chợt cảnh nùng tình mật ý này lại bị một người đến phá đám.

“Di à, lúc về thì mang cái này đưa cho lão đại dùm tôi, nói ngày mai tôi sẽ đến cửa hàng bánh, sẵn tiện mang cho nó bộ truyện tranh mà nó thích.” Lão Tiêu từ trong nhà đi ra vườn hoa, đúng lúc bắt gặp hai người đang nồng nhiệt hôn nhau.

Ông ngẩn ra, nhưng lập tức cười hề hề, còn trêu chọc, “A, thì ra cô dâu mới trốn ở đây tâm tình à!”

Ôn Gia Hình bẽn lèn húc vào ngực Quý Tiệp, hoàn toàn không có khí thế mắng người như lúc trước, mà Quý Tiệp lại tức giận trừng mắt nhìn ông. “Ông ngoại, ông không phải nói muốn ẵm cháu ngoại lắm sao? Mà con chỉ sợ giấc mơ đó của ông còn phải ngâm giấm lâu lắm.”

Nghe đến đó, lão Tiêu lập biến sắc, cười nói, “Tiếp tục, cứ tiếp tục đi, các người cứ tiếp tục, ông hồ biến một cái là biến mất ngay.” Lão Tiêu xoay người chạy vào nhà, để lại không gian cho đôi tình nhân.

Đương nhiên hai người cũng không khách sáo, tiếp tục làm chuyện cần phải làm!

Lúc Quý Tiệp đưa Ôn Gia Hình về nhà thì cũng đã gần 11h rồi, Ôn Gia Hình nhớ lại mọi chuyện kể từ khi yêu anh, chỉ có thể dùng 2 từ lãng mạn và hạnh phúc để hình dung.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, cô một mình nằm trên giường, nhưng mỗi khi nhắm mắt lại, khuôn mặt tươi cười vui vẻ của anh lại lộn vòn trong đầu cô.

Thì ra đây chính là cảm giác yêu một người, khi hai người ở bên nhau, thời gian dường như trôi qua rất mau, nhưng một khi không gặp nhau thì lại lập tức muốn nhìn thấy đối phương, làm hại cô giờ không ngủ được, cứ luôn nghĩ về anh.

Rốt cuộc cô cũng buồn ngủ, đang lịm đi vào giấc ngủ thì đột nhiên điện thoại vang lên, cô loạng choạng cầm lấy điện thoại lên nghe.

Lúc cầm điện thoại, cô liếc nhìn đồng hồ xem thử mấy giờ, đã trễ vậy rồi anh còn gọi cô làm gì?

Điện thoại thông liền truyền đến giọng nói ấm áp của Quý Tiệp, hình như anh vừa mới tỉnh ngủ, “Gia Hình, lúc này anh mơ thấy em, em nằm trong lòng anh, hai chúng ta cùng ôm nhau ngủ, nhưng khi anh tỉnh lại thì chỉ thấy một mình mình nằm trên giường, anh cảm thấy rất cô đơn.” Ôn Gia Hình cười ha ha, lần đầu tiên cô bị người khác phá giấc ngủ không những không tức giận mà còn cảm thấy thật hạnh phúc.

“Vậy sao, vậy em phải làm gì bây giờ?”

“Cho nên... chúng ta ngủ chung đi, anh lập tức đến tìm em.”

Cô nhủ mảy suy nghĩ, cô không nghe lầm chứ? Hiện tại? Lập tức?

Quý Tiệp lại tiếp tục chứng minh mình thuộc tuýp người hành động, 1 giờ sáng anh chạy như bay đến nhà cô, nằm lên giường cô, ôm chặt cô vào lòng và nói đêm nay sẽ không về nhà.

Hai người chỉ đơn giản ôm nhau cùng ngủ mà thôi, cả đêm không hề xảy ra chuyện gì cả.

Ngày hôm sau, sau khi tiễn ba mẹ ra sân bay, Quý Tiệp ra lệnh cho người làm trong nhà dọn dẹp mọi thứ, anh quyết định cùng Ôn Gia Hình sống chung với nhau.

Lão Tiêu đương nhiên hai tay hai chân tán thành, cũng tiện thể thu dọn hành lý, đáng lẽ ông cũng không tính ở lại đây nhưng lại bị câu nói của Quý Tiệp làm cho lo sợ, “Nếu ông muốn mau mau bùng cháu thì tốt nhất đừng quấy rầy thế giới riêng tư của con và vợ tương lai của con.” Nghe xong, lão Tiêu biết ý, lập tức dọn ra ngoài ở.

Về phần Ôn gia, Ôn Gia Nhu đương nhiên cũng đồng ý, như vậy cô có thể cài lại mấy bà tám trong phố này rồi, họ dám nói chị cô không ai lấy, với lại cô cũng đang chờ mong được trở thành em vợ của tổng giám đốc tập đoàn Lôi Dương mà.

Mọi thứ lúc ban đầu về sống chung cũng còn nhiều thứ bất cập, nhưng dần dần hai người cũng đã hiểu ý nhau, chiều nào hai người cũng đi siêu thị mua đồ ăn, sau đó về nhà phân công, ngày lễ thì Quý Tiệp nấu ăn, ngày chẵn thì cô nấu, cả hai người đều tự nấu ăn, dọn bàn và rửa chén, không để cho người làm nào phụ giúp cả.

Sáng sớm, hai người đồng thời thức dậy, Quý Tiệp còn mơ ngủ cười với Ôn Gia Hinh, “Chào buổi sáng, em yêu.” Nói xong, anh khẽ hôn lên trán cô một cái.

Cô bật cười nhìn anh, tiện thể liếc nhìn đồng hồ thì đã thấy 8h đúng, “Haiz, lại tiếp tục thứ hai nữa.”

“Đúng vậy, hôm nay buổi sáng còn có một cuộc họp.” Anh xoay người xuống giường đi vào phòng tắm bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Ôn Gia Hinh cũng ngồi dậy vắn eo bẻ cổ, “Nếu em nói em muốn làm con sâu gạo, anh nghĩ ông chủ ác ma của em có đồng ý không?”

Ngày hôm qua hai người lên núi ngắm sao, nửa đêm mới về nhà, làm cô mệt muốn chết, Quý Tiệp thuộc người nghỉ là làm, cho dù cô cũng chẳng muốn đi nhưng nhìn về mặt đáng thương của anh, cô liền mềm lòng.

Hơn nữa, hai người cùng nhau đi làm lại ở cùng một chỗ, cô làm sao có thể về trước được.

“Được.” Trong phòng tắm truyền ra giọng của anh, vì đang đánh răng mà giọng nói có tí không rõ, nhưng nghe có vẻ rất đắc ý, “Nếu em muốn làm con sâu gạo, anh đây thừa năng lực nuôi em.”

“Không cần đâu, em chỉ nói giỡn thôi mà.” Ôn Gia Hinh cười nói.

May mà tính anh ngang tàng nhưng không phải là gia trưởng, không bắt cô ở nhà làm nội trợ, vì thế cô vẫn như cũ đi làm kiếm tiền, điều này làm cô cảm thấy mình vừa thành công trong sự nghiệp lẫn tình cảm. Điều cô lo lắng chính là mọi người đều đã biết cô là bạn gái Quý Tiệp, thế nên anh sẽ gặp nhiều phiền phức, cho nên cô từng đề cập là chuyển sang bộ phận khác hoặc là nghỉ việc, nhưng anh lại rất kiên trì để cô tiếp tục làm thư ký cho mình và cam đoan sẽ giải quyết mọi chuyện, không để cô phải khó xử.

Từ phòng tắm đi ra, anh trêu chọc cười ôm cô từ phía sau, “Thế thì tiếc thật, anh ước gì em nhanh chút gia nhập hàng ngũ sâu gạo, để mấy tên đàn ông khác khỏi dòm ngó gì em nữa, làm người vợ nội trợ đảm đang của anh.”

“Anh mắc chứng bệnh vọng tưởng à?” Cô xoay đầu trêu Quý Tiệp. Đây chính là lý do tại sao anh kiên trì để cô ở bên cạnh làm việc, để không người đàn ông nào dám bén mảng đến gần cô cả.

Hai người ăn xong bữa sáng, cô giúp anh lấy áo somi cả vạt ở trong tủ quần áo.

Quý Tiệp nhìn thoáng qua nhưng không nói gì, đem cả vạt bỏ lại trong tủ, tự mình chọn cái khác, “Đúng rồi, bản báo cáo của chi nhánh công ty bên HongKong em đã làm xong hết chưa?”

Ôn Gia Hinh ảo não nói, “Rồi, ngày hôm qua trước lúc tan sở em đã làm xong hết rồi, lát nữa em sẽ đưa anh xem.”

Thấy anh ra khỏi phòng rồi cô mới tự lấy quần áo cho mình, tay trái là chiếc váy màu hồng, tay phải là áo somi kiểu rất đơn giản cùng váy đen ngắn, cô do dự không biết nên mặc cái nào.

Quý Tiệp cầm tờ báo sáng đứng trong phòng khách lớn tiếng nói, “Gia Hinh, em xong chưa? Muộn giờ làm rồi đó.”

Cô lấy lại tinh thần, đáp lại, “Em xong ngay, chờ em một chút.”

Hai giây sau cô đã thay quần áo xong, chải tóc gọn gàng, tô một tí son rồi mới ra khỏi cửa. Cô có thể tưởng tượng được Quý Tiệp sắp nói cái gì.

“Sao không mặc quần áo anh mua cho em? Em không thích mấy kiểu đó sao?”

“Không phải, em nghĩ là đi làm không cần phải mặc quá đẹp làm gì, quần áo như thế này cũng được rồi, cũng đâu phải đi hẹn hò đâu.”

“Anh muốn em mặc đẹp một chút, mấy nhân viên nữ trong công ty cũng chẳng phải cũng ăn mặc vậy sao? Công ty chúng ta đâu có quy định phải mặc gì, em là bạn gái anh, mặc đẹp một tí cũng là giữ thể diện cho anh thôi, em cứ yên tâm, anh tuyệt đối sẽ ở cạnh bảo vệ em, không để tên đàn ông nào làm phiền em.”

“Này không phải là trọng điểm... A, muộn giờ làm rồi, chúng ta đi thôi.”

Không muốn nói đến vấn đề này nữa, cô giục anh nhanh đi đến công ty.

Thật ra mấy bộ quần áo của cô đều cùng một kiểu cả, đều là áo somi váy đen, ở nhà thì cô chỉ mặc quần áo đơn giản thoải mái, nếu có trường hợp đặc biệt như liên hoan sinh nhật hay tiệc tùng gì đó thì cô mới diện lên, mà Quý Tiệp lại là người trọng hình thức, anh luôn không vừa lòng cách ăn mặc của cô, cũng giống cái cả vạt kia vậy.

Cô đã chuẩn bị tâm lý trước khi dọn về sống chung với anh, hai người đương nhiên cũng có thói quen sinh hoạt khác nhau, cần phải có thời gian để thích ứng, nhưng dù sao cô và anh đều sinh trưởng trong hoàn cảnh khác xa nhau, mà hai người lại yêu nhau quá nhanh, cô càng nghĩ càng thấy hai người có nhiều điểm bất đồng.

Giống như việc giặt và mặc quần áo vậy, lúc về nhà cô thì thích ăn cơm trước tắm rửa sau, anh thì lại thích tắm rửa trước ăn cơm sau, chỉ việc nhỏ này thôi hai người đã khác nhau.

Chuyện công thì cô còn có thể nghe lời anh, chuyện tư thì đôi khi cô vẫn phải nhường nhịn anh, vì cô không muốn mấy chuyện nhỏ nhặt này làm ảnh hưởng tình cảm hai người, nhưng có chuyện mặc quần áo này cô lại không thể nào nghe theo anh được, cô không muốn mình như con búp bê cam chịu để người ta đặt đâu ngồi đó.

Đến công ty, Quý Tiệp đi thẳng vào văn phòng, xoay người nói với cô, “À đúng rồi, tối nay chúng ta đến nhà hàng mới mở ở ngã tư gần nhà ăn cơm đi!”

Vừa mới mở máy vi tính, Ôn Gia Hinh do dự một lúc, có chút khó xử, nói, “Ngày mai chúng ta đi được không? Hôm qua đồ ăn còn thừa, tủ lạnh cũng còn chút đồ ăn, tối nay chúng ta ở nhà nấu ăn đi.”

“Ừ, vậy cũng được, anh làm việc đây.” Anh đáp lại rồi đi vào phòng.

Cô biết anh tuy rằng nói vậy, nhưng thực chất trong lòng lại mất hứng, trước kia anh làm gì đều cũng tùy hứng, anh không ăn đồ ăn để qua đêm, vì cô nên anh cũng nhẫn nhịn.

Có đôi khi cô nghĩ có thể một ngày nào đó hai người vì điều này mà cãi nhau, chắc hẳn lòng anh cũng sẽ giống như cánh cửa phòng này, cũng đóng chặt lại?

Ôn Gia Hinh đột nhiên cảm thấy hơi mệt, không biết là do cơ thể cô mệt mỏi hay là lòng cô nữa, dạo gần đây cô hay bị chóng mặt.

“Gia Hinh, sắc mặt cô sao xanh xao vậy, bị bệnh hả?” Nhân viên giao văn kiện phòng kế hoạch-Tiểu Mẫn, lo lắng hỏi cô, đưa tay sờ trán Ôn Gia Hinh, “Nếu không khỏe thì đi khám bác sĩ đi.”

Ngoại trừ chuyện chung đụng, cô dạo gần đây cảm thấy rất mệt mỏi, công ty lại liên tục có họp đồng mới, nhiều ngày liền cô và Quý Tiệp phải tăng ca đến tận khuya mới về nhà.

“Cô mà không đi khám bệnh, coi chừng mai mốt lại lòi thêm bệnh là càng mệt thêm đó. Cô nha, cả người cứ lơ lơ buồn ngủ, y như lúc chị phó phòng kế hoạch chúng tôi có thai vậy đó.”

“Có thai?”

“Đúng vậy, cô không biết mấy triệu chứng này sao, lại đây tôi kể cho nghe.”

Phải rồi, MC tháng trước của cô là khi nào? Mấy ngày nay quá bận cô cũng quên khuấy đi, MC của cô tháng này hình như đã trễ, cô chẳng lẽ đã có thai?

Cô không biết Tiểu Mẫn đã đi lúc nào, bởi vì thần trí rối loạn, cô không chú ý chuyện xung quanh, nhưng công việc bẽ bộn lại làm cô không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Có lẽ do cô suy nghĩ quá nhiều thôi, áp lực công việc và hoàn cảnh công việc khiến MC của cô đến trễ, nói không chừng dăm ba ngày nữa sẽ có, cô không cần phải lo lắng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lão Công Bất Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Trong phòng họp lúc này im lặng như tờ, không khí rất áp bách, Quý Tiệp tức giận nhìn duy nhất một người đang đứng.

Sắc mặt của tổng giám đốc đã cực kỳ khó chịu, người đứng thì cả nướ nước miếng, hít thở sâu của không dám, những người khác không ai dám lên tiếng cả, Ôn Gia Hinh ngồi bên cạnh Quý Tiệp cũng toát mồ lạnh vì quản lý Từ. Bởi vì ông làm việc tắc trách, làm cho công ty tổn thất mấy trăm vạn tệ, cũng khó trách tổng giám đốc lại nổi trận lôi đình. Nhưng nguyên nhân làm Quý Tiệp bực tức không hẳn là vì điều này, lần này phòng kinh doanh nghĩ ra được kế hoạch mới, nhưng đối thủ cạnh tranh lại tuyên bố trước làm Lôi Dương cũng tổn thất không ít.

Tổn thất không chỉ có tiền bạc mà còn có danh dự nữa, nếu bọn họ lúc đó cũng công bố kế hoạch này, chẳng khác gì sao chép của người khác, ảnh hưởng tới thanh danh của công ty.

Thương trường cũng tàn khốc như chiến trường vậy, đây là đạo lý ngàn năm không thay đổi.

Àm! Quý Tiệp nghiêm mặt cầm bản báo cáo đập mạnh xuống bàn, trên mặt có chút châm chọc, “Thứ này đối với công ty đã vô dụng, từ ngày mai ông không cần đi làm nữa.”

“Tổng giám đốc.” Quản lý Từ lo lắng nói, “Tôi thật có lỗi khi làm công ty tổn thất, nhưng tôi thề là do nội gian làm, cho nên bản kế hoạch mới bị trộm, tuyệt đối không phải tôi làm.”

Quý Tiệp hoàn toàn không để ông ta có cơ hội giải thích, chỉ đẩy ghế đứng lên, “Tan họp!”

Anh xoay người đi thẳng ra cửa, quản lý Từ đi theo phía sau nhìn như sắp khóc đến nơi, “Tổng giám đốc, xin ngài cho tôi một cơ hội.”

“Ôn thư ký, chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp chiều nay đi.” Anh bước nhanh ra cửa, căn bản không để ý người đang khóc tang đằng sau.

“Quý tổng.” Ôn Gia Hinh nhin không được gọi anh, “Ngài nên nghe quản lý Từ giải thích đã, có lẽ chuyện này còn ản tình.”

Nói thật, cô không nên nhúng tay vào chuyện này nhưng cô thấy quản lý Từ nói không sai, nếu công ty có nội gian, vậy thì đuổi việc ông ta thì quá có lợi cho tên nội gian đó, cần phải giải quyết chuyện này cặn kẽ mới là quan trọng, cô chỉ muốn nhắc nhở Quý Tiệp đừng vì nóng giận nhất thời mà xem nhẹ mọi chuyện.

Thấy anh dừng lại, nhưng không quay đầu nhìn cô, cô cố lấy dũng khí nói lại lần nữa, “Quản lý Từ không có lý do gì ngốc đến nỗi tự mình dâng bản kế hoạch cho người khác, nếu đối phương đưa ra điều kiện rất tốt, thì người bị tình nghi nhiều nhất sẽ là ông ấy, ông ấy cũng sẽ không xuất hiện ở đây để ngài trách mắng, có thể thấy được chuyện ông ấy nói có nội gian là thật.”

Một lúc sau, Quý Tiệp quay đầu liếc nhìn cô, giọng nói vẫn lạnh lùng, “Ôn thư ký, hình như cô rất thích chính đốn quyết định của tôi thì phải?”

Mấy lời này hoàn toàn là mĩa mai, cô làm sao mà không hiểu chứ.

Không muốn lo chuyện không đâu nữa, cô cũng không nói thêm gì, buồn bực đi theo anh trở lại văn phòng.

Vốn trong người cảm thấy không khỏe, ngủ lại không đủ giấc, miệng cũng chán ăn, cô định cùng anh chiều nay đến bác sĩ khám xem sao, nhưng vừa nãy lại xảy ra chuyện của quản lý Từ, làm cô không thể nào miệng được, mắc công lại bị nói là công tư không phân minh, đành phải chờ tối nay rồi mới nói chuyện với anh.

Cô càng ngày càng cảm thấy việc hai người sống chung là quá vội vàng, hai người càng lúc càng xa cách, vì ngày ngày ở chung với nhau nên ít nhiều cô cũng cảm thấy một chút thay đổi của đối phương, nhưng khi ôm anh, cô lại cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều.

Trước kia nếu cô có gì đó bất thường, anh sẽ nhìn ra ngay, hiện tại sắc mặt cô tái nhợt đến đồng nghiệp còn phát giác, thế mà anh hoàn toàn không chú ý gì cả.

Chỉ có một điều duy nhất không bao giờ thay đổi...

Điện thoại nội tuyến vang lên, Ôn Gia Hinh liền bắt máy, “Đúng vậy, thật xin lỗi, tôi lập tức vào xử lý ngay.”

Chỉ có một điều không thay đổi chính là tật soi mói, khó chịu của anh!

Cô vừa đứng lên thì một trận choáng váng ập đến, cô vịn lấy cạnh bàn, mắt mờ mờ ảo ảo. Chờ cảm giác choáng váng qua đi, cô mới trấn định tinh thần, đẩy cửa tiến vào văn phòng, cô còn chưa chào hỏi thì Quý Tiệp đã mở miệng trước.

“Văn kiện này đánh sai vài chỗ, em coi lại lần nữa đi.”

“Vâng, Quý tổng, tôi lập tức xử lý ngay, lát nữa sẽ đem vào cho anh.” Ôn Gia Hinh gật đầu, chậm rãi bước đến trước mặt anh, cầm lấy sấp văn kiện, không ngờ lại bị anh nắm chặt tay.

“Gia Hinh, anh bắt đắ dĩ mới nói vậy với em, nếu không người ngoài sẽ nói anh thiên vị em, em không giận anh chứ?” Từ lúc từ phòng họp đi ra đến giờ, đây là lần đầu tiên Quý Tiệp mềm mỏng nói chuyện.

“Em không có giận anh.” Cho dù cô có đang tức giận thì cũng không phải vì chuyện công việc.

“Không phải em vì chuyện của quản lý Từ tức giận mà giờ mới vào đây sao?”

Lời trách móc của anh quả thật làm người ta đau lòng, “Em cảm thấy không khỏe, lúc đứng dậy có chút chóng mặt, cho nên...”

“Có nặng lắm không? Hay là bị thiếu máu? Chiều nay em về sớm nghỉ ngơi đi, có thể là do quá mệt mỏi.” Anh không nghĩ nhiều, sau đó lại cúi đầu xem tài liệu, một câu “Chiều nay anh cùng em đến bệnh viện khám thử xem” liền nuốt vào bụng, anh thản nhiên kêu cô về nhà sớm nghỉ ngơi sao?

Lúc trước khi cô té xỉu, anh còn kêu cô nghỉ làm 3 ngày, tuy rằng hiện tại sắc mặt cô cũng không tốt lắm, nhưng thái độ của anh lại khác so với trước rất nhiều!

Không nghe tiếng bước chân rồi đi, Quý Tiệp lúc này mới ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt trách cứ của cô, anh thở dài, “Chẳng lẽ em muốn cầu xin cho quản lý Từ nữa sao?”

Không phải! Nhưng cô tức giận đến không nói nên lời, hoặc nên nói rằng cô đau lòng đến không nói nên lời.

Thấy vẻ mặt bi thương cô Ôn Gia Hinh, Quý Tiệp đoán rằng thái độ của anh lúc ở trong phòng họp với cô có hơi quá đáng, anh đứng lên, đi lướt qua bàn làm việc, nhẹ nhàng nắm lấy bả vai cô, “Gia Hinh, anh biết thái độ lúc nãy của anh có hơi quá đáng, anh...”

Cô né tránh anh, “Không làm phiền Quý tổng làm việc, tôi ra ngoài trước.”

“Gia Hinh.” Anh đi theo sau ôm lấy cô, ôm cô thật chặt vào lòng, “Anh không cố ý nói như vậy, nhưng anh mong em hiểu lập trường của anh, quản lý Từ phạm sai lầm, anh phải trừng phạt, nếu nhân viên làm sai mà lại không bị phạt, làm sao còn ai phục tổng giám đốc như anh nữa.”

Không thể giãy dụa khỏi Quý Tiệp, cô mặc cho anh ôm, “Tôi biết.” Cô không biết anh thực sự có mất không nữa?

“Anh biết ông ta vô tội.” Quý Tiệp nhỏ giọng nói bên tai cô, “Đuổi việc quản lý Từ chỉ là nguy trang, anh sẽ nhân cơ hội này âm thầm điều tra rõ, tên nội gian đó nghĩ có người chết thay cho mình, hẳn nhất định đang nhõn nhõn vui vẻ, chắc chắn sẽ hành động tiếp, anh không muốn đả thảo kinh xà nên mới cố ý đuổi việc quản lý Từ.”

“Anh thật sự rất thông minh.” Nhưng nếu sự thông minh đó nhìn ra cô không phải tức giận vì chuyện này thì tốt rồi.

“Đương nhiên, cho nên em không cần lo cho quản lý Từ bị mất chức, nhưng giáng chức thì khó tránh khỏi, dù gì bản kế hoạch cũng bị lộ từ tay ông ta. Ông ta...” Giọng nói của anh vẫn rất dịu dàng, cô gật gật đầu cho qua, không muốn thảo luận vấn đề này nữa.

“Được rồi, đừng vì chuyện công việc mà ảnh hưởng tình cảm chúng ta.” Anh cười đầy mỉa mai với cô, “Mau nghỉ xem trưa nay sẽ đi đâu ăn, đúng rồi, hay là đến nhà hàng lần trước anh nói đi!”

Trong lòng Ôn Gia Hinh cũng không hề cự cãi, nhưng hoàn toàn không thể tươi cười sáng lạn như anh được.

Cô rất muốn mở miệng hỏi anh, anh thật sự còn yêu cô như trước không?

Quán bar Âm Dạ Hoàng Tộc, vẫn đông khách như ngày nào.

Bởi vì gần đây công việc quá bận rộn nên Quý Tiệp cũng đã lâu không cùng bạn bè uống rượu trò chuyện.

Tuy rằng tối nay Gia Hinh lỡ hẹn làm anh có chút mất hứng, nhưng cũng không sao, dù gì ngày mai anh cũng hứa sẽ dẫn cô bệnh viện.

Anh và Đinh Dục Thần cùng nhau uống rượu, sau đó thì gặp những bạn bè làm ăn của anh, cả đám người cùng tụ họp nói chuyện rất vui vẻ.

Mọi người ai nấy đều nói cười thật vui, sau khi làm việc vất vả ở công ty, bọn họ ai nấy đều chọn những hoạt động giải trí về đêm như thế này để giải tỏa áp lực.

Đinh Dục Thần luôn giữ hình tượng một lã tử nhà giàu, cứ hễ thấy người đẹp nào trong quán bar, anh ta liền lần mò đến làm quen với họ, lấy được lòng của họ thì anh ta lại tiếp tục tung chiêu kế tiếp.

“Sở khanh.” Người kế nghiệp đời thứ ba của tập đoàn Mỗ thị vừa tao nhã uống ly rượu brandy vừa tức giận liếc Đinh Dục Thần.

“Mình chỉ khen đáng người cô ta đẹp thôi.” Đinh Dục Thần trở lại chỗ ngồi của mình, cười một cách tự mãn, ánh mắt thoáng nhìn sang Quý Tiệp đang trò chuyện rất vui vẻ. Đinh Dục Thần ho nhẹ một tiếng, vươn chân dài đá Quý Tiệp một cái, “Mình nhớ rõ hình như cậu cùng ai kia bỏ trốn rồi thì phải? Mình coi tạp chí thì mới biết thì ra người cùng cậu bỏ trốn lại là người quen của mình nữa chứ.”

Quý Tiệp cười khẽ, nâng ly rượu lên uống, “Mình và Gia Hinh không có bỏ trốn.”

Chuyện này cũng lùm xùm một thời gian, anh muốn đăng báo giải thích nhưng Gia Hinh lại nói những chuyện tầm xàm này dần dần mọi người cũng sẽ quên mà thôi.

“Gia Hinh? Thật sự là Ôn Gia Hinh sao? Rốt cuộc cậu cũng đeo đuổi được cô gái đó rồi sao?”

Quý Tiệp lộ ra nụ cười tự phụ, cũng vươn bàn tay to ra, “Nhắc mới nhớ, cậu cũng nên lấy 1000 tệ ra đi!”

“Gi? Đừng đùa chứ, chỉ có một ngàn tệ thôi mà Quý đại thiếu gia đây cũng để tâm sao?”

“Một ngàn tệ chả là gì với mình cả, nhưng tùy thuộc vào đó là tiền của ai thôi, nói không chừng về nhà mình còn đóng khung lên trên tường nữa.” Một tay Quý Tiệp đặt ở vai đối phương, tươi cười âm hiểm, nửa đùa nửa thật nói, “Thua thì phải chịu thua, đây mới là đàn ông chân chính, đừng suy nghĩ nhiều

nữa.”

Đình Dục Thần bực tức la lên, “Chúng có đâu? Mình làm sao biết cậu có thật là đeo đuổi được cô ta hay không chứ? Cô ta là thư ký của cậu, cũng có thể là do suốt ngày ở cạnh cậu nên mọi người mới hiểu lầm đó thôi.” Đình Dục Thần không cam lòng, anh ta nổi tiếng là tình thánh vô địch thủ, chỉ cần nhắm trúng người con gái nào, thì không ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh ta được, chỉ duy nhất Ôn Gia Hình là ngoại lệ.

Nếu Quý Tiệp thật sự đeo đuổi được cô ta, thì anh bại trong tay Quý Tiệp cũng không sao, điều kiện của bạn anh cũng rất tốt, nhưng chỉ là anh không phục.

“Dục Thần, chẳng lẽ cậu thua rồi nổi nóng đó chứ? Hình chụp tui mình hôn môi nhan nhản trên mặt báo, chẳng phải đã quá rõ ràng đó sao.” Quý Tiệp cố tình trêu chọc.

“Lúc trước cậu chính miệng nói sẽ có cách khiến cho cô ta yêu cậu, cũng chủ động tỏ tình với cậu, trừ khi cậu chứng minh được điều đó, nếu không mình sẽ không nhận thua.” Đình Dục Thần cố ý khó dễ Quý Tiệp, mấy chuyện trai gái này, rất khó chứng minh.

Quý Tiệp khẽ lắc đầu, di động đứng lúc vang lên, màn hình ngoài hiện lên hình anh và Ôn Gia Hình ôm nhau thăm thiết, đầu tựa vào nhau.

Mọi người cố ý trêu chọc anh và cô quá tình tứ, mặc cho đám người này tiếp tục ngồi đó cười giỡn, anh tiếp điện thoại, bên kia truyền đến giọng của Ôn Gia Hình.

“Sao anh chưa về? Bây giờ em ở nhà chờ anh.”

“Anh và bạn bè đi uống chút rượu thôi, anh sẽ về hơi trễ, em cứ ngủ trước đi, không cần chờ anh.”

Lúc này, một trong đám người đó liếc mắt ra ám hiệu, Đình Dục Thần liền cố ý nói thật to, “Chúng ta đoán thử đi, Quý đại thiếu gia đây có một bà quản gia rất nghiêm khắc, thế nào lát nữa cũng về trước cho xem.”

Cả đám cùng cười thật to, Quý Tiệp tức giận trừng mắt nhìn bọn họ. Anh thực nghi ngờ Đình Dục Thần có phải cốt đàn bà hay không, sao lại nhiều chuyện quá vậy?

“Bạn hả? Bạn nào vậy? Em có quen không?” Ôn Gia Hình nghe tiếng ồn bên chỗ Quý Tiệp, còn có tiếng nhạc, tiếng con gái nữa, lòng cô nhất thời thất lại.

“Chỉ là bạn làm ăn thôi, em cũng không quen biết họ đâu, được rồi, không phải em nói một sao? Vậy đi ngủ sớm đi, đừng lo lắng.” Không muốn cô nghe được mấy lời châm chọc của đám người này nữa, anh tự động cúp điện thoại trước.

Không ngờ vài giây sau điện thoại của Quý Tiệp lại vang lên nữa, đám người này càng lớn tiếng trêu chọc hơn, “Bà quản gia của cậu nghiêm khắc quá đấy, xem ra những ngày sau này cậu khó sống rồi.”

Quý Tiệp trừng mắt liếc đám bạn của anh, “Gia Hình, chuyện gì vậy?”

Cô do dự một chút, sau đó mới nói, “Hôm nay em đi bệnh viện.”

“Lúc này đi cùng Gia Nhu sao? Bác sĩ nói thế nào? Không phải nói ngày mai anh và em cùng đi sao?”

“Không có gì, bác sĩ nói....”

“Đã lâu không gặp Quý đại thiếu gia nha, lâu lắm rồi em mới thấy anh đến quán bar uống rượu đó.” Một cô gái đi đến, ồ ồ ngã vào lòng Quý Tiệp.

“Đừng ồn ào.” Quý Tiệp bực bội đẩy cô gái đó ra, “Gia Hình, này em nói gì?”

Cô im lặng một lúc, nhẹ thở dài một hơi, chỉ là bên chỗ Quý Tiệp đang rất ồn, anh không thể nghe cô nói gì.

“Gia Hình?”

“Không, không có gì, đừng uống nhiều quá, nhớ về sớm.”

“Được rồi, không có gì nữa thì anh cúp đây, bên đây ồn quá, anh về rồi mình nói chuyện sau.” Anh lại cúp điện thoại.

Đình Dục Thần thừa dịp Quý Tiệp sơ hở, giật lấy điện thoại của anh, tiếp tục chọc anh, “Xem đi xem đi, hình nền cũng tình tứ tới như vậy, không biết trong tin nhắn có mấy thứ buồn nôn gì không nữa.”

“Này, đừng có lấy điện thoại của người khác.”

Quý Tiệp muốn lấy lại điện thoại nhưng đối phương nhất quyết không trả, còn kêu những người khác giữ Quý Tiệp lại, tiếp tục lục lọi điện thoại anh, chỉ trong chốc lát, trong di động phát ra mấy lời nói Ôn Gia Hình nói khi đang say.

Đám cười há hốc mồm trắng trắng nhìn nhau, thấy thế Quý Tiệp liền giựt lại điện thoại, nhưng mọi người làm sao để anh làm thế, tiếp tục nghe đoạn ghi

âm Ôn Gia Hinh vừa khóc vừa nói, cuối cùng tỏ tình với Quý Tiệp.

Đình Dục Thần cuối cùng cũng chịu thua, “So về tài tán gái, Quý đại thiếu gia quả thật cao hơn mình một bậc rồi.” Đình Dục Thần từ trong bóp da lấy xấp tiền ra, “Bỏ thiếu gia tình nguyện chịu thua!”

Quý Tiệp tức giận lấy lại điện thoại, thuận tay lấy luôn 1000 tệ trên tay của Đình Dục Thần đưa cho nhân viên trong quán bar, “Đây là tiền boa của anh.”

Nhân viên quán bar gật đầu cảm ơn, “Cảm ơn Quý thiếu gia.”

“Thật sự là làm tổn thương tự tôn của người khác nha, một ngàn tệ đó tượng trưng cho tình cảm chân thành tha thiết đó nha.” Đình Dục Thần tiếp tục chọc ghẹo Quý Tiệp.

“Im đi.” Quý Tiệp lạnh mặt nói, nhìn anh có chút tức giận, “Một ngàn tệ này không thể nào so sánh với tình cảm của mình và Gia Hinh được, mình thật sự yêu cô ấy, lấy một ngàn tệ của cậu chính là không muốn cậu ăn nói lung tung nữa.”

Ánh mắt tràn đầy sự uy hiếp, còn nói, “Cậu tốt nhất là im miệng lại đi, đừng có để Gia Hinh biết chuyện này, nếu không mình nhất định sẽ giết chết cậu.”

“Mình rất sợ nha!” Đối phương giả bộ sợ hãi.

“Cậu muốn bị đánh phải không?”

“Mình muốn uống rượu nhiều hơn.” Đình Dục Thần tươi cười nói, “Giống với cậu tí thôi, mình có bao giờ nói tình cảm chân thành tha thiết đó là cậu và Gia Hinh đâu nào? Cậu có tật giật mình thì đúng hơn, cậu lấy một ngàn tệ của mình cho người khác, chính cậu làm tổn thương đến tình cảm chân thành tha thiết của mình đó.”

Quý Tiệp đang cau có mặt mày tự nhiên lại cười rất gian xảo, “Được rồi, thương cho cậu hôm nay bị thất tình, đêm nay không say không về, qua khỏi hôm nay cậu sẽ không còn tơ tưởng gì đến mình nữa.”

“Quý Tiệp!”

“Sao hả? Cậu không cần phải lo, chúng ta tuy rằng không thể thành tình nhân nhưng vẫn có thể làm bạn bè, nhớ lúc mình đám cưới cậu đi tiền nhiều nhiều là được rồi.”

“.....” Suốt cả buổi tối, Đình Dục Thần không nói được lời nào.

Quý Tiệp trở về nhà mình đầy mùi rượu, phòng khách không mở đèn, nhưng TV phòng khách lại đang mở, trên TV đang chiếu phim hài, Ôn Gia Hinh ngồi bất động trên sofa, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm TV, cũng không chào hỏi gì anh.

Chờ anh đi đến trước mặt mình, cô mới quay đầu dờ dẩn nhìn anh, sắc mặt của cô không được tốt, anh cứ tưởng có thể do bóng đèn bàn hắt vào mặt cô nên mới thế.

Anh ngồi xuống cạnh Ôn Gia Hinh, bàn tay to nhẹ nhàng ôm lấy eo cô. Anh hôn đôi môi tái nhợt của cô, “Đã trễ thế này sao em còn không ngủ đi? Không phải anh đã nói là đừng chờ anh sao.”

Cô lấy tay anh ra khỏi người mình, hai tay cô nắm chặt vào nhau, “Giờ này anh mới về, ngày mai sẽ không thức nổi.”

“Sao vậy? Hôm nay em đã đi bệnh viện với Gia Nhu rồi, còn sợ ngày mai anh không đi với em sao? À, đúng rồi, lúc này em gọi điện thoại cho anh mà chưa nói rõ, bác sĩ nói thế nào?”

“Bác sĩ nói... không cần tái khám nữa.” Giọng nói của cô khàn khàn.

Quý Tiệp nở nụ cười, xoa xoa mặt cô, “Nếu đã không việc gì thì ngủ sớm đi, đừng lo lắng quá!”

“Ừ... không việc gì.”

Anh không lắng nghe lời cô nói, nhìn đồng hồ treo tường đã gần hai giờ sáng, nói, “Em không phải nói rất ghét thức khuya sao, sao giờ này còn ngồi đây?” Anh cởi áo somi, miêng đầy mùi rượu kề sát tai cô, “Nếu không ngủ giúp anh pha nước nóng để tắm đi, chúng ta cùng tắm uyên ương?”

Anh cười gian tà, bởi vì men rượu nên vẻ mặt càng nhìn xấu xa hơn.

Ôn Gia Hinh hơi lùi ra sau, muốn tránh mùi rượu trên người anh. Trên người anh lúc này còn thoang thoảng mùi nước hoa, cô không muốn ngủ, cũng không muốn nghĩ đến những điều tối nay anh đã làm.

Cô xoay người đi vào phòng tắm, lẳng lặng giúp anh pha nước nóng.

Quý Tiệp say chũnh choáng, cũng không phát hiện sự khác thường trên mặt cô, chậm rãi cởi áo somi và quần tây, lúc anh bước vào phòng tắm thì nước đã pha đầy bồn.

Anh tiến đến ôm cô, hôn lấy hôn để chiếc miệng nhỏ nhắn kia, “Em yêu, cả đêm nay anh rất nhớ em...” nói xong, tay anh đang muốn cởi quần áo của cô thì lại bị Ôn Gia Hình ngăn lại.

“Nước pha xong rồi, anh tắm đi, em rất mệt, muốn đi ngủ.”

Dục hỏa đang dâng trào đột nhiên bị mát lúng, sắc mặt Quý Tiệp trầm xuống, anh kéo lấy tay Ôn Gia Hình, khó hiểu nhìn cô, “Em đang giận sao?”

Cô nhẹ nhàng kéo tay anh ra, “Không có.”

“Là vì anh về trễ? Hay là vì tối nay anh không dẫn em đi bác sĩ?”

“Anh suy nghĩ nhiều rồi.” Cô không muốn tranh cãi với anh, xoay người đi vào phòng ngủ, cô leo lên giường đắp mền, thuận tay tắt đèn ngủ ở đầu giường, bên trong phòng giờ tối thui, chỉ còn ánh đèn loe loét từ phòng tắm hắt ra mà thôi.

Quý Tiệp trầm mặc trong chốc lát, xoay người đi đến đầu giường, mở đèn trong phòng lên, đột nhiên ánh sáng hắt vào mặt, cô theo bản năng kéo mền lên.

“Em mệt lắm, muốn ngủ.” Phía trong mền truyền ra giọng cô rầu rĩ.

“Anh chỉ là cùng bạn bè đi uống vài ly mà thôi.” Anh cúi đầu nhìn người cô nằm gọn trong mền, khổ sở nói, “Anh quả thật không có làm gì có lỗi với em, em không cần phải mặt mày oán giận anh.”

“Anh nghĩ nhiều rồi.” Lần này lời cô nói có chút nghẹn ngào.

“Gia Hình, em không muốn nói chuyện với anh sao? Anh nghĩ chúng ta nên ngồi xuống nói chuyện với nhau.”

Im lặng một lúc, Ôn Gia Hình nói, “Anh muốn nói gì với em? Lúc em cần anh nhất, anh lại không hề ở cạnh em, hiện tại em không có gì nói với anh cả.”

Lời nói của cô quá lạnh nhạt, Quý Tiệp có chút tức giận, “Chẳng lẽ hai người yêu nhau lại không thể nào có không gian riêng của mình sao?”

Lời nói của anh càng làm cô tổn thương hơn, lời này của anh có phải ám chỉ rằng sự tồn tại của cô ảnh hưởng đến cuộc sống của anh, cô dư thừa sao?

Hít một hơi thật sâu, cô chậm rãi nói, “Em không can thiệp vào không gian riêng gì đó của anh, anh muốn gì thì đều làm được cả, nhưng anh có từng nghĩ đến những gì em muốn không?”

“Anh quản em là vì muốn tốt cho em thôi.”

“Nếu thật sự là tốt cho em thì nên quan tâm em, hôm nay.....”

Cô chưa nói dứt lời thì anh đã xen ngang, “Lại là hôm nay? Chỉ vì ngày hôm nay anh không đi bệnh viện với em nên em mới như vậy sao? Em bị bệnh gì? Em muốn lấy ngày hôm nay phủ nhận tình yêu của anh dành cho em sao?”

Những câu hỏi của Quý Tiệp đều không được đáp lại, bên trong mền vẫn lặng im, chỉ có tiếng nước chảy lòn tòn trong phòng tắm, tiếng đồng hồ treo tường tí tách kêu.

“Đúng, lại là hôm nay, em vĩnh viễn sẽ không quên được hôm nay em mất đi cái gì, anh không đi bệnh viện với em điều đó không quan trọng. Bởi vì em không có bệnh, em chỉ là rớt trong lòng một miếng thịt, miếng vết thương đến bây giờ vẫn còn đau, em không phủ nhận tình yêu của anh đối với em. Nhưng em nghi ngờ bản thân em có nên tiếp tục yêu anh không....”

Tiếng trong mền nhỏ giọng, giọng người ở ngoài cũng không rõ ràng lắm, “Gia Hình.....”

“Xin lỗi. Nói chuyện với nhau rồi em đã hiểu ý anh, tâm trạng của em hôm nay không được tốt lắm, anh đừng giận, anh đi tắm đi, em thật sự muốn ngủ, ngủ ngon.” Nghe qua thì như không có việc gì, nhưng anh cảm thấy lời cô có gì đó rất tuyệt vọng, như là cô mất đi cái gì đó, mà anh cũng như cô, mất đi một thứ gì....

Trong mền không còn âm thanh gì, trong phòng một mảnh tĩnh lặng.

Có lẽ hai người đều cần thời gian suy nghĩ, anh quay người đi về phía phòng tắm. Ngắm mình trong bồn nước nóng làm anh tỉnh táo hơn, thấy cô như vậy, lòng anh cũng rất buồn.

Đôi khi anh mong muốn cô giống như những người con gái khác, không thích hay không muốn gì thì cứ thẳng thắn nói với anh, nhưng cô lúc nào cũng trầm tính, giữ mọi chuyện trong lòng mình.

Cô càng làm như vậy thì càng chôn chặt nỗi niềm riêng vào lòng mình, có lẽ đây là do lỗi của anh.

Quý Tiệp trần trọc cả đêm không ngủ, đến gần 5h sáng anh mới ngủ được, lúc anh thức dậy thì đã không thấy Gia Hình đâu rồi.

Căn phòng im lặng đến đáng sợ, anh lập tức tỉnh táo. Gia Hình đi đâu rồi?

Nhìn đồng hồ thì đã gần giữa trưa, có lẽ cô không đánh thức anh, một mình đi làm trước rồi.

Anh xoa xoa thái dương, sau đó đi rửa mặt thay đồ, lê lét tắm thân mệt mỏi vào công ty. Nhưng khi đến công ty thì vẫn không hề thấy cô ở đó.

:

Bạn đang đọc truyện *Lão Công Bất Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Từ lúc chào đời đến nay, Quý Tiệp lần đầu tiên biết hờn dỗi.

Cô gái kia cố ý làm anh bức bối đây, bởi vì hôm qua anh cùng bạn bè uống rượu không dẫn cô đi bệnh viện nên hôm nay liền bỏ nhà ra đi.

Đi vào công ty hỏi cấp dưới, ai nấy đều nói hôm nay không thấy cô đến làm, gọi điện thoại cô cũng không được vì cô đã tắt máy, mà điện thoại em gái cô gọi được nhưng lại không ai bắt máy.

Bất đắc dĩ anh phải gọi đến cửa hàng bánh ngọt của Gia Nhu, nhưng người nghe điện thoại lại là Ôn Tiểu Khải.

“Cửa hàng bánh Ôn Nhu xin nghe, xin hỏi muốn tìm ai ạ?”

“Di của con đâu? Di ấy hôm nay có đến cửa hàng không?” Quý Tiệp bức tức nói lòng cà vật, trong lòng nghĩ nếu như tìm được cô, anh nhất định sẽ từ từ giáo huấn cô, kêu việc cô làm anh phải lo lắng là không đúng.

“Xin hỏi là ai đâu đây vậy?”

“Tiểu Khải, là chú, chú Quý đây, nhớ cho rõ đi.”

“À... con nhớ rồi, di con hiện giờ không muốn gặp chú, muốn gì chú cứ nói với con là được.” Ôn Tiểu Khải ra về người lớn trả lời.

Quý Tiệp ngăn người, “Di ấy nói không muốn gặp chú? Kêu di ấy nghe điện thoại, chú muốn nói chuyện với di ấy.”

“Không được, di con nói nếu chú gọi thì cứ nhắn lại với con, con sẽ nói lại với di ấy.”

Quý Tiệp vừa muốn mở miệng thì đã nghe giọng Ôn Gia Nhu ồm ồm bên kia, “Tiểu Khải, con nói chuyện với ai vậy? Khách hàng sao? Nói với họ chiều nay cửa hàng chúng ta nghỉ bán, không cần phải đến, mẹ nấu xong canh rồi, lát nữa gom tí đồ rồi chúng ta đến bệnh viện thăm di con.”

Ai nằm viện? Anh nhủ mày tò mò, trong lòng linh cảm có gì đó không ổn.

“Mẹ, nói nhỏ tí đi, nếu người kia biết di nằm viện, di nhất định làm thịt mẹ.” Tuy rằng tiểu quý này cố gắng nói nhỏ, nhưng cuộc đối thoại của hai mẹ con vẫn kinh động Quý Tiệp.

“Di con làm sao? Sao lại nằm viện?” Anh gấp gấp hỏi, tim đập cũng nhanh hơn bình thường.

“Không có, chú nghe lầm rồi.” Ôn Tiểu Khải không quan tâm Quý Tiệp, cúp điện thoại ngay.

Quý Tiệp tức giận đập điện thoại xuống bàn, tiểu quý kia dám cúp điện thoại của anh. Chết tiệt!

Nhưng ngẫm lại đây không phải là lúc tức giận, thừa dịp Ôn Gia Nhu chuẩn bị đi đến bệnh viện, hỏi Gia Hình đang ở đâu. Anh vội vàng cầm lấy điện thoại gọi lại cửa hàng bánh, nhưng cửa phòng làm việc đã bị người ta đá vắng ra.

Lão Tiêu thở hắt hắt xông tới, không đợi Quý Tiệp hỏi chuyện thì ông đã vọt tới bàn làm việc của anh.

“Thằng nhóc này! Con làm sao mà làm bạn trai người ta vậy hả? Gia Hình đang ở bệnh viện, con chẳng những không đi thăm mà còn có tâm tình đi làm sao?”

“Ông ngoại, ông cũng biết Gia Hình nằm viện sao?” Chỉ có một mình anh chẳng hay biết gì?

“Con còn hỏi ông sao? Cái thằng nhóc chết tiệt này!” Lão Tiêu cúi đầu tìm vật gì đó để đánh cho cháu ngoại ông một trận, Quý Tiệp thấy thế liền đứng

dậy đi đến trước mặt ông.

“Ông mắng con đánh con hay gì cũng được, nhưng trước hết nói con biết Gia Hình rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao cô ấy lại nằm viện?”

Lão Tiêu giống như đưa con nít dùng tay đánh túi bụi vào người Quý Tiệp, “Con cùng bạn bè uống rượu đương nhiên là có biết chuyện gì xảy ra đâu, Gia Hình đẻ non, con còn cùng bạn bè uống rượu sáng đêm.”

“Cái gì? Đẻ non?!” Nghe hai chữ đó, lòng Quý Tiệp chột quận đau, “Ông ngoại, cô ấy sao có thể đẻ non? Con, ý con là... cô ấy mang thai?”

“Lúc trước ông để tụi con chuyển ra ngoài sống là vì con cam đoan sẽ chăm sóc bảo vệ Gia Hình, vậy mà hiện giờ con chăm sóc nó như vậy đó hả?” Sớm biết như thế, ông đã ở chung với hai người họ rồi.

Quý Tiệp kinh ngạc, thật lâu không nói nên lời. Cô mang thai? Sao lại không nói với anh, hay là cô cũng không biết? Không, cô chắc chắn phải có cảm giác, anh nhớ lại đoạn đối thoại hôm qua –

“Chiều nay anh cùng em đến bệnh viện đi.”

“Sao vậy? Em không khỏe sao?”

“Cũng không phải, hiện tại đỡ hơn nhiều rồi, chỉ là.....”

“Vậy là tốt rồi, em cũng biết chiều nay anh có cuộc họp, hay là em cùng Gia Nhu đến bệnh viện xem sao, họp xong anh sẽ dẫn em đi.”

“....Quên đi, em nghĩ chắc do mệt mỏi quá thôi, em còn phải làm xong bản báo cáo, buổi tối đi ngủ sớm tí là được rồi.”

“Cũng được, hay là mai, tối anh cùng em đi khám bệnh?”

Sau đó, anh lỡ hẹn, nếu... Nếu tối qua anh không uống rượu, dẫn cô đi khám bệnh, thì mọi chuyện sẽ không như thế này.

Lão Tiêu mặc dù biết rằng Quý Tiệp cũng không hay biết gì việc Gia Hình có thai, nhưng tức giận vẫn không hề giảm bớt, “Ngày hôm qua, Gia Nhu nói Gia Hình vì con lỡ hẹn cho nên mới đến kiểm nó đi đến bệnh viện cùng, lúc mới vừa ra khỏi cửa hàng thì Gia Hình ngất xỉu, sau đó đưa đến bệnh viện thì đã không còn kịp rồi, bác sĩ nói thể chất Gia Hình vốn yếu, hơn nữa lại làm việc quá sức... đứa nhỏ không thể giữ được...”

Thế chết yếu? Sao có thể như vậy? Gia Hình không phải luôn khỏe mạnh sao? Còn có làm việc quá sức... là vì anh sao? Anh không cảm thấy cô có gì bất thường, lại muốn cô tăng ca cùng anh, đến đêm thì triển miên vô độ, là anh, chính anh đã hại cô.

“Gia Nhu nói, sức khỏe Gia Hình trước đây cũng đã yếu rồi, thường xuyên bị bệnh, nhưng từ khi ba mẹ lần lượt bỏ đi, nó luôn cứng rắn chống chọi, không hề nghe nó than vãn câu nào?”

“Sao vậy? Hôm nay em đã đi bệnh viện với Gia Nhu rồi, còn sợ ngày mai anh không đi với em sao? À, đúng rồi, lúc này em gọi điện thoại cho anh mà chưa nói rõ, bác sĩ nói thế nào?”

“Bác sĩ nói... không cần tái khám nữa.” Giọng nói của cô khàn khàn.

“Nếu đã không việc gì thì ngủ sớm đi, đừng lo lắng quá!”

“Ừ... không việc gì.”

Quý Tiệp tự trách bản thân mình, biết rõ cô nói như thế thôi, thế mà hôm qua khi cô nói “không cần tái khám nữa” anh lại tưởng thật, anh đúng là đồ khốn nạn mà!

“Em không can thiệp vào không gian riêng gì đó của anh, anh muốn gì thì đều làm được cả, nhưng anh có từng nghĩ đến những gì em muốn không ? ”

“ Anh quản em là vì muốn tốt cho em thôi. ”

“ Nếu thật sự là tốt cho em thì nên quan tâm em, hôm nay..... ”

“ Lại là hôm nay ? Chỉ vì ngày hôm nay anh không đi bệnh viện với em nên em mới như vậy sao ? Em bị bệnh gì ? Em muốn lấy ngày hôm nay phủ nhận tình yêu của anh dành cho em sao? ”

Nghĩ đến đây, anh đập mạnh vào bàn, đáng chết! Anh tại sao lại nói với cô như vậy?

“Ông ngoại, sao hôm qua các người không nói con biết?”

“Ông cũng mới nghe Gia Nhu nói thôi.” Cũng may Gia Nhu không phải người kín miệng, mà cũng không cảnh giác với ông, cô chỉ nghe lời Gia Hình không nói cho Quý Tiệp nghe, nhưng lại quên mất quan hệ của ông và Quý Tiệp, bởi vậy đem hết mọi chuyện nói cho ông biết, “Gia Hình nói cho con biết cũng vô ích mà thôi, không muốn làm khó con, nó cũng không nghe bác sĩ khuyên bảo, hôm qua kiên trì về nhà, bác sĩ đồng ý nhưng với một điều

kiện là sáng nay phải trở lại bệnh viện sớm”

Quý Tiệp không nói nên lời, nhưng lão Tiêu vẫn nói tiếp, “Gia Nhu nói, Gia Hinh sáng sớm hôm nay rầu rĩ đến tìm nó, muốn nó cùng đi bệnh viện, lúc Gia Nhu đỡ nó đứng lên thì nó lại té xỉu lần nữa, bác sĩ bảo phải ở lại bệnh viện quan sát vài ngày...”

Anh sáng nay còn say rượu, thậm chí để cô một mình đến tìm em mình giúp đỡ. Hiện tại anh thật sự nghi ngờ chính mình nói yêu cô, thế mà anh đã dốc sức vì cô chưa? Cô có thể tha thứ cho thứ ngu xuẩn như anh không? Quý Tiệp xoay người mặc áo khoác, đi nhanh ra ngoài, không để ý lão Tiêu phía sau đang kêu gào.

Ôn Gia Hinh một mình ngồi ở ghế dài phơi nắng trong hoa viên bệnh viện, nhưng ánh mắt trời lại không thể nào tiến vào trong lòng cô được, lòng cô đau thất thương tiếc đứa con mà cô chưa kịp gặt mặt.

Cô sai rồi, sao lại không biết chăm sóc bản thân mình chứ, rõ ràng biết mấy triệu chứng này biểu hiện cho cô đang mang thai, sao lại không mua que thử thai mà thử? Lại còn đòi Quý Tiệp dẫn mình đi bệnh viện?

Vì sao... Vì sao là mẹ mà cô lại có thể nhẫn tâm bỏ đi đứa con của mình? Cô không có bệnh, nhưng khi thấy máu chảy ra từ hạ thân của mình, cô tan nát cõi lòng. Miếng thịt trong lòng cô cũng đã mất đi.

“Mẹ, con sai rồi, con sai rồi... Mẹ, đứa bé còn nhỏ như vậy mà... Ở trên thiên đường, mẹ giúp con chăm sóc nó... Nói với nó con không muốn như vậy, không phải... con ơi, mẹ không muốn như vậy...” Nước mắt từ khóe mi cô chảy xuống.

Trong hoa viên bệnh viện có mấy đứa nhỏ đang vui đùa, con của cô chưa lớn thì đã mất đi, nếu như nó lớn lên, thì phải mất bao lâu cô mới thấy nó chạy nhảy vui đùa như thế này?

Cô cứ tưởng rằng...

Bỗng nhiên trước mặt có bóng người che khuất tầm mắt của cô, che đi ánh mắt trời ảm áp, cô ngẩng đầu thì nhìn thấy Quý Tiệp mờ hời nhể nhãi, thờ hờn hển đứng ở trước mặt, trong mắt hiện lên lo lắng cùng ăn năn. Bàn tay to của anh nhẹ nhẹ run, rất muốn tiến đến ôm cô, nhưng lại sợ cô sẽ bỏ đi.

Anh giống như đứa nhỏ biết rõ mình làm sai, sợ hãi bị người lớn đánh đòn, vẻ mặt sám hối cùng áy náy, không còn vẻ tự phụ ngang tàng như xưa.

Hai người cứ như vậy mà nhìn nhau thật lâu, cô cũng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Quý Tiệp.

“Xin lỗi!” Không nói lời vô nghĩa, anh xin lỗi cô, anh biết tất cả là lỗi của mình, anh nghĩ khi nói ra điều này rồi sau đó từng giọt lệ từ khóe mắt Ôn Gia Hinh chảy xuống, cuối cùng tạo thành một chuỗi dài không dứt, nhưng cô vẫn ngồi đó nhìn anh, nước mắt cũng chẳng nhỏ giọt nào.

Quý Tiệp liền xông đến ôm chặt cô vào lòng mình, vòng tay siết chặt đến nỗi như muốn cơ thể hai người hợp thành một, “Anh biết giờ anh nói gì đều cũng vô nghĩa cả, anh xin lỗi, Gia Hinh, anh là thằng khốn nạn! Về với anh đi, cho anh thêm một cơ hội, anh sẽ chăm sóc đàng hoàng cho em, anh sai rồi, anh không biết yêu là gì, không xứng để em yêu...”

Anh nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt vô thần của cô, “Anh xin lỗi, lúc em cần anh nhất anh lại không ở cạnh em, đứa nhỏ không còn thì chúng ta có thể sinh đứa khác, chỉ cần em không việc gì là được rồi, chỉ cần em ở lại bên cạnh anh.”

Cô không hứa hẹn gì cũng không trả lời anh, “Anh che ánh mặt trời của em”

Nghe vậy, Quý Tiệp rất sợ hãi, đột nhiên sợ cô sẽ biến mất trước mặt mình, từ lúc gặp cô đến giờ, anh thậm chí cũng không nghe cô mắng mỏ mình câu nào, điều này lại càng làm anh hoảng sợ hơn.

“Quý Tiệp...” Nghe cô gọi tên mình, anh vội vàng nhìn cô, nhưng cô vẫn lặp lại câu nói lúc nãy, “Anh che ánh mặt trời của em” Anh buông cô ra, ngồi xuống cạnh cô, nắm chặt tay Gia Hinh, nhưng cô lại rút tay lại.

“Mẹ em nói chill lạnh thì đem phơi nắng, em trước đây thường bị bệnh, mẹ cũng nói thế, người lạnh thì phơi nắng thật nhiều sẽ ấm áp trở lại.” Cô rành mạch nói.

“Không cần phơi nắng, Gia Hinh, anh có thể sưởi ấm cho em, anh cam đoan lần này sẽ không để em thất vọng.” Về mặt Quý Tiệp áy náy, giọng nói cũng nghẹn ngào, “Em muốn anh phải làm gì để bù đắp lại cho em? Em nói đi, bất cứ thứ gì anh cũng sẽ làm vì em”

“Em không cần sưởi ấm, em không lạnh... Không biết đứa bé có lạnh hay không? Anh biết không... nó còn chưa kịp mặc quần áo, anh nói xem, mẹ em có đưa đứa bé đi phơi nắng không?”

Nghe vậy, lòng Quý Tiệp đau thất, cổ họng giống như có gì đó chẹn lại, hô hấp cũng khó khăn hơn.

“Anh có muốn nói gì với nó không?” Anh gật đầu, đưa tay ôm vai cô, lần này cô cũng không tránh, chỉ là cả người hoàn toàn cứng đờ.

“Con ơi, ba xin lỗi con.” Nói xong, mắt anh cũng đỏ ngầu cả lên.

“Con của chúng ta vẫn chưa kịp nghe chúng ta nói đã...”

“Gia Hình...”

“Em thậm chí còn không biết nó là trai hay gái nữa, thế anh có biết không?” Quý Tiệp lần đầu tiên biết đau lòng vì người mình yêu là như thế nào, lần đầu tiên anh hận người khác, người anh hận chính là bản thân anh.

“Anh cũng không biết... không sao, chờ khi đứa nhỏ lớn lên, mẹ sẽ nói em nghe...” Cô đưa tay lau nước mắt, cũng như lau đi nỗi xót xa trong lòng mình, “Không khóc, sau khi ba em bỏ đi, họ hàng ai nấy đều nói vì ba em không cần tụi em, lúc đó em đã lớn rồi, nghe người ta nói vậy cũng rất buồn cho nên chúng ta đừng khóc, ngày ngày nói chuyện với đứa nhỏ để nó biết không phải chúng ta không cần nó... Anh nói với nó đi, nói rằng không phải chúng ta không cần nó, được không?”

Anh biết rằng anh đã tổn thương cô rất sâu, nhất là hoàn cảnh gia đình cô, càng làm cô không tài nào quên đi đứa nhỏ được, anh rất sợ, rất sợ sẽ mất đi cô.

“Anh sẽ nói, anh sẽ nói với nó.”

“...Quý Tiệp, anh nghĩ chúng ta còn có thể ở bên nhau sao?”

“Đừng rời bỏ anh...” Cô không thể tha thứ cho anh sao? Cô phải đi sao?

“Em yêu anh cũng không hề so đo tính toán gì cả.” Cô đưa tay che miệng anh, ngăn anh nói tiếp, “Nhưng... sau khi chúng ta sống chung với nhau, em cảm thấy chúng ta càng ngày càng xa cách, có lẽ chúng ta không phải dành cho nhau.”

“Không, anh sẽ sửa đổi, anh sẽ cố gắng, anh thừa nhận trước đây anh không hiểu chuyện, anh có thể học, Gia Hình, đừng bỏ anh đi được không?” Anh ôm ghì lấy cô, một chút cũng không dám thả lỏng.

Cô không nói gì, nước mắt lại lặng lẽ chảy xuống. Cô còn có thể tin anh lần nữa sao?

“Gia Hình, lấy anh đi...”

Theo lời đề nghị của bác sĩ, Ôn Gia Hình phải ở lại bệnh viện quan sát ba ngày, Quý Tiệp cả ngày đều ở lại bệnh viện chăm sóc cô, sợ cô lại xảy ra chuyện gì nữa.

Mặc dù đau lòng vì chị mình không được đối xử tốt, nhưng dưới trăm ngàn phương cách để lấy lòng em vợ tương lai cùng cháu trai của Quý Tiệp, Ôn Gia Nhu đương nhiên cũng không thể không xiêu lòng.

Lão Tiêu bắt anh phải hứa là sẽ chăm sóc đàng hoàng cho Gia Hình cùng cháu ngoại đích tôn của ông, nếu chuyện này còn xảy ra một lần nữa, ông nhất định sẽ băm Quý Tiệp làm thịt cho hả giận.

Nhưng sự uy hiếp của mọi người lại không bằng sự tự trách của anh, anh sẽ không tái phạm nữa, anh biết nếu như có một lần nào nữa thì Gia Hình sẽ rời bỏ anh thật sự.

Ôn Gia Hình cũng không đồng ý sẽ lấy anh hay không, nhưng sau vài ngày thuyết phục và cũng không thể nào lay chuyển được sự cầu xin của anh, cô trở về căn nhà của hai người.

Sợ cô một mình ở nhà dưỡng bệnh buồn chán nên anh nghĩ việc ở công ty ở nhà với cô, đương nhiên anh là tổng giám đốc cho nên không thể bỏ mặc mọi việc được, may mà kỹ thuật vi tính giờ tiên tiến nên anh ở nhà làm việc y như lúc ở công ty vậy.

Hiện ta ba bữa anh đều tự mình nấu cả, còn mua thức ăn dinh dưỡng cho cô nữa, đến chiều thì hai người ra công viên tản bộ, tối đến thì anh nhẹ nhàng ôm cô ngủ.

Nửa đêm cô giật mình thức giấc, anh lẳng lặng ở bên trấn an; cô khát hay đói bụng, anh tự mình chuẩn bị đồ ăn khuya cho cô; lúc nói chuyện về đứa nhỏ, anh cũng cam đoan sẽ nói với nó rằng cô không phải cố ý.

Tình cảm cùng sự dịu dàng của anh làm trái tim băng giá của cô tan chảy, tuy rằng cũng không thể nói là suốt ngày chỉ chốc vói nhau như trước, nhưng gần đây cô cũng cười với anh nhiều hơn trước, ít khi nhắc đến chuyện đứa nhỏ.

Buổi sáng cuối tuần, Quý Tiệp ra ngoài sớm để mua đồ cho cô, Ôn Gia Hình ngồi yên tại sofa nhìn khí trời hôm nay đến gần người.

Vẫn là ánh mặt trời ấy... nhưng cô lại không cảm thấy lạnh lẽo như trước nữa.

Cô không đồng ý kết hôn với anh không phải vì trách anh, mà cô trách bản thân mình, dù sao cũng là tại cô không chú ý sức khỏe của mình vì vậy mới đẻ non, cho nên cô sợ rằng mình sẽ quyết định sai, sẽ đánh mất hạnh phúc một lần nữa.

Cô tưởng rằng đóng chặt lòng mình mãi mãi nhưng lại không thể nào thắng được sự dịu dàng cùng tình yêu của anh, cô làm sao có thể lừa chính mình được, cô thật sự yêu anh. Nghĩ rằng bị cô từ chối thì Quý Tiệp sẽ không nhắc đến chuyện kết hôn nữa, ai ngờ được mỗi ngày anh đều kiên trì dùng đủ mọi cách để cầu hôn cô, chuẩn bị những món quà khác nhau để làm cô vui.

Nhớ lại những giây phút ngọt ngào mấy ngày nay, cô mỉm cười, thế này thì cô sao có thể đóng chặt lòng mình lại chứ?

Tiếng điện thoại vang lên, Ôn Gia Hình không bắt máy, cô biết lát hồi cuộc gọi sẽ tự động chuyển vào máy ghi âm, bởi vì mấy ngày nay Quý Tiệp ở nhà làm việc nên có rất nhiều cuộc điện thoại gọi đến cho anh, nhưng anh nói mọi việc đều không quan trọng bằng cô, cho nên anh mới lựa chọn nấu cơm cho cô ăn trước, hoặc là lấy nước uống cô, sau đó mới trả lời điện thoại.

“Alo, mình là Dục Thần đây, Quý đại thiếu gia có ở nhà không? Gọi điện thoại di động cho cậu mà chẳng ai bắt máy, gọi đến công ty thì họ bảo mình gọi điện thoại nhà, mà giờ cũng chẳng ai nghe, bộ sáng sớm dẫn vợ ra ngoài dạo hả?”

Di động không nghe? Cô nghĩ chắc anh lại để quên điện thoại ở trong phòng rồi.

A— là tổng giám đốc của tập đoàn Đinh Thị, Đinh Dục Thần, đúng rồi, anh ta là bạn thân của Quý Tiệp.

“Cậu không ở nhà thật là đáng tiếc, mình còn định kêu cậu đoán thử xem mình đang ở phương trời nào.” Giọng nói Đinh Dục Thần đầy vẻ hào hứng, mà bên kia điện thoại lại truyền đến tiếng gió rít gào, tiếng ồn rất lớn.

“Còn nhớ cô gái lần trước mình nhắc với cậu không? Mình rốt cuộc tìm được cô ấy rồi, thì ra cô ấy trốn đi Hongkong, mình vừa xuống máy bay, lần này mình tuyệt đối sẽ không để cô ta chuồn mất nữa đâu.” Ôn Gia Hình rất muốn cười, nhưng cô ráng nhịn xuống. Xem ra cũng có một cô gái trị được Đinh Dục Thần rồi!

“Mình định gọi cậu để nói lần này mình nhất định sẽ không thua cậu đâu, nghe Hạo Phong nói cậu cầu hôn nhưng lại bị Ôn Gia Hình cự tuyệt, được được, lần này mình nhất định sẽ thắng cậu, cậu chuẩn bị dự hôn lễ của mình đi kia! Nếu không thì chúng ta cá cược nữa đi, giống như lần trước cá 1000 tệ Ôn Gia Hình sẽ tỏ tình với cậu trước đó, chúng ta lần này cũng cá 1000 tệ, nói không chừng cô gái mình đang đeo đuổi sẽ chủ động tỏ tình với mình trước, ha ha”. Nghe vậy, nụ cười trên mặt cô biến mất. Quý Tiệp lấy tình yêu của hai người cá cược cùng người khác ư?

“Nhưng mà cũng rất khó lấy được 1000 tệ của cậu, dù sao mấy chiêu ghi âm đó chưa chắc ai cũng làm được, đúng thật là rất vui. ... À, mình gặp một người bạn, mình cúp đây, có gì liên lạc sau.”

Ôn Gia Hình vô thần ngồi ở sofa, cố gắng nhớ lại những gì lúc nãy Đinh Dục Thần nói. Chẳng lẽ Quý Tiệp chỉ vì 1000 tệ đó mà đeo đuổi cô?

Cô đi vào phòng ngủ cầm điện thoại của Quý Tiệp đang để ở đầu giường, bấm vào thư mục lưu trữ file ghi âm, điện thoại lúc này phát ra đoạn đối thoại khi cô say rượu.

Cả người lạnh run, cô cảm giác như mình bị si nục, cô có thể không quan tâm nguyên nhân đeo đuổi cô, cô tin rằng cả hai người đều yêu nhau thật lòng.

Thế nhưng anh giữ lại đoạn ghi âm này để làm gì? Cô tưởng rằng anh giữ đoạn ghi âm này như vật kỷ niệm mà thôi, chẳng lẽ anh thật sự dùng đoạn ghi âm này để khoe chiến tích với bạn bè sao? Đoạn đối thoại thân mật như vậy mà anh có thể dễ dàng để cho người khác nghe, để cho người khác giễu cợt cô, cô làm sao còn có thể tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của anh nữa?

Trong phòng khách truyền đến tiếng mở cửa, cô làm như không có việc gì bỏ điện thoại xuống, ra khỏi phòng.

“Gia Hình, anh mua cháo thịt nạc mà em thích ăn nè.” Tiếng Quý Tiệp vọng vào, “Mau ra đây ăn đi, nếu không thì sẽ nguội mất.”

“Em đây.” Nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Quý Tiệp mà cô cảm thấy bi ai, cô không biết đâu mới là con người thật của anh. Lòng cô nhói đau, nhưng cô vẫn hy vọng mọi chuyện còn có thể vẫn hồi, anh sẽ giải thích mọi chuyện với cô.

“Em đang nghĩ gì vậy? Có tâm sự sao?” Quý Tiệp thấy cô hơi là lạ, đưa tay sờ trán cô, “Em không khỏe hả? Đi, anh dẫn em đi bác sĩ.”

“Em không sao.” Cô kéo bàn tay to của anh khỏi trán mình, ôn nhu cười, “Chỉ là chờ anh hơi lâu thôi, em còn tưởng rằng anh lạc đường nữa chứ.”

“Làm gì có! Anh đâu phải vụng về như em đâu.” Anh nói đùa với cô, hôm nay tâm trạng cô có vẻ vui hơn mọi khi.

Hai người vừa ăn sáng vừa trò chuyện rất vui vẻ đến quên mất cả thời gian, sau khi ăn hết tô cháo, cô mới ngẩng đầu, do dự một lúc mới mở miệng hỏi.

“Anh còn nhớ lúc mình ở Paris, buổi tối em uống rượu say ấy, em đã tỏ tình với anh, nhớ không?”

Quý Tiệp thoáng giật mình, sau đó mới gật đầu, “Đương nhiên là nhớ, suốt đêm đó em hể mở miệng là 1 Edward, 2 cũng Edward, hừ, anh làm sao mà có thể quên cho được.” Giọng nói anh có chút giận dữ.

Cô giả bộ tức giận trừng mắt lườm anh, “Vậy chắc anh cũng không quên anh gạt em thế nào chứ, em sợ tới mức cả người toát mồ hôi lạnh.”

“Anh chỉ muốn nhắc em lần sau đừng uống nhiều rượu thôi mà.” Anh cũng chẳng cảm thấy mình làm gì quá đáng cả.

“À... thế nên anh mới giữ đoạn ghi âm đó lại để uy hiếp em chứ gì, để nhắc nhở em đừng uống rượu phải không?” Cô thử hỏi anh.

“Không phải vậy, anh giữ lại để làm kỷ niệm, trong đoạn ghi âm đó là lời tỏ tình của em, anh làm sao dám tùy tiện làm bậy được.”

Cô giả bộ tức giận lườm anh, “Vậy anh mà dám cho người khác nghe, cả đời này em không thèm nhìn mặt anh.” Khóe miệng tươi cười, cô chờ anh phản bác lại, chờ anh thừa nhận mình sơ sót.

Khuôn mặt Quý Tiệp căng thẳng, sau đó mới vội nói, “... Anh nào dám, nếu không thì em lại nguyên rủa anh thì sao.”

Nụ cười trên mặt Ôn Gia Hinh tắt ngấm, anh quả nhiên đang nói dối, nếu như anh đã thẳng thắn với cô, cô còn có thể cho anh một cơ hội.

Không muốn nhắc đến chuyện uống rượu đêm đó cùng đám Dục Thần nữa, Quý Tiệp lấy hộp đựng nhẫn từ trong túi ra.

“Gia Hinh, hôm nay anh muốn cầu hôn với em lần nữa, lần trước em nói không thích mấy trang sức quý báu, lần này anh tự mình đi lựa chiếc nhẫn này, tuy rằng cũng không đáng giá mấy, nhưng hy vọng em sẽ thích.” Cô nhìn chiếc nhẫn có đính đá màu lam trong tay anh, dù thủ công không được sắc xảo cho lắm nhưng nhìn cũng rất đẹp, cô rất thích nhưng không hiểu sao lòng cô lại nguội lạnh.

Cô mỉm cười ngọt ngào, gật đầu, vươn bàn tay trắng nõn ra, “Em rất thích, anh đeo cho em đi.”

Quý Tiệp kinh ngạc, “Em đồng ý lấy anh rồi sao?” Anh không hề nghĩ lần này mình lại thành công. Ôn Gia Hinh gật đầu, anh vội vàng đeo nhẫn vào tay cô, chiếc nhẫn đeo vào tay cô càng đẹp hơn.

“Được rồi, em đồng ý lấy anh, em hy vọng lễ đường sẽ trang trí đầy hoa hồng, còn phải có một bánh kem 5 tầng nữa, ít nhất phải có hai mươi chiếc xe đón dâu, rồi mấy quan khách phải cùng chúc phúc em.”

Anh kích động nắm lấy tay cô, “Chỉ cần em chịu lấy anh, điều kiện gì cũng được hết.”

Cô tựa vào lòng anh, vẻ mặt tươi cười nhưng ẩn sau đó lại có chút thống khổ, “Vậy chúng ta tổ chức đám cưới vào ngày đầu tháng sau đi.”

“Được.” Anh không suy nghĩ mà đồng ý ngay, bởi vì giờ anh quá hạnh phúc rồi!

Ngày đầu tháng sau?

Chính là ngày cá tháng tư!

Quý Tiệp thật không muốn hôn lễ diễn ra vào ngày xấu như vậy, nhưng bạn gái anh rốt cuộc đã gật đầu chịu lấy anh, anh làm sao lại có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Huống chi Gia Hinh còn nói hôm đấy là ngày hoàng đạo, cô muốn đám cưới vào ngày này cho nên anh mặc dù không vừa lòng lắm nhưng vẫn sốt sắng chuẩn bị hôn lễ.

Anh vì cô đặt một bộ áo cưới sang trọng của Pháp, còn kêu thợ kim hoàn làm một bộ trang sức kim cương có giá trị xa xỉ. Nôn nóng đợi chờ đến ngày một tháng tư, Quý Tiệp đã đến lễ đường rất sớm, hôm nay anh mặc bộ âu phục màu trắng thẳng tắp. Vẻ đẹp trai cùng lãng tử của anh khiến bao cô gái phải thêm muốn, chỉ tiếc rằng trong lòng anh chỉ có duy nhất hình bóng của Ôn Gia Hinh mà thôi.

Anh yêu Ôn Gia Hinh, yêu bộ dáng yêu kiều của cô, chiếc miệng nhỏ nhắn hay nguyên rủa anh, sự kiêu căng cao ngạo cùng tài trí thông minh của cô... Đáng tiếc rằng trước khi cưới không thể gặp nhau, cho nên mấy ngày trước Gia Hinh đã gom hành lý về nhà cô ở vài ngày, cô cũng kiên trì kêu anh không cần đón dâu gì cả, cứ ở lễ đường chờ cô đến là được rồi, anh không hề nghĩ Gia Hinh lại là người phụ nữ truyền thống như vậy.

Quan khách đã đến gần hết, lễ đường xa hoa thập phần náo nhiệt.

Theo yêu cầu của cô, lễ đường phải trang trí đầy hoa hồng, có bánh kem 5 tầng có cắm 2 cô dâu chú rể nhỏ nhỏ, và trên bánh kem ghi tên của anh và cô.

Đội ngũ đón dâu cũng đã có mặt rồi, anh nhìn đồng hồ rồi nhìn quan khách đang trò chuyện rôm rả trong lễ đường.

Hôn lễ sẽ cử hành lúc 10 giờ, chủ hôn cũng đã đến từ sớm, họ hàng cùng bạn thân đều đến chung vui cùng anh, có cả phóng viên túc trực chụp hình.

Nhưng giờ cũng đã 9h30, gần tới giờ cử hành hôn lễ, sao Gia Hinh còn chưa đến nữa?

Quý Tiệp bắt đầu lo lắng, chẳng lẽ trên đường xảy ra chuyện gì?

Anh gọi điện thoại cho người phụ trách tiếp đón bạn bè của cô dâu, nhưng đối phương nói họ đến nhà Ôn Gia Hinh từ sớm nhưng ấn chuông cửa mãi vẫn không thấy ai ra mở cửa cả.

Quan khách đã chờ đến sốt ruột, lão Tiêu cũng nhíu mày lo lắng.

Quý Tiệp lúc này mới để ý thấy nhà gái không một ai đến hết, em gái Gia Hinh đâu? Lòng anh nóng như lửa đốt, gọi điện thoại cho Ôn Gia Hinh thì lại tắt máy, gọi cho Ôn Gia Nhu thì cũng tắt máy, gọi đến cửa hàng bánh thì không ai nghe!

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Quan khách bắt đầu thấy lạ nên hỏi han, giờ này cô dâu còn chưa tới nữa, chuyện gì xảy ra ?

Đột nhiên một đứa bé từ cửa bước vào, Quý Tiệp vừa nhìn thấy Ôn Tiểu Khải liền thở phào nhẹ nhõm, vội vàng bước đến, « Sao giờ này mẹ và dì con còn chưa đến nữa ? » Chỉ thấy Ôn Tiểu Khải bắt đầu đi nhún vai, sau đó lấy lá thư từ trong túi ra đưa cho Quý Tiệp, « Đây là thư của dì kêu con đưa cho chú, dì ấy nói hôm nay đi ấy sẽ không đến lễ đường. »

« Con nói cái gì ? » Quý Tiệp nghe như sét đánh ngang tai, đau đến nỗi không thở được, anh cuống quýt lấy thư ra coi, trên thư là chữ viết mà anh rất quen thuộc :

Gửi Quý Tiệp,

Em không phủ nhận rằng em yêu anh, nhưng em hy vọng mai sau chuyện của chúng ta chỉ còn là dĩ vãng. Lúc anh xem thư này thì em đã ra nước ngoài rồi, đi đâu à ? Em nghĩ anh cũng chẳng quan tâm đâu, theo tính tình của anh, anh sẽ không bao giờ để người khác trêu chọc mình, chắc hẳn giờ anh đang rất tức giận.

Chúng ta xem như huê nhau, bởi vì em cũng rất giận, anh vì cá cược mà theo đuổi em, rất quá đáng, thế mà anh còn lấy đoạn ghi âm để khoe khoang với mọi người như một chiến tích của mình, làm thế nào em còn có thể chịu được ?

Bất ngờ sao? Tưởng rằng cả đời này em sẽ không biết ư? Anh về nhà nghe băng ghi âm trong điện thoại thì sẽ hiểu, ghê tởm hơn là anh đã làm sai mà còn nói dối?! Anh đã không thẳng thắn với em, thì em còn sao còn tin lời hứa hẹn của anh được ?

Có lẽ lúc anh cầu hôn em... chắc cũng lại là một ván bài khác...

Ngày cá tháng tư vui vẻ !

Gia Hình lưu bút.

Lá thư rơi xuống đất, Quý Tiệp đứng tần ngần tại chỗ, quan khách trong lễ đường đều tò mò trở mắt nhìn.

« Chuyện gì vậy ? » Một vài người bạn của Quý Tiệp quan tâm hỏi.

Quý Tiệp bỗng đứng nở nụ cười, vẻ mặt tưởng chừng như vui vẻ nhưng lại thoáng đau đớn, « Thật xin lỗi đã làm tốn thời gian của mọi người, hôn lễ hôm nay chỉ là trò đùa trong ngày cá tháng tư thôi. »

Chỉ là trò đùa....

Bạn đang đọc truyện *Lão Công Bất Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: end

Hai tháng sau – Trước cửa giáo đường ở Luân Đôn, một đám người tụ tập rất náo nhiệt, hoa như bay như múa trên bầu trời xanh thẳm.

Cô dâu chú rể vui mừng nhận sự chúc phúc của họ hàng bạn bè, nhìn bộ họ tươi cười hạnh phúc mà khiến người ta phải chạnh lòng.

Nếu hai tháng trước cô không trốn khỏi hôn lễ thì có phải hôm nay cô cũng sẽ hạnh phúc như vậy không? Không, có lẽ cô còn bị tổn thương hơn nữa.

Ôn Gia Hình nhìn hôn lễ của người khác mà hai mắt đỏ hoe, bất giác cô càng đi càng đến gần lễ đường, đột nhiên hoa cô dâu từ trên cao rơi xuống tay cô, cô theo bản năng chụp lấy, nhất thời mọi người trong hôn lễ đều nhìn về phía cô.

Nhìn kỹ thì cô dâu chú rể đều là người phương Đông, mà sao... Chú rể đó nhìn rất quen mặt, cô tò mò nhìn chú rể, đôi phương cũng đang nhìn cô, hai người bốn mắt nhìn nhau, trên mặt đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Ôn Gia Hình xoay người định đi, không ngờ chú rể lại chạy nhanh về phía cô, “Ôn tiểu thư, chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?”

Cổ tay cô bị đôi phương nắm chặt, cô đứng tại chỗ xoay đầu ra về bình tĩnh nhìn Đinh Dục Thần, “Tôi không biết anh gọi tôi có chuyện gì, hay là các người cá cược gì nữa rồi muốn tôi hỗ trợ để chứng minh phải không?”

Về mặt Đinh Dục Thần buồn thiu, áy náy nói, “Tôi hy vọng cô có thể nghe tôi giải thích, mọi chuyện không phải như cô nghĩ đâu.”

Cô lãnh đạm nói, “Chúng ta cũng không phải tính là quen biết, anh không cần phải giải thích gì với tôi cả.”

“Quý Tiệp yêu cô.” Đinh Dục Thần nghiêm túc nói, “Lúc trước ở hôn lễ cô gạt cậu ấy, chuyện này đã thành trò đùa trong giới kinh doanh, nhưng cậu ấy không hề đồ lỗi cho cô.”

“Vì đó là do anh ta sai.”

“Chuyện cá cược chỉ là trò đùa của đàn ông với nhau mà thôi, Quý Tiệp cũng chính miệng thừa nhận tình cảm của hai người không thể nào dùng 1000 tệ để so sánh được, cậu ấy cũng không phải vì muốn thắng mà yêu cô.”

Nhìn Đinh Dục Thần, Ôn Gia Hình cảm thấy cô quả thật rất vô dụng. Kỳ thật cô cũng đã sớm mềm lòng... “Nhưng anh ấy đem đoạn ghi âm...”

“Cô còn nhớ nội dung đoạn ghi âm đó không? Trong đó không chỉ có lời tỏ tình của cô, mà còn có lời tỏ tình của Quý Tiệp nữa, cô nghĩ cậu ấy lại lấy mình ra làm trò đùa sao?”

Cô đứng thật đã quên, trong đoạn ghi âm có đối thoại của hai người.

“Đó là lúc chúng tôi đang uống rượu, tôi giật điện thoại của cậu ấy, trong lúc vô ý nghe được đoạn ghi âm, cậu ấy còn vì chuyện này mà xém tí nữa đã trở mặt với nhau rồi...” Trong nhất thời, vẻ mặt Đinh Dục Thần trở nên cam chịu, “Nhưng hiện tại tốt rồi, rốt cuộc cũng trở mặt, cô xem đi, đây là cậu ấy đánh tôi đó.”

Nhìn theo tay của Đinh Dục Thần, cô thấy cảm anh ta có vết bầm, nhìn như còn rất mới. Hơn nữa, trên đó còn có hoa văn rất kỳ lạ?

“Tôi nói với cậu ấy là muốn nhanh chóng kết hôn, lúc đó cậu ấy còn cười chúc phúc tôi, không ngờ tới cậu ấy lại giả bộ mà thôi, hai ngày trước bữa đám cưới, cậu ấy tới tìm tôi nói là muốn tặng quà cho tôi, cô xem đi. Đây là dấu ấn cậu ấy gây ra.”

Ôn Gia Hình nở nụ cười, cười đến nỗi không ngừng được, “Ha ha—anh ta cũng có mắt thẩm mỹ lắm, kiểu nhẫn này của anh ấy cũng rất đẹp, rất hợp với anh ấy.” Nói xong, cô còn cảm thấy rất khâm phục Quý Tiệp.

“Mẹ nó, shit! Tôi vậy mà lại chửi thề trong hôn lễ của mình, hai vợ chồng các người đều cùng một ruột, đều chẳng có lương tâm như nhau.” Thế mà anh lại vì chuyện của hai người này mà áy náy.

“Tôi và anh ấy chưa có kết hôn, anh đừng có gọi bậy bạ, huống hồ anh ấy vẫn chưa ‘gian dâm cướp của, lớn nhỏ ăn sạch’ của anh đã là may lắm rồi, lát nữa anh nên gọi điện thoại cảm ơn anh ấy đi.”

“Cảm ơn cái con khỉ mốc khô! Đúng rồi, nhắc đến gọi điện mới nhớ, tôi giúp cô gọi điện thoại cho cậu ấy.”

“Không cần.”

Lần này giọng điệu Đinh Dục Thần mang vài phần chỉ trích, “Tôi còn chưa giải thích rõ sao? Hay là cô không tin tôi? Cô nhẫn tâm tiếp tục tra tấn cậu ấy sao?”

“Không phải. Chuyện của hai chúng tôi không phải chỉ dùng hai từ xin lỗi là giải quyết được, có một số chuyện tôi muốn anh ấy giải thích rõ, cũng có một số chuyện tôi phải tự mình tìm hiểu, tôi sẽ liên lạc với anh ấy, anh không cần phải lo.”

“Nhưng mà...”

“Này, anh còn muốn đứng đây nói chuyện với tôi đến bao giờ nữa? Bà xã anh từ nãy giờ cứ nhìn chúng ta, giống như sắp phát hỏa rồi, nếu cô ấy đến hỏi thì tôi tuyệt đối sẽ làm chứng giúp anh, nói tôi là vợ bé của anh.” Cô nghĩ cô dâu chính là cô gái mà Đinh Dục Thần đeo đuổi đến tận Hongkong, xem ra anh ta cũng yêu người vợ này lắm. Thật không ngờ, một công tử hào hoa nổi danh trong giới thượng lưu lại có thể vì một đóa hoa mà bỏ cả khu rừng.

“Shit, tôi mặc kệ các người!” Anh vội vàng chạy về phía lễ đường, không ngừng dỗ dành cô dâu.

Xoay người bước đi, Ôn Gia Hình không biết phải làm sao. Nghe Đinh Dục Thần nói xong, cô nhất thời mất đi phương hướng, chẳng còn hứng thú đi du lịch gì nữa.

Biết Quý Tiệp không lấy đoạn băng ghi âm ra khoe, cô đoán rằng lúc trước anh nói dối là có lý do, vấn đề mấu chốt vẫn là do cô.

Cô nâng tay lên, nhìn ngón tay áp út của mình, cô đã làm chuyện quá đáng như vậy, anh còn muốn cưới cô không?

Đèn đỏ, cô dừng lại bên đường, ngẩng đầu nhìn qua bên kia đường thì chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, một người đàn ông phương Đông cao gầy, khuôn mặt vẫn tuấn tú như trước, nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm túc.

Là mơ sao? Thật là Quý Tiệp ư?

Cô không dám tin vào mắt mình. Anh sao lại ở đây? Cho dù Đinh Dục Thần có lên gọi điện thoại cho anh thì cũng không thể nào nhanh vậy.

Một chiếc xe tải đột nhiên chạy ngang qua, cản trở tầm mắt của cô, trong phút chốc cô ngăn ra sợ bóng dáng kia sẽ biến mất.

Chiếc xe chạy qua rồi, bóng dáng bên kia đường cũng không còn ở đấy, toàn thân cô run rẩy, lòng đầy sợ hãi, dường như có gì đó mất mát trong cô. Cô hít một hơi thật sâu, trán đầy mồ hôi, tim thì lại đập nhanh.

Đây là ảo giác sao? Vì cô rất nhớ anh sao?

Hai tháng nay cô ép mình đừng nghĩ đến anh nữa, cô ép bản thân mình phải kiên cường, đừng nghĩ đến anh nữa... vì mỗi lần nhớ đến khuôn mặt anh,

bao nhiêu kỉ niệm của hai người lại ùa về.

Cô không nào lừa dối chính mình, cô phải đi tìm anh.

Vừa xoay người thì cô liền đụng vào một người cao lớn, ngẩng đầu nhìn lên cô chợt bàng hoàng đứng bất động tại chỗ.

“ Anh... ”

Quý Tiệp đang đứng sừng sững trước mắt cô, vẫn mặc bộ âu phục màu đen thường ngày, vẫn đẹp trai như trước, chỉ là khuôn mặt hốc hác đi nhiều, vẻ mặt có chút mệt mỏi khiến người ta phải đau lòng.

Hai tháng qua anh sống thế nào ?

“ Hành trình của em đã xong chưa ? ” Hồi lâu sau, một giọng nói khàn khàn lãnh đạm, có chút ngang ngược cất lên.

Ôn Gia Hinh không nói gì, cô không tài nào cười được, chỉ đứng lặng yên ở đó.

Ôn Gia Hinh y như trẻ con bỏ nhà ra đi rồi bị bắt về, không còn đường nào chạy thoát, cũng không thể cự cãi gì, đành phải ủ rũ cúi đầu chờ đợi người ta xử lý mình.

Cô cảm giác anh từ từ bước đến gần mình, hơi thở quen thuộc kia càng ngày càng gần, chợt cô muốn khóc thật to.

Cho đến anh đứng trước mặt cô, cô nghĩ anh sẽ ôm chặt mình vào lòng, nhưng ngược lại anh chẳng hề làm gì cả.

Ngẩng đầu lên, cô đối diện với đôi mắt sâu đen của Quý Tiệp, cô liếc nhìn thấy có hai người đàn ông to con bước xuống từ chiếc xe hơi màu đen phía sau lưng anh.

“ Đưa cô ấy đi, nếu cô ấy dám kháng cự, cứ dùng dây thừng trói cô ấy lại. ”

Nghe lệnh của Quý Tiệp, hai người đàn ông to con nắm chặt hai tay cô. Cô trừng mắt nghi hoặc nhìn Quý Tiệp, anh thì lại đứng đưng nhìn cô.

Cô ra sức giãy dụa, nhưng sức lực của một cô gái yếu ớt thì không thể nào địch nổi hai người đàn ông cường tráng được.

“ Quý Tiệp, anh làm cái gì vậy ? Thả tôi ra... Mau kêu họ buông ra, tay em rất đau... ”

Cô liều mình quát to, nghe cô la tay đau, anh nhúm mày.

Ôn Gia Hinh cố gắng nói, “ Đau quá, tay em bầm hết rồi... rất đau... ”

Lạnh lùng nhìn cô, Quý Tiệp đưa mắt ra lệnh hai người đàn ông kia, “ Mang lên xe, nhanh lên. ”

Cô há hốc mồm, Quý Tiệp định bắt cóc cô sao ?

Trên xe, cô bức tức nhìn Quý Tiệp, anh lại giống như một vương giả kiêu ngạo, ngồi bắt chéo chân trên ghế, bộ dáng lạnh lùng cùng tuyệt tình.

Nhìn ánh mắt hình viên đạn của cô, anh quăng cả vật sang một bên, nhích người kê sát mặt cô.

“ Không cần nhìn anh bằng ánh mắt này, anh không thích. ”

Quý Tiệp nói thỏ thẻ bên tai Ôn Gia Hinh, giọng nói vẫn lạnh như băng.

Gặp lại thế này cô thật không biết nên khóc hay nên cười, cô đúng thật là cao số còn có thể gặp lại anh. Nhưng người này dám bắt cóc cô ?

Đinh Dục Thần gạt người !

Lúc trước ở hôn lễ cô bỏ anh đi, chuyện này đã trở thành trò cười trong giới kinh doanh, nhưng anh không hề đổ lỗi cho cô. Vì anh tức giận đến nói không nên lời, cho nên hiện tại tìm được cô rồi, nên anh tính giết người diệt khẩu cho hết giận đây !

Càng nghĩ cô lại càng bức mình. Anh nhỏ nhen vậy sao ? Đáng giận !

Bên trong xe hoàn toàn tĩnh lặng, hai người cứ y như trước kia, hề giận nhau là không ai nói chuyện với ai, kiểu như so ai giỏi chịu đựng hơn ai, mười phút sau, Ôn Gia Hinh đột nhiên bật cười.

” Em cười cái gì ? Em tưởng anh không dám làm gì em sao ? ” Giọng nói Quý Tiệp có chút tức giận cũng có chút cam chịu.

“ Không phải, xin lỗi, em không có ý gì. ” Cô vội ngừng cười.

Cô không phải cố ý, chỉ là nhớ đến hình ảnh hai người giận nhau lúc trước cô lại cảm thấy buồn cười, hại cô trong tình huống này mà còn thấy vui, kết

quả nhện không được liền bật cười.

Xe đi được gần nửa tiếng thì dừng lại, cô bị anh kéo xuống xe, cô không biết mình đang ở đâu, chỉ cảm thấy gió đang rít gào bên tai mình.

Đột nhiên anh dừng bước, ấn vai cô xuống để cô ngồi yên vị, anh cầm chặt tay cô ngó nghiêng ngó ngửa như là đang kiểm tra gì (lúc đầu Ôn Gia Hinh kêu là tay bị bầm, Quý Tiệp coi thử bị j k), sau đó lại dùng dây thường trói chặt cổ tay cô, nhưng anh không buộc chặt cho lắm.

Lúc này, Ôn Gia Hinh lại nhện không được gật cười lần nữa.

Quý Tiệp lườm cô, đương nhiên cô cũng chẳng bận tâm mấy, “Em lại cười gì nữa ?”

“Không. Không có gì, anh tiếp tục làm việc của anh đi.” Cô đúng thật là bệnh thần kinh, chết đến nơi mà còn phát hiện anh quan tâm mình, nhưng cảm giác rất âm ập, như rằng không hề có nỗi sợ nào ở phía trước.

Bên tai truyền đến một giọng đàn ông khác, “Thiếu gia, chuyên cơ đã chuẩn bị xong hết rồi.”

“Tốt.” Quý Tiệp đáp nhẹ một tiếng, sau đó liền kéo Ôn Gia Hinh đi, “Anh muốn dẫn em đi đâu ?”

Anh lạnh lùng cười, “Em đoán đi ?”

“..... Về cửa hàng bánh ?” Nói thật, trong đầu cô lúc này nhớ đến mấy cái bánh thơm ngon của em gái.

Trong chốc lát, anh vuron tay đánh mạnh vào mông cô, “Sai.”

“Sai thì thôi, anh làm gì mà đánh mạnh dữ vậy ? Đau nha.”

“Nếu không đau thì làm sao em thông minh lên được.”

“Anh...” Vốn tưởng thừa dịp anh ôm cô mà thúc vào ngực anh một cái, nhưng chợt cô nghe tiếng tiếng gió rít gào rất mạnh, động cơ quay ầm ầm... “Anh dẫn em lên máy bay ?”

Anh lại nhéo hai má cô, “Đáp đúng.”

Sai cũng đánh, đúng cũng đánh, người này quả nhiên thích hợp trà độc cấp dưới, không thích hợp làm dục anh tài.

“Anh thật ra là muốn dẫn em đi đâu ? Vì sao lại bắt em lên máy bay ?”

“Không phải lúc này em cười rất vui vẻ sao, chả lẽ hiện tại sợ rồi ư ?”

Đương nhiên là không, nói thật ra cô là càng ngày càng không sợ, ngực anh rất ấm áp, nhưng cô lại không thể nói ra lời này, nếu không anh sẽ rất đắc ý, “Phải, em sợ lắm, cho nên tốt nhất anh nói đi, muốn làm gì em ?”

“Anh định đến khi máy bay đang ở độ cao 5000 mét, anh sẽ thả em từ trên cao xuống thịt nát xương tan, để em biết bỏ anh đi thì kết cuộc bi thảm thế nào.” Giọng nói uy hiếp của anh vang bên tai cô, làm cô nhớ đến giai đoạn ngọt ngào của hai người, giọng điệu anh lúc này cứ y như lúc cô nguyên rủa anh vậy, khẩu xà tâm phật.

Quý Tiệp lại kẻ sát tai cô, gian xảo nói, “Sợ sao ? Thử tưởng tượng đi, một thân hình mảnh mai như vậy nếu như rơi từ trên cao xuống, rơi ngay xuống biển thì sẽ thành bộ dạng gì ?”

“Biến thành mỹ nhân ngư sao ?”

Quý Tiệp kinh ngạc ba giây, lập tức nâng cằm cô lên, lực tay cũng mạnh hơn, “Em nghĩ anh đang nói giỡn hả ? Em nghĩ anh không dám làm sao ?”

Không đẩy ra bàn tay đang làm đau cằm cô, Ôn Gia Hinh chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, “Em có thể để lại di ngôn chứ, nguyện vọng cuối cùng trước khi chết ?”

“Nguyện vọng gì ?”

“Em đã đi nhiều nước rồi, rất là mệt nha, anh có thể cho em mượn vai anh một tí được không ?”

Bầu không khí hoàn toàn tĩnh lặng, Quý Tiệp cũng không biểu lộ gì, mà Ôn Gia Hinh cũng chẳng thấy sợ hãi gì.

Sau đó có người nhẹ nhàng ôm cô, cô không chỉ có thể tựa vào vai anh mà còn nằm gọn trong lòng anh, rất thoải mái, rất ấm áp, khóe môi Ôn Gia Hinh bất giác giương lên thành một đường cong đầy thỏa mãn.

“Em đừng có tưởng bở, anh chỉ là hoàn thành ước nguyện trước khi chết của em thôi.”

“À, vậy thì anh phải nhớ, lúc xuống biển thì đừng đánh thức em, em muốn ngủ một giấc cho đã.” Gần như vậy, cô có thể nghe được tiếng tim

đập của anh.

Cô đột nhiên tự tin hẳn lên --- anh sẽ không bỏ cô lại.

“ Hừ. Anh sẽ cân nhắc. ”

Không trả lời lại anh, cô thật sự rất mệt mỏi, rất buồn ngủ, mí mắt cô nặng trĩu, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Trong mơ, một bàn tay to ấm nhẹ nhàng vuốt hai má cô, rất dịu dàng, còn có tiếng thở dài nhẹ nhẹ, hương vị quen thuộc bao quanh người cô, khiến cô càng ngủ say hơn.

Tận đến khi tiếng rít vang lên bên tai, cô mới tỉnh dậy, máy bay lúc này đã hạ cánh rồi.

Không phải thả cô từ 5000 mét xuống biển để cô chết sao ? Xạo ! Ha ha—làm sao bây giờ ? Cô rất muốn cười thật to.

Quý Tiệp đột ngột lấy cà vạt bịt mắt cô lại.

“ Thiếu gia, hay là để chúng tôi làm cho ? ”

Giọng nói này là của người đàn ông đi cùng máy bay lúc nãy, rồi có ai đó đụng vào tay cô, chột giọng nói đầy tức giận của Quý Tiệp vang lên, “ Không được đụng cô ấy, lái xe đến đây đi. ”

Xong đời, cô vậy mà còn muốn cười, tuy rằng không biết anh muốn làm gì cô, nhưng nếu cô mà cười một cái thì chắc chắn anh sẽ điên tiết cả đời đây.

Phải, cả đời – khiến người ta thật chờ mong.

“ Không cần đi nhanh quá, cẩn thận một chút. ”

Hai người lên xe, cô không nhìn thấy Quý Tiệp, mà chỉ nghe giọng anh nói, cũng thú vị lắm chứ.

Một cánh tay ôn nhu vén mái tóc bị gió thổi bay tứ tung trên mặt cô, lúc sau gió đã không còn mạnh như vừa rồi, có lẽ anh đã kéo cửa kính lên.

Xe đi được một đoạn ngắn, hấn đẩy đẩy Ôn Gia Hình, nói, “ Đứng dậy, tự mình đi. ” Anh tháo dây thừng đang buộc tay cô ra.

Giọng nói anh thì rất lạnh lùng nhưng động tác lại cực kỳ nhẹ nhàng.

Bọn họ xuống xe, anh nắm tay cô đi về phía trước, không quên nhắc nhở, “ Phía trước có bậc thang, cẩn thận một chút, em mà dám vấp ngã đấy anh chết, anh thành quỷ cũng sẽ không buông tha em. ”

“ Biết rồi. ” Sao cô cảm thấy lời này của anh giống như lời thề hẹn suốt đời suốt kiếp ở bên cô thế ? Thành quỷ mà cũng ở cùng nhau, đúng là đẹp đôi mà.

Quý Tiệp rút cuộc dừng lại, chậm rãi tháo cà vạt che mắt cô xuống.

Cô lờ mờ mở mắt ra, đến lúc thích ứng được ánh sáng, hai mắt cô đỏ hoe, đó là một lễ đường, bốn phía phủ đầy hoa hồng, bánh kem 5 tầng ở giữa, trên bánh còn có hai hình cô dâu chú rể nhỏ nhỏ mặc áo cưới cùng âu phục nắm tay nhau.

Trên bánh còn có tên của cô và anh.

Lễ đường vẫn bố trí y theo lời cô, nhưng đáng tiếc lễ đường to vậy mà chỉ có hai người bọn họ.

“ Đây là lễ đường hai tháng trước em đào hôn. Mọi thứ đều tự tay anh sắp xếp, y hệt như lễ đường trước đây, nhưng em không có đến tham dự. ”

Giọng nói anh ghen ngào, sợ cô sẽ đau lòng.

Nếu... Nếu như lúc ấy cô đến, thì đã không bỏ đi rồi, quanh cảnh hạnh phúc thế này cho dù có hiểu lầm thì con người ta cũng luyến tiếc rồi đi.

“ Em xin lỗi. ”

“ Không, em không cần xin lỗi anh, người có lỗi là anh mới đúng, anh sẽ giải thích mọi chuyện với em. ” Nắm chặt tay Ôn Gia Hình, Quý Tiệp vẫn có chút bất an.

“ Chuyện đánh cược, đoạn ghi âm, em đã nghe Đinh Dục Thần nói hết rồi. ” Cô ngẩng đầu nhìn anh, nghi hoặc hỏi, “ Sao anh không hỏi em gặp anh ta lúc nào ? ”

“ Hành trình hai tháng nay của em vui chứ ? ” Anh mỉm cười, như là nhớ đến chuyện thú vị gì đó, “ Ai Cập, Tây Tạng, sa mạc Sahara, Ấn Độ, Luân Đôn, em đã đi hết những nơi em thích chưa ? Còn nữa... cái thứ đen thùi lù đó mà em cũng nuốt trôi cho được. ”

“Anh...” Nghe lời anh nói mà Ôn Gia Hình trợn má hốc mồm. Anh làm sao biết được? Cho dù kêu người điều tra thì cũng không thể nào biết tường tận như vậy?

“Em đi đến chỗ nào, anh đều đi theo em đến đó, dấu chân em in lại nơi đâu đều có dấu chân của anh làm bạn, em muốn đi chơi thì anh cùng em đi chơi, anh nói rồi, anh sẽ không gò ép em, anh đã học được một bài học rồi.”

“Hai tháng nay anh đều đi theo em sao?” Giọng nói Ôn Gia Hình run run hỏi.

Anh gạt đầu, cô đau khổ vì anh, cô muốn đi mà không có anh, mặc dù có chút tịch mịch nhưng trông cô cũng rất vui, không giống anh thê lương bước từng bước theo sau cô, nhưng chỉ có thể từ xa mà nhìn, không thể nào sống vai cùng cô đi hết chuyến hành trình, càng tịch mịch hơn.

“Nói em biết, sao lúc em thử anh, anh không hề nói cho em biết đoạn ghi âm đã bị người khác nghe?”

“Thì ra lúc đó em thử anh... Anh... Anh không muốn để em biết chuyện đêm đó, anh không muốn em lại nhớ đến chuyện đùa nhỏ.” Anh cẩn trọng nói.

Ôn Gia Hình thở dài, cô căn bản không thể trách anh, “Xin lỗi.”

“Không, anh đã nói đây không phải lỗi của em.”

“Xin lỗi, tất cả là do em, tự em gạt bản thân mình, viện ra lý do để không phải ở bên cạnh anh, em tự nói với mình vì anh dối gạt em, cho nên em không thể ở bên cạnh anh nữa, nhưng thật ra đây không phải là nguyên nhân chủ yếu, mà người luôn luôn trốn tránh hiện thực lại chính là em.” Nước mắt cô tuôn ra thấm ướt đầm hai má.

Quý Tiệp lặng lẽ nghe cô nói, không xen ngang, chỉ đứng bên lau khô nước mắt của cô.

“...Chuyện đùa nhỏ anh cảm thấy chính mình mới là hung thủ, là do anh sai, cho nên mới khiến em đau khổ, anh biết em rất tốt với anh, em cũng là người anh yêu nhất, đó lời nói tận đáy lòng anh, đúng vậy, anh yêu em, lấy anh đi, Gia Hình...” Quý Tiệp ôm ghì Ôn Gia Hình vào lòng, đau lòng vì sự tự trách của cô. Chẳng lẽ chuyện này sẽ mãi là khúc mắc giữa bọn họ ư?

“Nhưng em không cách nào đối mặt với nó, em vừa biết anh lừa dối em thì em đã bỏ chạy đi thật xa, em chỉ muốn lòng mình thanh thản hơn, người đáng bị trừng phạt không phải là anh, mà là em mới đúng.” Cô nghẹn ngào nói, cảm giác không nắm chặt được hạnh phúc của mình đau còn hơn dao cắt.

“... Em còn muốn lấy anh không?” Anh thủ thủ nói bên tai cô, giọng nói rất nhỏ nhẹ, anh quả thật rất sợ, sợ rằng cô sẽ lác đầu.

Nhìn cô lác đầu, vẻ mặt anh rầu rĩ.

Ôn Gia Hình ngẩng đầu, nín khóc mỉm cười, nói, “Trong hai tháng nay em đã thông suốt rất nhiều điều, em phát hiện càng dần vứt những sai lầm mình gây ra càng thêm đau khổ mà thôi, phải học cách buông tay và quên đi mọi thứ, chỉ cần bước tiếp con đường phía trước thì mọi chuyện trong tương lai sẽ tốt đẹp hơn, cho nên em không còn sợ không có hạnh phúc.” Điều quan trọng hơn nữa là biết Quý Tiệp lặng yên theo cô suốt hai tháng nay cũng đã làm cô cảm động rồi.

“Vậy sao còn không chịu lấy anh?”

“Lúc này không phải em đã nói tay em rất đau sao, anh làm gì mà kêu hai người mặc áo đen đó kéo tay em đau dữ vậy?” Hiểu lầm đã được giải quyết, thời điểm tính toán cũng đến rồi.

“Anh...Anh có kêu bọn họ làm nhanh mà, kéo em đi nhanh thì sẽ không bị đau, với lại này anh có coi qua rồi, đâu có bị gì đâu.” Nếu vì chuyện này mà anh không kết hôn được, anh nhất định sẽ làm thiệt hai người kia.

“Anh còn lấy cả vật bịt mắt em.”

“Vậy thì anh cho em bịt mắt anh lại, sao?” Nụ cười anh trở nên gian ác, anh cũng không ngại đem tâm hồn chơi thêm trò gì mới!

“Hừ, em đây còn chịu thiệt.”

“Đừng có viện lý do nữa, em có chịu lấy anh không?”

Đừng viện lý do? Cô là kẻ bắt cóc sao? Đúng thật tức chết!

Ôn Gia Hình giơ tay lên để anh nhìn rõ ngón áp út của mình, cô đang đeo chiếc nhẫn cầu hôn của anh, nụ cười nồng đậm cùng mãn nguyện phảng phất trên khuôn mặt đẹp trai của anh, làm người ta càng nhìn càng ngẩn ngơ.

“Tiền đặt cọc em cũng đã thu rồi, có thể không lấy anh sao?”

Anh nhẹ nhàng nheo chiếc mũi nhỏ nhắn của cô, trên mặt tràn ngập vui vẻ, “Đương nhiên, anh là đàn ông chất lượng cao mà, anh khuyên em nên sớm lấy đi nếu không thì bị người ta giành mất đấy. Chúc mừng em, làm cô dâu ngày cá tháng tư thất bại, xem ra em chỉ có thể làm cô dâu tháng sáu của anh thôi.”

Ôn Gia Hinh khẽ thở dài, cảm thấy đáng tiếc, “Rất khó nha, chuẩn bị hôn lễ mất rất nhiều thời gian, nói không chừng phải đến tháng bảy lận...”

Đột nhiên tiếng nổ vang bên tai cô, cô chưa kịp phản ứng thì bông giấy từ trên cao bay phát phới trong không trung, cô trong lòng kinh ngạc không thôi, chỉ thấy một đám người túa ra từ bốn phía.

Có lão Tiêu, cha mẹ Quý Tiệp, em gái cô, cháu trai cô, và còn cả đồng nghiệp công ty nữa, khách quý giới kinh doanh. ...bọn họ ai nấy đều mặc lễ phục cả, tươi cười nhìn hai người đang ôm nhau.

Cô khó hiểu nhìn Quý Tiệp, anh lại cười rất đắc ý, “Anh quên nói với em, hôm nay chính là hôn lễ của chúng ta, bọn họ tất cả đều do anh mời đến, lễ đường hôm nay và ngày đó bố trí y hệt nhau.”

“Sao anh biết hôm nay em nhất định sẽ lấy anh?” Thực cảm động, nhưng bị đoán chính xác như vậy, cô vẫn không cam tâm.

“Đương nhiên... Bởi vì anh đánh cược chưa từng thua bao giờ.”

“Cái gì? Lại lấy em ra đánh cược sao, anh... Quý Tiệp chết tiệt...uhm--”

Lời trách cứ lúc này đã bị nụ hôn của anh mạnh mẽ ngăn chặn.

Quan khách trong lễ đường luôn miệng chúc phúc hai người, cô chỉ còn có thể ôm anh nhận mệnh làm cô dâu tháng sáu của anh thôi.

Quên đi, cho dù đây là một ván bài thì cũng là một ván bài rất ngọt ngào !

Bạn đang đọc truyện *Lão Công Bất Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.